

Pařížské promluvy – ‘Abdu’l-Bahá

‘Abdu’l -Baháovy přednášky z roku 1911

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

1. Povinnost být laskaví a plni pochopení k neznámým lidem a cizincům
2. Síla a hodnota opravdové myšlenky závisí na jejím projevení v činech
3. Bůh je velký soucitný lékař, který jediný uděluje pravé uzdravení
4. Potřeba sjednocení mezi národy Východu a Západu
5. Bůh rozumí všemu; nikdo Mu nemůže rozumět
6. Politováníhodné příčiny války a povinnost každého usilovat o mír
7. Slunce Pravdy
8. Světlo Pravdy nyní svítí na Východ i Západ
9. Všeobjímající láska
10. ‘Abdu’l-Baháovo uvěznění
11. Největší dar Boha člověku
12. Mraky, které zastiňují Slunce Pravdy
13. Náboženské předsudky
14. Dobrodiní Boha vůči člověku
15. Krása a harmonie v různosti
16. Pravý význam proroctví týkajících se příchodu Krista
17. Duch Svatý, zprostředkující síla mezi Bohem a člověkem
18. Dvě přirozenosti v člověku
19. Hmotný a duchovní pokrok
20. Evoluce hmoty a rozvoj duše
21. Duchovní setkání v Paříži
22. Dva druhy světla
23. Duchovní usilování na Západě
24. Přednáška v pařížském ateliéru
25. Bahá’u’lláh

26. Dobré myšlenky se musí proměňovat v činy
27. Pravý význam křtu vodou a ohněm
28. Přednáška v „L'Alliance Spiritualiste“
29. Evoluce ducha
30. Touhy a modlitby 'Abdu'l-Baháa
31. O tělu, duši a duchu
32. Bahá'í musí pracovat srdcem a duší tak, aby nastolili lepší podmínky ve světě
33. O pomlouvání
34. Opravdové štěstí a pokrok nemohou existovat bez duchovnosti
35. Bolest a smutek
36. Dokonalé lidské city a ctnosti
37. Krutá lhostejnost lidí k utrpení cizích národů
38. Nesmíme se nechat odradit tím, že je nás málo
39. Slova, která 'Abdu'l-Bahá pronesl v kostele pastora Wagnera (Foyer de L'Ame)
v Paříži

ČÁST DRUHÁ

40. Teosofická společnost v Paříži
41. První zásada – Hledání pravdy
42. Druhá zásada – Jednota lidstva
43. Třetí zásada – Lásky a laskavost
44. Čtvrtá zásada – Uznání vztahu mezi náboženstvím a vědou
45. Pátá zásada – Odstranění předsudků
46. Šestá zásada – Prostředky obživy
47. Sedmá zásada – Rovnoprávnost lidí
48. Osmá zásada – Světový mír
49. Devátá zásada – Nezasahování náboženství do politiky
50. Desátá zásada – Rovnoprávnost pohlaví
51. Jedenáctá zásada – Síla Svatého Ducha
52. Tato veliká a slavná Věc
53. Poslední setkání

ČÁST TŘETÍ

- 54. Proslov 'Abdu'l-Baháa v modlitebně přátel, St Martin's Lane v Londýně, W.C.
- 55. Modlitba
- 56. Zlo
- 57. Pokrok duše
- 58. Čtyři druhy lásky
- 59. Deska, kterou zjevil 'Abdu'l-Bahá

• • •

ČÁST PRVNÍ

1. POVINNOST BÝT LASKAVÍ A PLNI POCHOPENÍ K NEZNÁMÝM LIDEM A CIZINCŮM

16. a 17. října 1911

Když člověk obrátí svou tvář k Bohu, nalézá sluneční svit všude. Všichni lidé jsou jeho bratři. Nedovolte, aby konvenčnost zapříčiňovala, že budete vypadat jako chladní lidé bez pochopení pro druhé, potkáte-li neznámé lidi z jiných zemí. Nepohlížejte na ně, jako byste je podezírali z toho, že jsou strůjci zla, zloději a neotesanci. Jste přesvědčeni o tom, že je nezbytné, abyste byli velmi obezřetní a nevystavovali se riziku toho, že se seznámíte s těmito, možná nežádoucími lidmi.

Žádám vás, abyste nemysleli pouze na sebe. Buďte laskaví k cizincům, ať pocházejí z Turecka, Japonska, Persie, Ruska, Číny nebo z jakékoli jiné země na světě.

Pomozte jim, aby se cítili jako doma; zjistěte, kde přebývají; zeptejte se jich, jestli jim můžete prokázat nějakou službu; pokuste se jejich život trochu obšťastnit.

A i kdyby se někdy to, co jste zprvu očekávali, ukázalo, že to je pravda, ani pak neustávejte ve své snaze o to, abyste k nim byli laskaví – tato laskavost jim pomůže, aby se stali lepšími.

A proč by se vlastně měli jacíkoli lidé z cizích zemí považovat za cizince?

Nechť ti, kteří vás potkají, poznají, že jste vskutku Bahá'í, aniž byste tuto skutečnost zdůrazňovali.

Uplatňujte Bahá'u'lláhovo učení o laskavosti vůči všem národům. Nespokojujte se s tím, že budete prokazovat přátelství pouze slovy, necht' vaše srdce zahoří milující laskavostí ke všem, kteří vám zkříží cestu.

Ó vy, kteří jste z národů Západu, buďte laskaví k těm, kteří přicházejí z Východního světa, aby mezi vámi pobýli. Zapomeňte na svou konvenčnost, když s nimi hovoříte; nejsou na to zvyklí. Východním národům se toto vystupování jeví jako chladné a nepřátelské. Necht' vaše způsoby raději naplňuje pochopení pro druhé. Necht' je vidět, že vás naplňuje všeobjímající láska. Potkáte-li Peršana, nebo jiného cizince, rozmlouvejte s ním jako s přítelem; pokud se zdá být osamocen, pokuste se mu pomoci, ochotně mu poskytněte svou službu; jestliže je smutný, utěšte ho, jestliže je ve zbědovaném stavu, přispěchejte mu na pomoc, jestliže je utlačovaný, zachraňte ho, jestliže má trápení, uklidněte ho. Budete-li tak činit, nebudete tyto vlastnosti projevovat pouhými slovy, nýbrž činy a v pravdě budete na všechny lidi pohlížet jako na bratry.

K čemu je nám dobré, souhlasíme-li se všeobjímajícím přátelstvím a hovoříme-li o soudržnosti lidského rodu jako o velkém ideálu? Dokud se tyto myšlenky nepřivedou do světa činů, jsou zbytečné.

Zlo ve světě nadále přetrvává pouze proto, že lidé o svých ideálech jenom mluví, ale nesnaží se je uskutečňovat. Pokud by činy nastoupily na místo slov, bída na světě by se velmi brzy proměnila v blahobyť.

Člověk, který koná dobré skutky, ale nemluví o nich, je na cestě k dokonalosti.

Člověk, který vykonal málo dobrého, a tento svůj čin ve svých řečech zveličuje, nemá velkou cenu.

Pokud vás miluji, nemusím o své lásce neustále mluvit – poznáte to i bez mých slov. Na druhé straně, pokud vás nemiluji, také to poznáte – a neuvěřili byste mi, i kdybych vám tisíci slovy říkal, že vás miluji.

Lidé hodně hovoří o dobrém, hledají slávu v očích světa a nešetří milými slovy, protože si přejí, aby se na ně pohlíželo jako na větší a lepší, než jsou ti ostatní. Ti, kteří konají nejvíce dobrého, o těchto činech nemluví.

Děti Boha konají skutky bez toho, aniž by se vychloubaly a poslouchají přitom Jeho zákony.

Věřím, že se vždy budete vyhýbat tyranii a útlaku; že budete bez ustání pracovat, dokud v každé zemi nezavládne spravedlnost, že budou vaše srdce čistá a vaše ruce prosty nespravedlnosti.

Toť tím, co se od vás vyžaduje kvůli tomu, abyste se přiblížili k Bohu a tím, co od vás očekávám Já.

2. SÍLA A HODNOTA OPRAVDOVÉ MYŠLENKY ZÁVISÍ NA JEJÍM PROJEVENÍ V ČINECH

18. října 1911

Pravou skutečností člověka je jeho myšlenka, ne jeho materiální tělo. Síla myšlenky a živočišná síla jsou partneři. Ačkoli je člověk součástí živočišného stvoření, vlastní schopnost myšlení, která je nadřazena všem ostatním stvořeným bytostem.

Jestliže lidská myšlenka neustále touží po tom, aby se přibližovala k nebeským věcem, pak se člověk stává svatým; naopak, pokud jeho myšlenky nestoupají vzhůru, ale směřují dolů a soustřeďují se na věci tohoto světa, stává se takový člověk stále více materialističtější, až dojde do postavení, které je jen o málo lepší než postavení pouhého zvířete.

Myšlenky lze rozdělit do dvou skupin:

1. Myšlenka, která náleží výhradně do světa myšlenek.
2. Myšlenka, která se projevuje činem.

Někteří muži a ženy jsou hrdí na své povznášející myšlenky, ale pokud tyto myšlenky nikdy nedosáhnou do roviny činů, zůstávají bezcenné: schopnost myšlení závisí na jejím uskutečnění v činech. Myšlenka filosofů se ale může ve světě pokroku a evoluce projevit v činech jiných lidí, i když oni sami nejsou schopni nebo ochotni tyto velké ideály ve vlastním životě prokazovat. Do této skupiny náleží většina filosofů – jejich učení ční vysoko nad jejich činy. V tom je rozdíl mezi filosofy, kteří jsou Duchovními Učiteli, a těmi, kteří jsou pouhými filosofy. Duchovní Učitel jako první následuje Svě učení; přináší do tohoto světa skutků Svě duchovní koncepty a ideály. Jeho Božské myšlenky se projevují v tomto světě. Jeho myšlenka je On Sám, jedno od druhého se nedá odloučit. Najdeme-li filosofa, který zdůrazňuje důležitost a velkolepost spravedlnosti, avšak poté povzbuzuje chamtivého monarchu v jeho útlaku

a tyranii, rychle si uvědomíme, že takový filosof patří do té první skupiny: v hlavě se mu rodí nebeské myšlenky, ale nebeské ctnosti, které by těmto myšlenkám odpovídaly, v praxi neuskutečňuje.

Takový stav je u Duchovních Učitelů nemožný, neboť oni vždy vyjadřují své vznešené a ušlechtilé myšlenky činy.

3. BŮH JE VELKÝ SOUCITNÝ LÉKAŘ, KTERÝ JEDINÝ UDĚLUJE PRAVÉ UZDRAVENÍ

19. října 1911

Veškeré pravé uzdravení pochází od Boha! Existují dvě příčiny nemocí – jedna je materiální a druhá duchovní. Pokud se jedná o nemoc těla, je třeba materiálního léku, a jestliže jde o nemoc ducha, pak je zapotřebí duchovního prostředku.

Zcela uzdravit se můžeme jedině tehdy, když je nad námi během našeho léčení nebeské požehnání, protože lék je pouze vnějším a viditelným nástrojem, skrze nějž získáváme nebeské uzdravení. Pokud se nevyléčí duch, léčení těla není nic platné. Vše je v rukou Boha a bez Něho v nás nemůže přebývat žádné zdraví!

Žilo mnoho mužů, kteří zemřeli na nemoc, kterou bedlivě studovali. Například Aristoteles, který se zabýval studiem trávicího systému, zemřel na gastronomickou nemoc. Aviseu byl specialistou na srdce, ale zemřel na srdeční onemocnění. Bůh je velký soucitný lékař a On jediný má moc, aby uděloval pravé uzdravení.

Všichni tvorové závisejí na Bohu, ať jsou jejich vědomosti, jejich síla a nezávislost sebevětší.

Pohleďte na mocné krále na zemi, oni mají na světě veškerou moc, jakou mohou získat. Ale když je zavolá smrt, musejí poslechnout stejně jako sedláci u jejich bran.

Podívejte se též na zvířata, jak jsou ve své zjevné síle bezmocná! Například slona, největšího ze všech zvířat, dokáže potrápiti moucha a ani lev nemůže utéci před dorážením cizopasníků. Dokonce i člověk, nejvyšší forma stvořených věcí, potřebuje ke svému životu mnohé; především potřebuje vzduch a je-li mu na pár minut zabráněno dýchat, umírá. Jeho život závisí také na vodě, jídle, oblečení, teple a mnoha dalších věcech. Ze všech stran ho obklopuje nebezpečí a těžkosti, se kterými se

jeho fyzické tělo nemůže samo vypořádat. Podívá-li se člověk na svět kolem sebe, uvidí, jak jsou všechny stvořené věci závislé a připoutané k zákonům Přírody.

Pouze člověk je díky své duchovní síle schopen, aby se osvobodil a vzlétnul nad tento hmotný svět a učinil si z něj svého služebníka.

Bez Boží pomoci je člověk jako zvíře, které zahyne, ale Bůh jej zahrnul tak velikou silou, že se může vždy obrátit vzhůru a obdržet spolu s jinými dary také uzdravení z Jeho Božské Štěrnosti.

Ale běda! Člověk není za toto převeliké dobro vděčný a spí spánkem nedbalosti, je netečný k velké milosti, kterou mu Bůh prokázal, odvrací tvář od světla a kráčí po cestě ve tmě.

Upřímně se modlím, abyste vy takoví nebyli, ale abyste spíše neochvějně obraceli tváře ke světlu, abyste mohli být zářícími pochodněmi v temných místech života.

4. POTŘEBA SJEDNOCENÍ MEZI NÁRODY VÝCHODU A ZÁPADU

Pátek, 20. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

V minulosti stejně jako v přítomnosti svítilo vždy Duchovní Slunce Pravdy z východního obzoru.

Abrahám se objevil na Východě. Na Východě povstal Mojžíš, aby mohl vést a učit lidi. Z horizontu Východu se pozvednul Pán Ježíš. Muhammad byl poslán k východnímu národu. Báb povstal ve východní zemi, v Persii. Bahá’u’lláh žil a učil na Východě. Všichni velcí Duchovní Učitelé povstali ve východním světě. Ačkoli vyšlo Kristovo Slunce na Východě, jeho jas byl patrný na Západě a záře jeho slávy tam byla vidět jasněji. Božské světlo Jeho Učení zářilo větší silou v západním světě, kde učinilo rychlejší pokrok než v zemi svého zrodu.

V těchto dnech potřebuje Východ materiální rozvoj a Západ postrádá duchovní myšlenku. Pro Západ by bylo prospěšné, aby se pro osvětlení obrátil k Východu a oplátkou za ně nabídl své vědecké poznání. Taková výměna darů zde musí existovat.

Východ a Západ se musejí spojit, aby daly tomu druhému to, čeho se mu nedostává. Toto spojení přinese pravou civilizaci, ve které se duchovno vyjádří a uskuteční v materiální podobě.

Tím, že jeden získá něco od toho druhého, zvítězí největší soulad, všichni lidé budou sjednoceni, dosáhne se stavu velké dokonalosti, nastane pevné spojení a tento svět se stane zářícím zrcadlem odrážejícím přídomek Boha.

My všichni, východní a západní národy, musíme dnem i nocí, svými srdci i dušemi, usilovat o to, abychom dosáhli tohoto velkého ideálu, abychom upevnili jednotu mezi všemi národy na zemi. Každé srdce se občerství, všechny oči se otevřou, bude udělena ta nejúžasnější síla a zajistí se štěstí lidstva.

Musíme se modlit, aby se prostřednictvím Štědrosti Boha umožnilo Persii, aby obdržela materiální a intelektuální civilizaci Západu a aby mohla dát prostřednictvím Božské Milosti na oplátku své duchovní světlo. Oddané aktivní práci sjednocených národů obývajících Západ a Východ se podaří tohoto cíle dosáhnout, protože jim bude pomáhat síla Svatého Ducha.

Principy Bahá'u'lláhova učení by se měly jeden za druhým pečlivě studovat, dokud je mysl a srdce nepochopí a jasně si je neuvědomí – stanete se tak přesvědčenými následovníky světla, vpravdě duchovními, nebeskými vojáky Boha, kteří si osvojují a rozšiřují pravou civilizaci v Persii, v Evropě a na celém světě.

To bude ráj, který má na zemi přijít, až se veškeré lidstvo shromáždí pod zástavou jednoty v Království Slávy.

5. BŮH ROZUMÍ VŠEMU; NIKDO MU NEMŮŽE ROZUMĚT

pátek večer, 20. října

‘Abdu’l-Bahá řekl:

V Paříži se každý den za různými účely koná nespočet setkání – aby se diskutovalo o politice, obchodních stycích, vzdělání, umění, vědě a mnoha dalších tématech.

Všechna tato setkání jsou dobrá: ale členové *tohoto* shromáždění se sešli, aby obrátili tváře k Bohu, aby se naučili, jak nejlépe pracovat pro blaho lidstva, aby pátrali

po tom, jak lze odstraňovat předsudky a do lidských srdcí zasévat semínka lásky a celosvětového bratrství.

Bůh schvaluje motiv tohoto našeho společného setkání a dává nám Své požehnání.

Ve Starém Zákoně čteme, že Bůh řekl: „Stvořil jsem člověka k obrazu svému.“ V Evangelii Kristus pravil: „Já jsem v Otci a Otec je ve mně.“¹ V Qur'ánu Bůh říká: „Člověk je Mým Tajemstvím a Já jsem jeho tajemstvím.“ Bahá'u'lláh píše, že Bůh říká: „Tvé srdce je Můj domov; posvěť je pro Můj příchod. Tvůj duch je Mé místo zjevení; očisti jej, abych se jím mohl projevit.“

Všechna tato svatá slova nám ukazují, že člověk je stvořen k obrazu Boha: ale Podstata Boha je pro lidskou mysl nepoznatelná, protože na toto nekonečné Tajemství nelze používat konečného chápání. Bůh obsahuje vše; Jeho obsáhnout nelze. To, co pojímá, je nadřazené tomu, co je pojímáno. Celek je větší než jeho části.

Věci, které lidé chápou, nemohou být mimo jejich kapacitu porozumění, to znamená, že pro srdce člověka je nemožné, aby poznalo podstatu Vznešenosti Boha. Naše představivost si může představit pouze to, co dokáže vytvořit.

Síla porozumění se různí podle stupně v různých říších stvoření. Nerostná, rostlinná ani živočišná říše nedokáže pochopit jiné stvoření, které je samotnému stvoření této říše nadřazené. Nerost si nemůže představit sílu růstu, která se nachází u rostlin. Strom nemůže porozumět síle pohybu ve zvířecí říši a také nemůže pochopit, co by to znamenalo mít zrak, sluch nebo čich. Všechny tyto říše náležejí hmotnému stvoření.

Člověk je také součástí tohoto stvoření; ale žádná z nižších říší nemůže porozumět tomu, co se nachází v mysli člověka. Zvíře si neuvědomuje inteligenci lidského bytí, pouze zná to, co vnímá svými zvířecími smysly, nedokáže si představit nic abstraktního. Zvíře se nemohlo dozvědět, že je svět kulatý, že se země otáčí kolem slunce nebo neví nic o konstrukci elektrického telegrafu. Tyto věci dokáže pouze člověk. Člověk je tím nejvyšším dílem stvoření, ze všech stvoření je Bohu nejbliže.

Všechny vyšší říše nejsou poznatelné těm říším, které stojí níže; jak by tedy bylo jinak možné, aby stvoření (člověk) rozumělo všemocnému Stvořiteli?

To, co si představujeme, není pravá Skutečnost Boha; On, Nepoznatelný, Nepředstavitelný, je nejvyšším představám člověka nesmírně vzdálen.

¹ Jan 14,11.

Všechna stvoření, která existují, jsou závislá na Štědrosti Boha. Božská Milost sama o sobě dává život. Stejně jako světlo slunce svítí na celý svět, tak se Milost nekonečného Boha rozprostírá nade všemi stvořeními. Stejně jako slunce dává život a teplo všem živým bytostem a díky němu dozrávají plody země, tak Slunce Pravdy září na všechny duše, naplňujíc je ohněm Božské lásky a porozumění.

Nadřazenost člověka nad zbytkem stvořeného světa lze znovu spatřovat v tom, že má člověk duši, ve které přebývá božský duch; duše nižších stvoření jsou ve své podstatě na nižší úrovni.

Poté již není žádných pochyb o tom, že ze všech stvořených bytostí je člověk podstatě Boha nejbliže, a proto se mu dostává většího daru Božské Štědrosti.

Nerostná říše vlastní schopnost existence. Rostlinná má schopnost existence a růstu. Živočišná má vedle existence a růstu schopnost pohybu a užívání smyslů. V lidské říši najdeme všechny přídomky nižších světů, ke kterým je mnohé přidáno. Člověk je vrcholem všech předchozích stvoření, jelikož je všechny obsahuje.

Člověku je dán zvláštní dar intelektu, kterým je schopen získávat větší podíl Božského světla. Dokonalý Člověk je jako vyleštěné zrcadlo odrážející Slunce Pravdy a projevující přídomky Boha.

Pán Kristus řekl, „Ten, kdo viděl Mě, viděl Otce,“ Boha projeveného v člověku.

Slunce neopouští své místo na nebi a nesestupuje do zrcadla, protože činnost stoupání a klesání, příchodu a odchodu nepatří k Nekonečnému – jde o způsoby konečných bytostí. V Projevu Božím, dokonale vyleštěném zrcadle, se objevují Božské vlastnosti v takové formě, jaké je člověk schopen porozumět.

Je to tak jednoduché, že tomu mohou porozumět všichni. A to, co jsme schopni pochopit, musíme nutně přijmout.

Náš Otec nás nebude činit zodpovědnými za odmítnutí dogmat, kterým nemůžeme uvěřit nebo je pochopit, protože On je ke Svým dětem vždy nekonečně spravedlivý.

Tento příklad je tak logický, že ho může snadno pochopit každá mysl, která je ochotná ho zvážít.

Nechť se každý z vás stane zářící lampou, jejímž plamenem je Láska Boží. Nechť vaše srdce vzplanou světlem jednoty. Nechť vaše oči osvětluje záře Slunce Pravdy!

Město Paříž je velmi krásné a těžko bychom v dnešním světě našli město, které je civilizovanější a materiálněji vybavenější. Ale už dlouhou dobu na Paříž nezasvítilo

duchovní světlo: její duchovní vývoj má oproti její materiální civilizaci veliké zpoždění. Je zapotřebí té nejvyšší síly k tomu, aby se Paříž probudila do skutečnosti duchovní pravdy, aby se do její dřímající duše vdechl dech života. Prostřednictvím pomoci Nejvyšší Síly se všichni musíte spojit v této snaze o její probuzení a vzkřísit její obyvatele.

Pokud je nemoc lehká, postačí při jejím léčení jen malá pomoc, ale stane-li se z této lehké nemoci hrozná choroba, pak musí Božský Lékař použít velmi silného léku. Některé stromy, které kvetou a rodí ovoce, dokáží růst i v chladném podnebí. Ostatní stromy ale potřebují ty nejteplejší sluneční paprsky, které jim přinesou dokonalou zralost. Paříž je jedním z těch stromů, které ke svému duchovnímu vývoji potřebují velké planoucí Slunce Božské Síly.

Žádám vás všechny, každého z vás, abyste pilně následovali světlo pravdy ve Svatých Učeních. Bůh vás svým Svatým Duchem posílí tak, že budete schopni překonávat těžkosti a odstraňovat předsudky, které u lidí způsobují rozdělování a nenávisť. Naplňte svá srdce velkou láskou Boha, ať ji pocítí každý; protože každý člověk je služebníkem Boha a všichni mají právo na podíl z Božské Štědrosti.

Obzvláště těm, jejichž myšlenky jsou materialistické a zaostalé, prokažte tu nejvyšší lásku a trpělivost, tímto jasem vaší vlídnosti je přiveďte do jednoty přátelství.

Budete-li své velké práci věrni a budete-li následovat Svaté Slunce Pravdy, aniž se od něj odchýlíte, pak nad tímto krásným městem vyjde požehnaný den světového bratrství.

6. POLITOVÁNÍHODNÉ PŘÍČINY VÁLKY A POVINNOST KAŽDÉHO USILOVAT O MÍR

21. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Doufám, že jste všichni šťastni a máte se dobře. Já šťastný nejsem, jsem velmi smutný. Zprávy o bitvě u Bengházi rmoutí mé srdce. Podivuji se nad lidskou krutostí, která na tomto světě doposud existuje! Jak je možné, aby lidé od rána do večera válčili, zabíjeli se navzájem a prolévali krev svých bližních? A z jakého důvodu? Aby získali do svého vlastnictví kus země! Dokonce i zvířata, když bojují, mají k útoku

nějaký bezprostřednější a rozumnější důvod! Jak je hrozné, že lidé, kteří pocházejí z vyšší říše stvoření, mohou poklesnout k zabíjení a kvůli kousku země přinášet svým bližním utrpení!

Nejvyšší ze stvořených bytostí bojují, aby získali tu nejnižší formu hmoty – zemi! Země nenáleží pouze jednomu národu, ale všem lidem. Tato země není člověku domovem, nýbrž je jeho hrobem. To pro své hrobky tyto lidé bojují. Nic není na tomto světě hroznějšího než hrobka, místo rozkládajících se lidských těl.

Ať je dobyvatel sebevětší, ať si zotročí sebevíce zemí, nebude nikdy schopen toho, aby si udržel jakoukoli část těchto zničených zemí kromě jediné malé části – své hrobky! Je-li zapotřebí většího území pro zlepšení podmínek lidí, pro rozšíření civilizace (pro nahrazení brutálních zvyků spravedlivými zákony) – pak je samozřejmě možné rozšířit teritorium mírovou cestou.

Ale válka se vede pro uspokojení lidských ambicí a pro získání světského prospěchu pro pár lidí. Hrozné neštěstí při ní navštíví nespočet domovů a zlomí srdce stovek mužů a žen!

Kolik vdov nařiká pro své manžely, kolik příběhů o hrubém násilí slyšíme! Kolik jen malých siroteků pláče pro své mrtvé otce, kolik žen oplakává své zabitě syny!

Nic nermoutí srdce tolik a nic není tak hrozného jako vzplanutí lidské krutosti!

Ukládám vám všem, aby každý z vás soustředil všechny myšlenky svého srdce na lásku a jednotu. Dostaví-li se myšlenka na válku, braňte se jí silnější myšlenkou míru. Nenávistnou myšlenku musí zničit silnější myšlenka lásky. Myšlenky na válku ničí veškerou harmonii, blahobyt, klid a spokojenost.

Myšlenky na lásku pomáhají bratrství, míru, přátelství a štěstí.

Když vojáci světa tasí své meče, aby zabíjeli, vojáci Boha sepnou své ruce! Tak může všechna lidská krutost zmizet díky Milosti Boha, která působí skrze čistotu srdce a upřímnost duše. Nemyslete si, že mír na světě je ideálem, kterého nelze dosáhnout!

Pro Dobrotivost Boha není nic nemožného.

Pokud celým svým srdcem toužíte po přátelství všech ras na zemi, vaše myšlenka, duchovní a pozitivní, se rozšíří, stane se touhou ostatních, bude silnější a silnější, dokud nedosáhne mysli všech lidí.

Nezoufejte! Pracujte nezlomně. Upřímnost a láska zvítězí nad nenávistí. Kolik na pohled nemožných událostí se v těchto dnech stane! Obratě své tváře neochvějně ke Světlu Světa. Všem prokazujte lásku. „Láska je dechem Ducha Svatého v srdci

člověka.“ Buďte odvážní! Bůh nikdy neopouští Své děti, které se snaží, pracují a modlí se! Nechť se vaše srdce naplní usilovnou snahou, aby klid a harmonie mohly obepnout tento válčící svět. Tak bude vaše snahy korunovat úspěch a s všestranným bratrstvím pak v míru a dobré vůli přijde Království Boží.

V této místnosti jsou dnes zástupci mnoha ras, Francouzi, Američané, Angličané, Němci, Italové, bratři a sestry se setkávají v přátelství a harmonii! Nechť je toto setkání předzvěstí toho, co se vskutku na tomto světě stane, když si každé dítě Boha uvědomí, že všichni jsou listy jednoho stromu, květinami jedné zahrady, kapkami jednoho oceánu a syny a dcerami jednoho Otce, jehož jméno je láska!

7. SLUNCE PRAVDY

22. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Dnes je krásný den, slunce jasně svítí na zemi a dává světlo a teplo všemu stvořenému. Slunce Pravdy také svítí a rozdává světlo a teplo lidským duším. Slunce je dárce života pro těla všech stvoření na zemi, bez jeho tepla by jejich růst zakrněl, jejich vývoj by se zastavil, veškerá stvoření by chřadla a umřela. Stejně tak i lidské duše potřebují Slunce Pravdy, aby na ně vyzařovalo své paprsky, aby je zvelebovalo, aby je vychovávalo a povzbuzovalo. Stejně jako tělo člověka potřebuje slunce, tak i jeho duše potřebuje Slunce Pravdy.

Určitý člověk může dosáhnout vysokého stupně hmotného vývoje, ale beze světla pravdy je jeho duše zakrslá a trpí hladem. Jiný člověk nemusí mít žádné materiální dary, může být na dně společenského žebříčku, ale tím, že obdržel teplo ze Slunce Pravdy, je jeho duše veliká a jeho duchovní porozumění bylo osvíceno.

Jeden řecký filosof, který žil v době raného křesťanství a jehož naplňoval křesťanský živel, třebaže sám křesťanem nebyl, napsal toto: „Pevně věřím, že náboženství je samotným základem pravé civilizace.“ Poněvadž nebudou-li se vychovávat morální vlastnosti národa, stejně tak jako se vzdělává jeho mozek a talent, pak nebude civilizace spočívat na pevných základech.

Jelikož náboženství hlásá morálku, je proto tou nejpravdivější filosofií, a jedině na té se může postavit opravdu trvající civilizace. Jako příklad uvádí křesťany oné

doby, jejichž morálka byla na velmi vysoké úrovni. Přesvědčení tohoto filosofa odpovídá pravdě, protože civilizace křesťanství byla tou nejlepší a nejosvícenější na světě. Křesťanské učení bylo osvíceno Božským Sluncem Pravdy, a proto byli jeho následovníci vedeni k lásce ke všem lidem jako k bratrům a k tomu, aby se nebáli ničeho, dokonce ani smrti! Aby milovali své bližní jako sebe samotné a zapomněli na vlastní sobecké zájmy v úsilí o větší dobro lidstva. Velkým cílem Ježíšova náboženství bylo přivést srdce všech lidí blíže k zářící Pravdě Boha.

Kdyby se následovníci Pána Krista nepřestávali těmito principy s neochvějnou věrností řídit, nebylo by zapotřebí křesťanské Poselství obnovovat, nebylo by nutné žádného dalšího probouzení Jeho lidí, protože by nyní světu vládla velká a slavná civilizace a Nebeské Království by přišlo na zemi.

Ale co se namísto toho stalo! Lidé odvrátili své tváře od následování Bohem osvícených přikázání svého Mistra a na lidská srdce dopadla zima. Protože stejně jako život lidského těla závisí na slunečních paprscích, tak ani božské ctnosti nemohou v duši růst beze svitu Slunce Pravdy.

Bůh nezanechá Svě děti bez útěchy, ale když je zastíní tma zimy, pak opět posílá Svě Posly, Proroky s obnovením požehnaného jara. Slunce Pravdy se znovu objeví na obzoru světa, záříc do očí těch, kteří spí, budíc je, aby spatřili slávu nového svítání. Strom lidstva potom znovu vykvete a přinese plody spravedlnosti pro uzdravení národů. Protože člověk přestal naslouchat Hlasu Pravdy a uzavřel svůj zrak Svatému Světlu, nedbaje Zákona Boha, z toho důvodu zpustošila zemi temnota válek a vřavy, nepokoje a chudoby. Modlím se za to, abyste se všichni ze všech sil snažili o to, abyste přivedli každé dítě Boha k záři Slunce Pravdy, aby se temnota rozptýlila pronikavými paprsky jeho slávy a aby drsnost zimy a zimní chlad roztály milostivým teplem jeho světla.

8. SVĚTLO PRAVDY NYNÍ SVÍTÍ NA VÝCHOD I ZÁPAD

Pondělí 23. října 1911

Když člověk zakusí na jednom místě radost ze života, pak se na toto místo vrací, aby tam našel další potěšení. Když člověk najde v dole zlato, pak se do daného dolu znovu vrací, aby tam hledal další zlato.

Toto ukazuje vnitřní sílu a přirozený instinkt, který dal Bůh člověku a sílu živoucí energie, která se v něm rodí.

Západ byl vždy duchovně osvěcován z Východu. Píseň Království lze nejprve zaslechnout na Východě, ale na Západě doléhá k naslouchajícím uším daleko hlasitěji.

Pán Kristus povstal jako jasná Hvězda na obloze Východu, ale světlo Jeho Učení zářilo v daleko dokonalejší míře na Západě, kde Jeho vliv zakořenil pevněji a Jeho Věc se zde rozšířila ve větší míře než v zemi, kde se narodil.

Zvuk Písně Krista zněl nade všemi zeměmi západního světa a vstoupil do srdcí jejich lidí.

Lidé Západu jsou pevní a základy, na kterých stavějí, jsou ze skály. Jsou stálí a nezapomínají snadno.

Západ je jako silná odolná rostlina – když na ni jemně dopadá déšť, aby jí dodal vláhu a svítí-li na ni slunce, pak vykvete v pravý čas a přináší dobré ovoce. Je tomu již dlouho, kdy Slunce Pravdy, jež zrcadlil Kristus, zalévalo Západ svou září, neboť Tvář Boha zahalil závoj hříchu a zapomnětlivosti člověka. Ale nyní, chvála buď Bohu, Svätý Duch znovu promlouvá ke světu! Souhvězdí lásky, moudrosti a síly nyní znovu září z Božského Obzoru, aby přineslo radost všem, kteří obrátí tváře ke Světlu Božímu. Bahá'u'lláh roztrhl závoj předsudků a pověr, který rdousil duše lidí. Modleme se k Bohu, aby dech Ducha Svatého mohl dát lidem znovu naději a osvěžení a probudit v nich touhu po tom, aby konali dle Vůle Boží. Nechť se v každém člověku znovu ožíví srdce a duše – tak se budou všichni těšit z nového narození.

Pak si lidstvo oblékne nový šat ve světle lásky Boží a stane se úsvitem nového stvoření! Tak na celém lidstvu spočine Milosrdenství Nejmilosrdnějšího a to povstane k novému životu.

Mou upřímnou touhou je, abyste se všichni snažili a pracovali pro tento slavný cíl, abyste byli věrnými a milujícími pracovníky při stavbě nové duchovní civilizace – vyvolenými Boha, kteří budou v ochotné radostné poslušnosti uskutečňovat Jeho nejvyšší plán! Úspěch je vpravdě blízko, Prapor Božství je pozvednut vysoko a Slunce Spravedlnosti Boha se objevuje nad obzorem před zrakem všech lidí!

9. VŠEOBJÍMAJÍCÍ LÁSKA

24. října 1911

Jeden Ind řekl 'Abdu'l-Baháovi: „Cílem mého života je předávat Kršnovo poselství světu tak, jak jen toho budu schopen.“

'Abdu'l-Bahá pravil: Poselství Kršny je poselstvím lásky. Všichni proroci Boží přinášeli poselství lásky. Nikdo nikdy neučil, že válka a nenávist jsou dobré. Všichni se shodují ve tvrzení, že láska a laskavost jsou tím nejlepším.

Láska projevuje svou pravdivost v činech, nikoli v pouhých slovech. Slova sama nemají žádný účinek. Aby láska projevovala svou sílu, musí existovat nějaký objekt, nástroj, podnět.

Princip lásky lze vyjadřovat mnoha způsoby: láskou k rodině, k zemi, k rase, politickým nadšením a také láskou k zájmovému spolku. To všechno jsou způsoby a prostředky, jak prokazovat moc lásky. Bez těchto prostředků by láska nebyla vidět, slyšet, nebyla by cítit – nebyla by vůbec vyjádřena, projevena! Voda prokazuje svou sílu rozličnými způsoby: uhasí žízeň, dává semínku růst atd. Uhlí vyjadřuje jednu ze svých vlastností prostřednictvím plynového osvětlení, kdežto jedna z vlastností elektřiny se projevuje elektrickým světlem. Kdyby nebylo plynu či elektřiny, nocím světa by vládla tma! Je tedy nezbytné mít nějaký nástroj, podnět k projevení lásky, nějaký objekt, způsob vyjádření.

Musíme najít působ, jak šířit lásku mezi syny lidstva.

Láska je neomezená, neohraničená, nekonečná! Hmotné věci jsou omezené, ohraničené, konečné. Nemůžete přiměřeně vyjádřit nekonečnou lásku omezenými prostředky.

Dokonalá láska potřebuje nesobecký nástroj, absolutně osvobozený od pout všeho druhu. Láska k rodině je omezená – vazba pokrevního příbuzenství není tím nejsilnějším poutem. Členové jedné rodiny se často neshodnou a dokonce se i nenávidí.

Vlastenecká láska je omezená. Láska k jedné zemi způsobuje nenávist ke všem ostatním, není to dokonalá láska! Vlastenci rovněž nejsou prosti hádek mezi sebou.

Láska k rase je omezená. Existuje zde nějaké pouto, ale to není dostatečné. Láska se musí osvobodit od hranic!

Milovat svou vlastní rasu může znamenat nenávidět všechny ostatní. Dokonce i lidé ze stejné rasy se mnohdy nemají rádi.

Politickou lásku také spoutává nenávist jedné strany ke druhé. Tato láska je velmi omezená a nejistá.

Láska k zájmovému spolku je stejně nestálá, často nastane soupeření, jež vede k žárlivosti a nakonec nenávist nahradí lásku.

Před několika lety byly mezi Tureckem a Itálií přátelské politické vztahy – nyní jsou ve válce!

Všechna tato pouta lásky jsou nedokonalá. Je jasné, že omezená hmotná pouta nepostačují, aby přiměřeně vyjádřila všeobjímající lásku.

Velkou nezištnou lásku k lidstvu neschopuje žádné z těchto nedokonalých, polosobeckých pout. Je to jedna dokonalá láska, která je možná pro celé lidstvo, a lze jí dosáhnout pouze skrze moc Božského Ducha. Žádná světská moc nedokáže uskutečnit všeobjímající lásku.

Nechť jsou všichni spojeni v této Boží moci lásky! Ať se všichni snaží růst ve světle Slunce Pravdy, a budou-li přitom tuto osvětlující lásku odrážet na všechny lidi, nechť se jejich srdce natolik sjednotí, že budou navěky přebývat v záři neomezené lásky.

Zapamatujte si tato slova, která k vám pronáším během této krátké doby, co jsem mezi vámi v Paříži. Úpěnlivě vás nabádám: nechť vaše srdce nespoutávají hmotné věci tohoto světa. Nakazuji vám, abyste spokojeně nespočívali na lůžcích nedbalosti, vězňové hmoty, ale abyste povstali a osvobodili se z jejích řetězů!

Živočišné stvoření je zajatcem hmoty, Bůh dal svobodu člověku. Zvíře nemůže uniknout zákonu přírody, kdežto člověk ji může ovládat, neboť ovládaje přírodu, se nad ni může pozdvihnout.

Moc Ducha Svatého, jež ozařuje inteligenci člověka, mu umožnila, aby objevil prostředky, jak si podrobit mnoho přírodních zákonů své vůli. Létá ve vzduchu, pluje po moři a dokonce se pohybuje pod vodami.

To všechno dokazuje, jak bylo lidské inteligenci umožněno, aby vysvobodila člověka z omezení přírody a vyřešila mnohé z jejích záhad. Člověk zpřetrhal do určité míry řetězy hmoty.

Duch Svatý dá člověku větší schopnosti, než jsou tyto, pouze bude-li usilovat o věci ducha a snažit se o to, aby naladil své srdce na Boží nekonečnou lásku.

Milujete-li člena své rodiny nebo svého krajana, nechť je to s paprskem Nekonečné Lásky! Ať je to v Bohu a pro Boha! Kdekoli naleznete přídomky Boží, milujte toho člověka, ať bude z vaší rodiny či z jiné. Ozařte světlem bezmezné lásky

každou lidskou bytost, kterou potkáte, ať je z vaší země, vaší rasy, vaší politické strany nebo je z jiného národa, má jinou barvu pleti nebo jiný odstín politického přesvědčení. Nebesa vás podpoří ve vaší práci při tomto shromažďování roztroušených lidí do stínu všemocného stanu jednoty.

Budete služebníky Božími, kdož Mu jsou nablízku, Jeho božskými pomocníky ve službě, kteří pomáhají veškerému lidstvu. Veškerému lidstvu! Každé lidské bytosti! Nikdy na to nezapomeňte!

Neříkejte, to je Ital, nebo Francouz, nebo Američan, nebo Angličan, pamatujte jen, že je to syn Boha, služebník Nejvyššího, člověk! Všichni jsou lidé! Zapomeňte na národnosti, všichni jsou si v očích Boha rovni!

Nehleďte na vlastní omezení, pomoc Boží přijde k vám. Zapomeňte na sebe. Boží pomoc dozajista přijde!

Když voláte po Milosrdenství Božím a čekáte, že vás posílí, vaše síla bude desetinásobně větší.

Pohleďte na Mě: Jsem tak sláb, přesto jsem dostal sílu, abych mezi vás přišel – ubohý služebník Boží, jemuž bylo umožněno, aby vám předal toto poselství! Nebudu s vámi dlouho! Nikdo nesmí nikdy přemýšlet nad vlastní slabostí, je to síla Svatého Ducha Lásky, která dává sílu učit. Myšlenka na vaši vlastní slabost by mohla přivodit jen zoufalství. Musíme se dívat výše, než jsou všechny pozemské myšlenky, odpoutat se od každé hmotné představy, toužit po věcech ducha, upřít své oči ke věčnému štědrému Milosrdenství Všemohoucího, jež naplní naše duše potěšením z radostné služby Jeho příkazu: „Milujte jeden druhého“.

10. 'ABDU'L-BAHÁOVO UVĚZNĚNÍ

Avenue de Camoëns č. 4

Středa 25. října 1911

Velmi lituji, že jsem vás nechal dnes ráno čekat, ale mám mnoho povinností, které musím v krátkém čase vykonat pro Věc lásky Boha.

Nevadilo vám, že jste na mě chvíli počkali, abyste mě viděli. Já jsem ve vězení čekal roky a roky, abych mohl nyní přijít a vidět vás.

Nadto, chvála buď Bohu, naše srdce jsou vždy v souladu a jejich jediným cílem je, aby byla přitahována k lásce k Bohu. Při Štědrosti Království, nejsou snad naše přání, naše srdce, naše duše sjednoceny v jednom svazku? Nepronášíme snad své modlitby za společné a harmonické spojení všech lidí? A nejsme snad proto provždy spolu?

Včera večer, když jsem přišel domů z domu pana Dreyfuse, jsem byl velmi unavený – přesto jsem nespál, ležel jsem a přemýšlel.

Řekl jsem si: ó Bože, zde jsem v Paříži! Co je Paříž a kdo jsem Já? Nikdy jsem ani nesnil o tom, že za vámi budu moci z temnoty svého vězení někdy přijít, třebaže když mi četli rozsudek nade mnou, nevěřil jsem mu.

Řekli mi, že ‘Abdu’l-Hamíd nařídil mé věčné uvěznění, a já jsem řekl: „To není možné! Nebudu navždy vězněm. Kdyby byl ‘Abdu’l-Hamíd nesmrtelný, pak by tento rozsudek možná mohl být vykonán. Je jisté, že jednoho dne budu volný. Mé tělo lze po určitou dobu držet v zajetí, ale ‘Abdu’l-Hamíd nemá nad mým duchem žádnou moc, můj duch musí zůstat volný a žádný člověk *ho* nemůže uvěznit.“

Silou Boha jsem byl propuštěn z vězení, potkávám zde přátele Boha a jsem Bohu vděčný.

Šiřme Věc Boha, pro kterou jsem trpěl pronásledování.

Jaká je to pro nás pocta, že se zde můžeme svobodně setkávat. A jaké štěstí, že Bůh rozhodl tak, že můžeme společně pracovat pro příchod Království!

Těší vás, že máte mezi sebou tohoto hosta osvobozeného z vězení, který vám přináší toto slavné Poselství? On, který nikdy ani nepomyslel na to, že by bylo takové setkání možné! Nyní, díky milosti Boha, skrze Jeho úžasnou Sílu, jsem Já, který byl odsouzen k věčnému uvěznění ve vzdáleném městě na Východě, nyní tady v Paříži a hovořím s vámi!

Napříště budeme vždy spolu a naše srdce a duše budou naléhavě pokračovat v práci, dokud nebudou všichni lidé shromážděni pod korouhví Království, zpívající písně míru.

11. NEJVĚTŠÍ DAR BOHA ČLOVĚKU

čtvrtek, 26.října 1911

Největším darem Boha člověku je dar intelektu a chápání.

Chápání je schopnost, jejíž prostřednictvím člověk získává své vědomosti o rozličných říších stvoření a různých stupních existence, stejně jako o nespočtu věcí neviditelných.

Tím, že má člověk tento dar, je sám o sobě sumou těch stvoření, která mu předcházela – je schopný vejít s těmito říšemi ve styk; a prostřednictvím tohoto daru může často za pomoci svých vědeckých znalostí dosáhnout prorocké vize.

Intelekt je, vpravdě, tím nejdokonalejším darem, který Božská Štědrost člověku udělila. Člověk je jako jediný mezi stvořenými bytostmi obdarován touto úžasnou silou.

Celé stvoření, jež tu bylo dříve než člověk, spoutává přísný zákon přírody. Velké slunce, nekonečné množství hvězd, oceány a moře, hory, řeky, stromy a všechna zvířata, velká či malá – žádná z těchto věcí se nedokáže vymanit z poslušnosti přírodnímu zákonu.

Člověk má jako jediný svobodu a díky svému porozumění či intelektu je schopen získávat nad některými zákony přírody kontrolu a přizpůsobovat je vlastním potřebám. Silou svého intelektu objevil prostředky, kterými nejenom že přejíždí velké kontinenty v rychlých vlacích a křížuje širé oceány v lodích, ale také cestuje jako ryba v ponorkách pod vodou a napodobující ptáky létá vzduchem v letadlech.

Člověku se podařilo využívat elektřinu různými způsoby – užívá ji pro světlo, jako hnací sílu, pro posílání vzkazů z jednoho konce světa na druhý – a pomocí elektřiny může také slyšet hlas vzdálený mnoho mil!

Díky tomuto daru chápání nebo intelektu také umí využívat paprsků slunce k tomu, aby zobrazoval lidi a věci, a dokonce aby zachytil tvar vzdálených nebeských těles.

Vidíme, kolika různými způsoby si člověk dokázal podmanit mocnosti přírody své vůli.

Jak je bolestné, vidíme-li, že člověk užil tohoto Božského daru, aby z něj učinil nástroj války, porušil Prikázání Boha „nezabiješ“ a vzpíral se Kristovu příkazu „miluj bližního svého“.

Bůh dal tuto sílu člověku, aby ji mohl využívat pro rozvoj civilizace, pro dobro lidstva, aby se zvětšila láska a harmonie a zavládl mír. Ale člověk, kterému Kristus přikázal, že má milovat své bližní jako sebe sama, dává přednost tomu, aby tohoto

daru užíval k ničení namísto k budování, k nespravedlnosti a útlaku, k nenávisti, nesváru a ničení a k hubení svých bližních!

Doufám, že svého chápání budete používat k šíření jednoty a klidu lidstva, k osvícení a zcivilizování lidí, k lásce ke všem kolem vás a k dosažení světového míru.

Studujte vědy, získávejte více a více vědomostí. Jistě se každý může učit až do konce svého života! Používejte své vědomosti vždy ku prospěchu druhých; aby mohla válka zmizet z tváře této krásné Země a aby se mohla vybudovat slavná stavba míru a svornosti. Snažte se, abyste uskutečnili své vysoké ideály v Království Božím na zemi, stejně jako na nebi.

12. MRAKY, KTERÉ ZASTIŇUJÍ SLUNCE PRAVDY

Pátek ráno 27. listopadu 1911

Den je krásný, vzduch je čistý, slunce svítí, žádná mlha ani mrak nezastiňují jeho záři.

Tyto jasné paprsky pronikají do všech částí města, a tak může Slunce Pravdy osvítit lidské mysli.

Kristus řekl: „A uzří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských.“¹ Bahá'u'lláh pravil: „Když přišel Kristus poprvé, přišel na oblacích.“² Kristus pravil, že sestoupil z oblohy, z Nebes, že přišel od Boha, zatímco se narodil z Marie, Své Matky. Ale když prohlásil, že sestoupil z Nebes, je jasné, že tím nemínil modrou oblohu, ale že hovořil o Nebesích Království Božího, a že z těchto Nebes sestoupil na oblacích. Stejně jako jsou mraky překážkou pro svit Slunce, tak i oblaka světa lidství skryla lidským zrakům záři Kristova Božství.

Lidé řekli: „Je z Nazaretu, narodil se z Marie, známe Ho a známe Jeho bratry. Co tím může mínit? Co říká? Že přišel od Boha?“

Tělo Kristovo se zrodilo z Marie Nazaretské, ale Jeho Duch byl z Boha. Schopnosti Jeho lidského těla byly omezené, ale síla Jeho ducha byla ohromná, nekonečná, nezměrná.

¹ Matouš 24,30; 16,27.

² Jan 3,13.

Lidé se ptali: „Proč tvrdí, že je od Boha?“ Kdyby porozuměli Kristově skutečnosti, věděli by, že tělo Jeho lidství bylo mrakem, který skrýval Jeho Božství. Svět pouze viděl Jeho lidskou podobu, a divil se tedy, jak mohl „sestoupit z Nebes“.

Bahá'u'lláh pravil: „Obdobně jako oblaka skrývají Slunce a oblohu před naším pohledem, tak i lidství Krista ukrylo před lidmi Jeho pravou Boží povahu.“

Doufám, že se s nezamlženýma očima obrátíte ke Slunci Pravdy a nebudete hledět na věci pozemské, aby vaše srdce nepřitahovaly bezcenné a pomíjející radosti světa. Nechť vám toto Slunce dodá ze Své síly, pak mraky předsudků nezahalí vašim očím Jeho svit! Pak bude Slunce pro vás bez mraků.

Dýchejte vzduch čistoty. Kéž má každý z vás podíl na Božské Štěrnosti Království Nebes. Kéž vám svět není překážkou ukrývající pravdu vašim očím, tak jako Kristovo lidské tělo ukrylo Jeho Božství před lidmi Jeho dne. Nechť se vám dostane jasného zření Ducha Svatého, aby se tak vaše srdce osvítila a dokázala rozpoznat Slunce Pravdy zářící skrze všechny hmotné mraky, Jeho nádheru zalévající vesmír.

Ať věci těla nezastíní nebeské světlo ducha, abyste tak mohli prostřednictvím Boží Štěrnosti vstoupit s dětmi Božími do Jeho Věčného Království.

To je má modlitba za vás za všechny.

13. NÁBOŽENSKÉ PŘEDSUDKY

27. října 1911

Základem Bahá'u'lláhova učení je *jednota lidstva* a Jeho největší touhou bylo, aby se v lidských srdcích usídlily láska a dobro.

Tak jako On nabádal lidi, aby se stranili neshod a neshod, tak bych vám i Já chtěl vysvětlit hlavní příčinu nepokojů mezi národy. Hlavní příčinou je nesprávná prezentace náboženství náboženskými vůdci a učiteli. Učí své následovníky, aby věřili, že jejich vlastní forma náboženství je tou jedinou, která těší Boha, a že následovníci jakéhokoli jiného přesvědčení jsou odsouzeni Všemilujícím Otcem a zbaveni Jeho Milosti a Štěrnosti. Takto vznikají mezi národy neshody, pohrdání, hádky a nenávisť. Pokud by šlo tyto náboženské předsudky sprovodit ze světa, národy by se brzy těšily míru a svornosti.

Jednou jsem byl v Tiberiadě, kde mají židé chrám. Pobýval jsem v domě přímo naproti tomuto chrámu a viděl jsem a slyšel jsem, jak rabín hovoří ke shromáždění židů takto:

„Ó židé, vy jste v pravdě lidé Boha! Všechny jiné rasy a náboženství jsou od ďábla. Bůh vás stvořil jako potomky Abrahama a zahrnul vás Svým požehnáním. Vám seslal Bůh Mojžíše, Jákoba a Josefa a mnoho dalších velkých proroků. Tito proroci byli všichni do jednoho z vaší rasy.“

„Kvůli vám zničil Bůh sílu faraóna a způsobil, aby Rudé moře vyschlo, vám také z výšin seslal manu, aby se stala vaším jídlem a ze skály vám dal vodu, aby uhasila vaši žízeň. Vy jste vskutku vyvoleným lidem Boha, vy jste nadřazeni všem rasám na zemi! Proto se všechny ostatní rasy Bohu hnusí a jsou Jím odsouzeni. Vpravdě, vy budete vládnout světu a podmaníte si ho. Všichni lidé se stanou vašimi otroky.“

„Neposkvrňujte se tím, že se budete stýkat s lidmi, kteří nejsou stejného vyznání a s takovými lidmi se nepřátelte.“

Když rabín ukončil svou výmluvnou řeč, jeho posluchače naplňovala radost a spokojenost. Je nemožné, abych vám jejich nadšení popsal!

Běda! Jsou svedeni ze správné cesty stejně jako ti, kteří vyvolávají rozdělování a nenávist na zemi. Dnes žijí miliony lidí, kteří stále uctívají modly a velká náboženství světa mezi sebou válčí. Po 1 300 let se křesťané a muslimové hádají, když by se jen s trochou snahy mohly jejich rozdíly a rozepře překonat a mohl by mezi nimi zavládnout mír a harmonie, a svět by mohl být v klidu!

V Qur'ánu čteme, že Muhammad promlouval ke svým následovníkům takto:

„Proč nevěříte v Krista a v evangelium? Proč nepřijmete Mojžíše a Proroky, neboť Bible je dozajista Knihou Boží? Vpravdě, Mojžíš byl vznešeným Prorokem a Ježíš byl naplněn Duchem Svatým. Přišel na svět skrze Sílu Boha, zrodil se z Ducha Svatého a z požehnané Panny Marie. Marie, Jeho matka, byla světící z Nebes. Své dny prožila v chrámu v modlitbách a jídlo jí bylo sesíláno z výšin. Její otec Zachariáš k ní přišel a zeptal se jí, odkud jídlo pochází, a Marie mu odpověděla: ‚Z výšin.‘ Bůh dozajista povznesl Marii vysoko nad všechny ostatní ženy.“

Toto Muhammad učil Svůj lid o Ježíši a Mojžíši. Napomenul je pro jejich nedostatek víry v tyto velké Učitele a učil je pravdě a toleranci. Muhammad byl seslán od Boha, aby pracoval mezi lidmi primitivními a necivilizovanými jako divá zvěř. Byli zcela připraveni o porozumění, necítily žádnou lásku, solidárnost a soucit. Ženy byly

ponižovány a opovrhovalo se jimi tak, že muž mohl zaživa pohřbít svou dceru a za otrokyně měl tolik manželek, kolik se mu jen zachtělo.

Mezi tato polozvířata byl seslán Muhammad se Svým božským Posláním. Učil lidi, že uctívání model je špatné a že si mají vážit Krista, Mojžíše a Proroků. Pod Jeho vlivem se stali osvícenějšími a civilizovanějšími lidmi a povstali ze stavu ponižení, ve kterém je našel. Nebyla to snad dobře odvedená práce, která si zaslouží veškeré chvály, úcty a lásky?

Podívejte se na Evangelium Pána Krista a podívejte se, jak je nádherné! Navzdory tomu dokonce i dnes lidé nechápou jeho neocenitelnou krásu a špatně vykládají jeho moudrá slova.

Kristus zakázal válku! Když uředník Petr, který si myslel, že tím ochrání svého Pána, usekl ucho veleknězova sluhy, Kristus mu řekl: „Zasuň meč do pochvy“.¹ Navzdory jasnému příkazu Pána, o Němž prohlašují, že Mu slouží, se lidé stále prou, válčí, zabíjejí se a zdá se, že se na Jeho rady a učení zcela zapomnělo.

Ale nepřipisujme Mistrům a Prorokům zlé skutky jejich následovníků. Jestliže kněží, učitelé a lidé vedou životy, které jsou v rozporu s náboženstvím, které vyznávají, je to snad chyba Krista nebo jiných Učitelů?

Lidé islámu byli vedeni k tomu, aby si uvědomili, že Ježíš přišel od Boha a byl zrozen z Ducha, a že musí být všemi lidmi chválen. Mojžíš byl prorokem Božím a ve Svě době zjevil lidem, ke kterým byl seslán, Knihu Boha.

Muhammad uznal vznešenou nádheru Krista a velikost Mojžíše a proroků. Kdyby jenom celý svět rozpoznal velikost Muhammada a všech Učitelů seslaných z Nebe, sváry a neshody by brzy zmizely z tváře země, a království Boží by přišlo k lidem.

Lidi islámu, kteří oslavují Krista, neponižuje, když Ho oslavují.

Kristus byl Prorokem křesťanů, Mojžíš židů – proč by neměli následovníci každého proroka uznávat a ctít také další proroky? Kdyby se jen lidé naučili vzájemné toleranci, porozumění a bratrské lásce, brzy by se ustavila jednota světa.

Bahá'u'lláh strávil Svůj život učením o Lásce a Jednotě. Zbavme se proto všech předsudků a netolerance, a snažme se celým srdcem a duší o to, abychom přivodili porozumění a jednotu mezi křesťany a muslimy.

¹ Jan 18,11.

14. DOBRODINÍ BOHA VŮČI ČLOVĚKU

4 Avenue de Camoëns, 27.října 1911

Bůh sám nařizuje všechny věci a je všemocný. Proč tedy potom na Své služebníky sesílá zkoušky?

Zkoušky sesílané na člověka jsou dvojího druhu: (a) Následky činnosti jeho samotného. Když člověk hodně jí, pak si zničí zažívání; když požije jed, onemocní nebo zemře. Hraje-li hazardní hry, přijde o své peníze; když příliš pije, ztratí rovnováhu. Všechna tato strádání jsou zapříčiněna jím samotným. Je proto jasné, že některé trápení je výsledkem našich vlastních činů.

(b) Existuje také jiné trápení, které je sesíláno na věrné Boha. Považte velké utrpení snášené Kristem a Jeho apoštolů!

Ti, kteří nejvíce trpí, dosáhnou největší dokonalosti.

Ti, kteří si přejí pro Krista velmi trpět, musí dokázat svou upřímnost; ti, kteří vyhlašují svou touhu obětovat se, mohou dokázat svou pravdu pouze svými činy. Job dokázal věrnost své lásky k Bohu svou věrností během období velikého protivenství, stejně jako v době dostatku. Nedokázali snad apoštolové Krista, kteří neochvějně snášeli všechny své zkoušky a strasti, svou věrnost? Nebyla jejich vytrvalost tím nejlepším důkazem?

Toto strádání je nyní u konce.

Kaifáš žil pohodlným a šťastným životem, zatímco Petrův život byl plný trápení a zkoušek; kterému z těchto dvou můžeme více závidět? Jistě bychom si měli vybrat současný stav Petrův, protože ten vlastní nesmrtelný život, zatímco Kaifáš získal věčnou hanbu. Těžkosti Petra byly zkouškou jeho věrnosti. Zkoušky jsou dobrodiním od Boha, za které bychom Mu měli děkovat. Smutek a soužení k nám nepřicházejí náhodou, sesílá je k nám Božská Milost, abychom se mohli zdokonalit.

Když je člověk šťastný, může na Boha zapomenout, ale když přijde smutek a obklopí ho trápení, pak si vzpomene na svého Otce, který je na Nebesích a který ho může ponížení zbavit.

Lidé, kteří netrpí, nedosáhnou žádné dokonalosti. Rostlina, kterou zahradník nejvíce prořezává, bude mít, až přijde léto, ty nejkrásnější květy a nejvydatnější plody.

Dělník oře pluhem svou půdu, a z této zorané země vzejde bohatá a hojná úroda. Čím více je člověk zkoušen, tím větší je úroda duchovních ctností, které projevuje. Voják nebude dobrým generálem, dokud se neocitne v přední linii té nejkrutější bitvy a neutrží ty nejhlubší rány.

Modlitba proroků Božích zněla a vždy bude znít: Ó Bože, toužím položit svůj život na stezce k Tobě! Toužím pro Tebe prolít vlastní krev a vykonat tu nejvyšší oběť.

15. KRÁSA A HARMONIE V RŮZNOSTI

28. října 1911

Stvořitelem všeho je jeden Bůh.

Z tohoto jediného Boha vzešlo veškeré stvoření a On je tím jediným cílem, po kterém vše v přírodě touží. Tento koncept vyjadřují slova Krista, když řekl: „Jsem Alfa a Omega, počátek a konec.“ Člověk je vrcholem Stvoření a Dokonalý člověk je projevem dokonalé myšlenky Stvořitele – Slova Božího.

Považte svět stvořených bytostí, kolik jen skýtá rozdílných a rozmanitých druhů, jež jsou však z jediného zdroje. Všechny rozdíly, které vidíme, jsou pouze odlišnostmi vnější formy a barvy. Tato různost typů je zřejmá v celé přírodě.

Pohleďte na krásnou zahradu plnou květin, keřů a stromů. Každá květina má jiné kouzlo, svou vlastní krásu, svou lahodnou vůni a krásnou barvu. Také stromy se různí velikostí, vzrůstem, listovím – a jak rozdílné ovoce plodí! Všechny tyto květiny, keře a stromy ale vyrůstají ze stejné země, září na ně stejné slunce a stejné mraky je zalévají deštěm.

S lidstvem je tomu také tak. Tvoří ho mnoho ras a jeho národy mají rozdílnou barvu pleti: bílou, černou, žlutou, hnědou a rudou – všechny ale pocházejí od stejného Boha a všichni lidé jsou Jeho služebníky. Různost mezi dětmi lidí nemá bohužel stejný účinek jako má ve světě rostlin, kde se projevuje harmoničtější duch. Mezi lidmi znamená rozdílnost nepřátelství a to způsobuje války a nenávisť mezi různými národy světa.

Pouhé rozdílnosti ras a pokrevního příbuzenství způsobují, že se lidé navzájem hubí a zabíjejí. Běda, aby to tak zůstalo! Nechť se raději díváme na krásu v různosti, krásu v harmonii a nechť se poučíme z říše rostlinné. Kdybyste spatřili zahradu, ve

kteře mají všechny rostliny stejný tvar, barvu a vůni, nezdála by se vám vůbec nádherná, spíše by byla monotónní a jednotvárná. Oko a srdce potěší taková zahrada, ve které vedle sebe rostou květiny různých zabarvení, tvarů a vůní. A tyto veselé kontrasty barev jsou tím, co způsobuje kouzlo a krásu. Taktěž je tomu se stromy. Potěšením je sad plný ovocných stromů a hájek osázený mnoha druhy keřů. Právě tato odlišnost a rozmanitost vyvolává jeho kouzlo. Každá květina, každý strom a každý plod vedle toho, že je krásný sám o sobě, navíc vynese na světlo vlastnosti těch ostatních a zvýrazní mimořádnou nádheru každého z nich.

Tak by tomu mělo být u dětí lidí! Různost v lidské rodině by měla být zdrojem lásky a harmonie, stejně jako v hudbě, kde mnoho různých not spolu ladí v dokonalém souzvuku. Když potkáte lidi jiné rasy a barvy pleti, nebuďte k nim nedůvěřiví a nestahujte se do své ulity konvencí, ale raději buďte šťastní a prokazujte jim dobrosrdečnost. Pokládejte je za odlišně zabarvené růže, které rostou v krásné zahradě lidstva a těšte se z toho, že jste mezi nimi.

Stejně tak, potkáte-li ty, jejichž názory se od vašich liší, neodvracejte od nich tvář. Všichni hledají pravdu a je mnoho cest, které k ní vedou. Pravda má mnoho aspektů, ale vždy zůstává a zůstávat bude pravdou jedinou.

Nedovolte, aby vás rozdílnost názorů nebo různost myšlenek oddělovaly od vašich bližních, nebo aby se staly zdrojem hádek, nenávisti a svárů ve vašich srdcích.

Raději neustále usilovně hledejte pravdu a necht' jsou všichni lidé vašimi přáteli.

Každá stavba je zbudována z mnoha různých kamenů, avšak každý závisí na tom druhém do takové míry, že kdyby se jeden odstranil, celá budova by tím strádala; je-li jeden kámen vadný, pak je celá stavba nedokonalá.

Bahá'u'lláh stvořil kruh jednoty a vytvořil plán pro sjednocení všech národů kvůli tomu, aby se shromáždily v útočišti příbytku všeobecné jednoty. Jedná se o dílo Božské Štěrnosti a my se všichni musíme srdcem a duší snažit, dokud mezi námi nedosáhneme reality jednoty. Když budeme pracovat, bude nám dána síla. Zanechejte všech myšlenek na sebe, a pouze se snažte, abyste byli poslušní a poddajní Vůli Boží. Pouze takto se staneme občany Království Božího a dojdeme života věčného.

30. října 1911

V Bibli jsou prorocství týkající se příchodu Krista. Židé stále čekají na příchod Mesiáše a dnem i nocí se modlí k Bohu, aby Jeho příchod urychlil.

Když Kristus přišel, odsoudili Ho, zabili Ho a tvrdili: „Toto není Ten, kterého očekáváme. Pohleďte, až přijde Mesiáš, pak znamení a zázraky potvrdí, že On je vpravdě Kristem. My tato znamení a podmínky známe, a ony dosud nenastaly. Mesiáš povstane z neznámého města. Usadí se na trůně Davidově, a pohleďte, přijde s mečem z oceli a bude vládnout žezlem ze železa! Naplní zákon Proroků, dobude Východ a Západ a povýší Své vyvolené – Židy. Přinese s sebou vládu míru, během které dokonce i zvířata přestanou chovat ke člověku nepřátelství. Vždyť pohleďte, vlk a beránek budou pít ze stejného pramene a lev si lehne na stejnou pastvinu jako laň, had s myší budou sdílet stejnou noru a všechna Boží stvoření budou v pokoji.“

Podle Židů nesplnil Ježíš Kristus žádnou z těchto podmínek, protože měli zavřené oči a neviděli.

Ježíš přišel z Nazaretu, což není neznámé místo. Ve Svých rukou nenesl žádný meč, dokonce ani hůl ne. Neseseděl na Trůnu Davidově, byl chudým mužem. Zreformoval Zákon Mojžíšův a porušil den Sabatu. Nedobyl Východ ani Západ, ale Sám byl podřízen Římskému Zákonu. Nepovýšil Židy, ale učil rovnoprávnosti a bratrství a káral zákonníky a farizeje. Nepřinesl vládu míru, neboť během Jeho života dosáhla nespravedlnost a krutost takového stupně, že dokonce i On Sám se stal jejich obětí a zemřel ostudnou smrtí na kříži.

Takto Židé smýšleli a mluvili, protože nerozuměli Písmům ani slavné pravdě, kterou obsahovala. Doslovný obsah znali nazpaměť, ale ze životadárného ducha Písem neporozuměli ani slovu.

Naslouchejte a Já vám ukáži jejich význam. Ačkoli Ježíš pocházel z Nazaretu, což bylo známé místo, pocházel také z Nebes. Jeho tělo se zrodilo z Marie, ale Jeho Duch přišel z Nebes. Meč, který nosil, byl mečem Jeho jazyka, kterým oddělil dobro od zla, pravdivé od lživých, věrné od nevěrných a světlo od tmy. Jeho Slovo bylo skutečně ostrým mečem! Trůn, na kterém seděl, je Věčný Trůn, z něhož Kristus vládne navěky. Je to trůn nebeský, ne pozemský, protože pozemské věci pomíjejí, nebeské věci však nikoliv. Znovu vyložil a završil zákon Mojžíšův a naplnil Zákon Proroků. Jeho slovo dobylo Východ a Západ. Jeho Království je věčné. Povýšil ty Židy, kteří Ho rozpoznali. Šlo o muže a ženy neurozeného původu, ale kontakt s Ním je

učinil velkými a dal jim věčnou důstojnost. Zvířata, která měla žít v pospolitosti, znázorňovala různá vyznání a rasy, které, ač mezi sebou předtím vedly válku, měly nyní žít v lásce a štědrosti a společně se napájet životadárnou vodou z Krista, Věčného Pramene.

Takto se vyplnila všechna duchovní proroctví týkající se příchodu Krista, ale Židé zavřeli oči, aby neviděli a uši, aby neslyšeli, a Božská Skutečnost Krista prošla mezi nimi nevyslyšena, nemilována a nerozpoznána.

Čistá Svátá Písma je jednoduché, ale pravý význam pochopíme pouze s čistým srdcem a jasnou myslí. Žádejme Boha o pomoc, aby nám umožnil Svátým Knihám porozumět. Modleme se, aby oči viděly, uši slyšely a aby srdce toužila po míru.

Věčné Milosrdenství Boha je nezměřitelné. Vždy si vyvolil jisté duše, které zahrnul Božskou Štědrostí Svého srdce, jejichž mysl osvětlil nebeským světlem; duše, kterým zjevil posvátná tajemství a jejichž očím zachoval Zrcadlo Pravdy čisté. Tito lidé jsou učedníky Boha a Jeho laskavost nemá mezí. Vy, kteří jste služebníky Nejvyššího, se můžete stát učedníky také. Pokladnice Boha jsou nekonečné.

Duch proudící Svátými Písmy je potravou pro všechny, kteří hladoví. Bůh, který dal zjevení Svým Prorokům, zajisté dá ze Své hojnosti chléb vezdejší všem těm, kteří Ho věrně prosí.

17. DUCH SVATÝ, ZPROSTŘEDKUJÍCÍ SÍLA MEZI BOHEM A ČLOVĚKEM

4 Avenue de Camoëns, 31.října

Božská podstata je Nepředstavitelná, Neomezená, Věčná, Nesmrtelná a Neviditelná.

Svět stvoření svazuje přírodní zákon, konečný a smrtelný.

O Nekonečné podstatě nemůžeme říci, že stoupá či klesá. Je vzdálena porozumění člověka a nelze ji popsat slovy, která se vztahují k jevové oblasti stvořeného světa.

Člověk tedy nesmírně potřebuje tu jedinou Sílu, skrze niž může obdržet pomoc od Božské Skutečnosti, onu Sílu, která ho jako jediná přivádí do kontaktu se Zdrojem veškerého života.

Je zapotřebí prostředníka k tomu, aby přivedl tyto dva extrémy do vzájemného vztahu. Bohatství a chudoba, hojnost a nouze: bez zprostředkující síly nemůže být mezi těmito protichůdnými dvojicemi žádný vztah.

Můžeme tedy říci, že musí existovat Prostředník mezi Bohem a člověkem, a tím není nikdo jiný než Duch Svatý, který přivádí stvořený svět do vztahu s „Nepředstavitelným“, to jest s Božskou Skutečností.

Božskou skutečnost lze připodobnit ke slunci a Duch Svatý ke slunečním paprskům. Tak jako sluneční paprsky přináší na zemi světlo a teplo slunce, a tím dávají život všem stvořeným věcem, tak i „Projevy“¹ přináší sílu Ducha Svatého z Božského Slunce Skutečnosti, aby dali duším lidí světlo a život.

Hle, prostředník mezi sluncem a zemí je nezbytný; slunce nesestupuje na zemi, ani země nestoupá ke slunci. Tento kontakt vytvářejí sluneční paprsky, které přináší světlo, teplo a žár.

Duch Svatý je Světlo ze Slunce Pravdy, které svou nekonečnou silou přináší život a osvětlení veškerému lidstvu, zaplavuje všechny duše Božskou Září, poskytuje požehnání Božské Milosti celému světu. Svět by bez prostředníka – tepla a světla slunečních paprsků – nezískal ze slunce žádné dobrodiní.

Stejně tak je Duch Svatý samotnou příčinou života člověka. Bez Ducha Svatého by neměl člověk žádný intelekt, nedokázal by získat své vědecké znalosti, kterými nabývá svého velkého vlivu nad zbytkem stvoření. Osvícení Duchem Svatým dává člověku sílu myšlení a umožňuje mu, aby činil objevy, kterými si podrobuje zákony přírody své vůli.

Duch Svatý je tím, který prostřednictvím Proroků Božích učí člověka duchovním ctnostem a umožňuje mu, aby získal Věčný Život.

Všechna tato požehnání přinesl člověku Duch Svatý; proto můžeme porozumět tomu, že Duch Svatý je Prostředníkem mezi Stvořitelem a tím, co bylo stvořeno. Světlo a teplo slunce způsobují plodnost země a dávají život všem věcem, které rostou. Duch Svatý oživuje duše lidí.

Dva velcí apoštolové, svatý Petr a svatý Jan Evangelista, byli kdysi prostými a bezvýznamnými dělníky, lopotícími se za svým chlebemездеjším. Sílou Ducha Svatého byly jejich duše osvíceny a oni obdrželi věčná požehnání od Pána Krista.

¹ Projevy Boha – tj. zakladatelé zjevených nezávislých náboženství

18. DVĚ PŘIROZENOSTI V ČLOVĚKU

1. listopadu 1911

Dnešek je pro Paříž dnem slavnostním. Slaví se Svátek „všech svatých“. Proč si myslíte, že byli tito lidé nazýváni „svatými“? Toto slovo má velmi reálný význam. Svatý je někdo, kdo žije život čistý, ten, kdo se oprostil ode všech lidských slabostí a nedokonalostí.

V člověku se ukrývají dvě přirozenosti; jeho duchovní, neboli vyšší přirozenost, a jeho materiální, neboli nižší přirozenost. Jednou se přibližuje k Bohu, druhou žije pouze pro tento svět. V lidech můžeme nalézt projevy obou těchto přirozeností. Svou materiální stránkou vyjadřuje člověk nepravdu, krutost a nespravedlnost; všechny jsou znakem jeho nižší podstaty. Přídomky božské přirozenosti člověka se projevují v lásce, milosrdenství, laskavosti, pravdě a spravedlnosti. Všechny do jednoho vyjadřují jeho vyšší přirozenost. Každý dobrý zvyk, každá vznešená vlastnost patří k lidské duchovní přirozenosti, zatímco všechny jeho nedokonalosti a hříšné činy se rodí z jeho materiální přirozenosti. Převládá-li božská přirozenost člověka nad přirozeností lidskou, pak máme světce.

Člověk má sílu, aby konal dobro i zlo; pokud má jeho síla dobra převahu a jeho sklony ke zlu jsou přemoženy, pak lze takového člověka vpravdě nazvat svatým. Ale jestliže naopak věci Boha odmítá a dovolí, aby ho přemáhaly zlé vášně, pak není o nic lepší než pouhé zvíře.

Světcí jsou lidmi, kteří se oprostili od světa hmoty a překonali hřích. Žijí ve světě, ale nejsou z něho, jejich myšlenky jsou neustále ve světě ducha. Svě životy tráví ve svatosti a jejich skutky prokazují lásku, spravedlnost a zbožnost. Jsou osvíceni z výšin; září jako rozsvícené lampy na tmavých místech země. Jsou to světci Boha. Apoštolové, kteří byli následovníky Ježíše Krista, byli stejní jako ostatní lidé; stejně jako ostatní je přitahovaly věci tohoto světa a každý myslel pouze na vlastní prospěch. Věděli málo o spravedlnosti a ani bychom u nich nenašli Božské dokonalosti. Ale když začali následovat Krista a uvěřili v Něj, jejich neznalost nahradilo porozumění, krutost se přeměnila ve spravedlnost, lež v pravdu, tma ve světlo. Zaobírali se světskými záležitostmi, pak se stali duchovními a božskými. Bývali dětmi tmy, ale pak se stali syny Božími, stali se světci! Snažte se proto následovat v jejich šlápějích a

zanechejte za sebou všechny světské věci. Snažte se dosáhnout Duchovního Království.

Modlete se k Bohu, aby posílil vaše duchovní ctnosti tak, abyste mohli být jako andělé na světě a majáky světla, které odhalí tajemství Království těm, kteří mají chápající srdce.

Bůh seslal Své Posly na tento svět, aby učili a osvětili člověka, aby mu vysvětlili tajemství Síly Ducha Svatého, aby mu umožnili odrážet světlo, a aby se pak člověk stal pro druhé zdrojem vedení. Nebeské knihy – Bible, Qur’án a další Svatá písma – nám dal Bůh jako průvodce po cestách božských ctností, lásky, spravedlnosti a míru.

Proto vám pravím, abyste se ze všech sil snažili o to, abyste se radami těchto Požehnaných Knih řídili a abyste uspořádali své životy tak, abyste se mohli, následující uvedených příkladů, stát svatými Nejvyššího!

19. HMOTNÝ A DUCHOVNÍ POKROK

2. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Jaké je dnes krásné počasí, obloha je jasná, slunce svítí a lidské srdce se z toho raduje!

Takové jasné a krásné počasí dává člověku nový život a sílu, a pokud je nemocný, pocítí znovu ve svém srdci radostnou naději, že se mu zdraví navrátí. Všechny tyto dary přírody se týkají tělesné stránky člověka, neboť je to pouze jeho tělo, jež může přijímat hmotná dobrodiní.

Je-li člověk ve svém podnikání, umění či povolání úspěšný, je mu tak umožněno, aby zvýšil svůj tělesný blahobyť a dopřál svému tělu trochu klidu a pohodlí, ze kterého se bude těšit. Dnes všude kolem sebe vidíme, jak se člověk obklopuje všemi moderními vymoženostmi a tělesné a hmotné stránce své přirozenosti nic neodepře. Ale mějte se na pozoru, abyste příliš horlivým přemýšlením o věcech těla, nezapomínali na věci duše, neboť hmotné vymoženosti ducha člověka nepovznášejí. Dokonalost v záležitostech světských je radostí pro lidské tělo, ale na žádný pád nezvelebuje jeho duši.

Možná že je člověku s veškerým hmotným dobrodiním, který žije obklopen všemožným pohodlím, jež mu může moderní civilizace dát, odepřen nadevše důležitý dar Ducha Svatého.

Je vskutku dobrou a chvályhodnou věcí rozvíjet se hmotně, ale to takovým způsobem, abychom nezanedbávali důležitější duchovní rozvoj a nezavírali oči před Božím světlem zářícím mezi námi.

Pouze zdokonalujeme-li se duchovně stejně tak jako hmotně, můžeme dosáhnout nějakého skutečného pokroku a stát se dokonalými bytostmi. Všichni velcí Učitelé se objevili právě proto, aby přinášeli světu tento duchovní život a světlo. Přišli, aby se tak mohlo projevit Slunce Pravdy a zářit v lidských srdcích a aby jejich podivuhodnou mocí mohli lidé dosáhnout Věčného Světla.

Když přišel Pán Kristus, rozzářil světlo Ducha Svatého všude kolem Sebe a Jeho učedníci a všichni, kdo přijali Jeho záři, se stali osvícenými, duchovními bytostmi.

Bahá'u'lláh se narodil a přišel na svět, aby se mohlo projevit toto světlo. Učil lidi Věčné Pravdě a zaléval paprsky Božího Světla všechny země.

Běda! Pohleďte, jak člověk znevažuje toto Světlo. Stále kráčí cestou temnoty, nejednoty a rozepří, a často dosud propukají zuřivé války.

Člověk užívá svého hmotného pokroku, aby ukojil svou chtivost po válce a vyrábí ničivé nástroje a zařízení, aby zničil svého bratra člověka.

Spíše se však usilujme o dosažení duchovních vymožeností, protože to je ta jediná cesta pravého pokroku – pokroku, který pochází od Boha a jako jediný je Božský.

Modlím se za každého z vás, abyste přijali Dary Ducha Božího, a tak se vpravdě stali osvícenými a stále se rozvíjeli vpřed a vzhůru vstříc Království Božímu. Pak budou vaše srdce připravena na to, aby přijala radostné zvěsti, vaše oči se otevřou a uzříte Slávu Boží, nebudete mít zacpané uši a uslyšíte volání Království a výmluvným jazykem budete povolávat lidi k uskutečnění Boží Moci a Lásky Boží!

20. EVOLUCE HMOTY A ROZVOJ DUŠE

listopadu 1911

V Paříži se velmi ochlazuje, tak ochlazuje, že brzy budu muset odejít, ale teplo vaší lásky mě tu dosud drží. Dá-li Bůh, doufám, že mezi vámi zůstanu ještě malou chvíli. Tělesná zima a horko neovlivní ducha, neboť toho zahřívá oheň Lásky Boží. Rozumíme-li tomuto, začínáme rozumět něčemu z našeho života v příštím světě.

Bůh nám zde ve Své Štědrosti dal určité tušení, dal nám určité důkazy o rozdílnosti, která existuje mezi tělem, duší a duchem.

Vidíme, že chlad, horko, utrpení a podobně se dotýkají pouze těla, ducha se však nedotknou.

Jak často vidíme člověka chudého, nemocného, uboze oděného a bez prostředků obživy, přesto však duchovně silného. Ač jeho tělo musí trpět sebevíc, jeho duchu se daří dobře a je svobodný! Jak často zase vidíme člověka bohatého, fyzicky silného a zdravého, ale s duší nemocnou k smrti.

Pro vnímavou mysl je zcela zřejmé, že duch člověka je něčím, co se od jeho fyzického těla velmi liší.

Duch je neměnný, nezničitelný. Pokrok a rozvoj duše, radost a smutek duše na fyzickém těle nezávisí.

Způsobí-li nám přítel bolest či radost, ukáže-li se láska pravdivou nebo falešnou, je to duše, kterou to ovlivňuje. Jestliže jsou od nás naši blízcí daleko, je to duše, která se rmoutí, a žal či potíže duše mohou působit na tělo.

Je-li tedy duch živen svatými ctnostmi, pak se tělo raduje. Jestliže duše upadne do hříchu, je tělo v mukách!

Nalezneme-li pravdu, stálost, věrnost a lásku, jsme šťastni; ale setkáme-li se se lží, nevěrností a podvodem, je nám bídně.

Všechny tyto věci se vztahují k duši, a nejsou to tělesné neduhy. Je tudíž zřejmé, že duše má stejně jako tělo svou vlastní osobnost. Podrobí-li se ale tělo změně, ducha se to nemusí dotknout! Rozbijete-li sklenici, na niž svítí Slunce, sklo se rozbije, ale Slunce svítí stále! Je-li zničena klec, jež přechovává ptáka, ptáka to nezraní! Rozbije-li se lampa, plamen může stále jasně hořet!

Stejně tak se tomu děje i s duchem člověka. Třebaže smrt zničí jeho tělo, nemá nad jeho duchem žádnou moc – ten je věčný, vždy trvajícím, bez zrození a smrti.

Co se duše člověka po smrti týče, zůstává ve stupni čistoty, do něhož se vyvinula během života ve fyzickém těle. A poté, co se osvobodí od těla, zůstává ponořena do oceánu Božího Milosrdenství.

Od okamžiku, kdy duše opustí tělo a dospěje do Nebeského Světa, je její vývoj duchovní a tento vývoj znamená přibližování se k Bohu.

V hmotném stvoření jde evoluce od jednoho stupně dokonalosti ke druhému. Nerost se svými nerostnými dokonalostmi přechází v rostlinu, rostlina se svými dokonalostmi přechází do živočišného světa a tak podobně, až se dojde k lidstvu. Tento svět je pln zdánlivých protikladů, v každé z těchto říší (nerostné, rostlinné, živočišné) existuje život na svém stupni, ačkoli porovnáme-li to se životem člověka, připadá nám země mrtvá, avšak i ona žije a má svůj vlastní život. V tomto světě věci žijí a umírají a žijí znovu v jiných podobách života, ale ve světě ducha je tomu zcela jinak.

Duše se nevyvíjí od stupně ke stupni podle nějakého zákona – vyvíjí se pouze blíže k Bohu, prostřednictvím Milosrdenství a Štěrnosti Boží.

Úpěnlivě se modlím, abyste všichni mohli být v Království Božím a Jemu nablízku.

21. DUCHOVNÍ SETKÁNÍ V PAŘÍŽI

4. listopadu 1911

V celé dnešní Evropě můžeme slyšet o různých setkáních a shromážděních. Vznikají společnosti všeho druhu. Mezi ně patří společnosti, které se zabývají obchodem, vědou, politikou a mnohým dalším. Všechny tyto společnosti existují kvůli službě materiálním věcem, jejich přáním je rozvíjet a osvětlovat svět hmoty. Avšak zřídka kdy na ně zavane dech ze světa ducha. Zdá se, že si neuvědomují Boží Hlas a nedbají o věci Boha. Ale toto pařížské setkání je opravdu setkáním duchovním. Boží Dech proudí mezi vámi, světlo Království září ve všech srdcích. Božská láska Boha je silou mezi vámi a s dušemi naplněných žízni se vám dostává radostných zvěstí o velikém štěstí.

Všichni jste se zde shromáždili ve velké shodě, srdce přitahováno k srdci, duše přetékané Boží láskou a pracujete a toužíte po jednotě světa.

Toto shromáždění je vpravdě duchovní! Je jako krásná voňavá zahrada! Nebeské Slunce na ni rozlévá své zlatavé paprsky a jejich teplo prostupuje a rozradostňuje každé čekající srdce. Láska Krista, která předává veškeré poznání, je mezi vámi, Svatý Duch je vaší pomocí.

Den za dnem bude toto setkání růst a sílit, dokud jeho duch postupně nedobude celý svět!

Z celého srdce se snažte o to, abyste byli ochotnými řečišti Boží Štěrnosti. Neboť vám pravím, že si vás vyvolil, abyste byli Jeho posly lásky po celém světě, abyste byli Jeho nositeli duchovních darů člověku, abyste byli prostředky pro šíření jednoty a svornosti na Zemi. Děkujte z celého srdce Bohu, že vám byla taková výsada dána. Poněvadž život zasvěcený chvále, není ani dost dlouhý na to, aby se mohlo Bohu za takovou přízeň poděkovat.

Svá srdce pozvedněte nad přítomnost a očima víry pohleďte do budoucnosti! Dnes se zaseje semínko, zrnko padne na půdu, ale popatřete, že přijde den, kdy z něho vzejde nádherný strom a jeho větve obsype ovoce. Radujte se a těšte se, že tento den zasvitl, snažte se, abyste si uvědomili jeho sílu, neboť je to vskutku úžasné! Bůh vás korunoval slávou a do vašich srdcí umístil zářivou hvězdu; vpravdě její světlo rozjasní celý svět!

22. DVA DRUHY SVĚTLA

5. listopadu 1911

Dnes je počasí ponuré a nejasné! Na Východě stále svítí Slunce, hvězdy nejsou nikdy zahaleny a je tam jen velmi málo mraků. Světlo vždy povstává na Východě a sesílá svou záři na Západ.

Jsou dva druhy světla. Existuje viditelné světlo Slunce, s jehož pomocí můžeme rozpoznávat krásy světa kolem nás – bez něho bychom neviděli nic.

Nicméně, ačkoli je funkcí tohoto světla umožňovat nám, aby se věci pro nás zviditelnily, nemůže nám dát tu schopnost, abychom je viděli či rozuměli jejich rozličným půvabům, neboť toto světlo nemá žádnou inteligenci, nemá žádné vědomí. Světlo rozumu je tím, jež nám dává poznání a porozumění a bez tohoto světla by byly fyzické oči zbytečné.

Toto světlo rozumu je tím nejdokonalejším světlem, které existuje, protože se zrodilo ze Světla Božího.

Světlo rozumu nám umožňuje rozumět a chápat vše, co existuje, ale je to pouze Boží Světlo, které nám může dát zrak, abychom uzřeli neviditelné věci a umožňuje nám, abychom viděli pravdy, které budou spatřitelné ve světě až za tisíce let.

Bylo to Boží Světlo, které umožnilo Prorokům, aby viděli o dva tisíce let dříve to, co se bude odehrávat, a my dnes vidíme uskutečnění jejich vize. Toť tedy ono Světlo, které se musíme snažit hledat, neboť je větší než každé jiné.

Prostřednictvím tohoto Světla bylo Mojžíšovi umožněno, aby viděl a pochopil Boží Zjev a uslyšel Nebeský Hlas, jenž k Němu promlouval z Hořícího Keře.¹

O tomto Světle Muhammad hovoří, když praví: „Alláh je světlem Nebes a Země.“

Pátřejte celým svým srdcem po tomto Nebeském Světle, abyste dokázali porozumět skutečností, abyste mohli poznat tajemné věci Boží, aby se vašim očím objasnily skryté cesty.

Toto světlo lze připodobnit k zrcadlu. Obdobně jako zrcadlo odráží všechno, co je před ním, stejně tak i toto Světlo ukazuje očím našeho ducha vše, co existuje v Božím Království a zviditelňuje skutečnosti věcí. S pomocí tohoto zářného Světla se ozřejmil veškerý výklad Svatých Písem, projevíly se skryté věci Božího Vesmíru a umožnilo se nám, abychom pochopili Boží záměr pro člověka.

Modlím se, aby Bůh ve Svém milosrdenství ozářil vaše srdce a duše Svým slavným Světlem. Pak bude každý z vás zářit jako planoucí hvězda v temných místech světa.

23. DUCHOVNÍ USILOVÁNÍ NA ZÁPADĚ

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Velmi vás zde vítám! Přijel jsem z východních zemí na Západ, abych s vámi mohl na chvíli pobýt. Na Východě se často říká, že lidé ze Západu jsou bez duchovnosti, ale já bych se na to takto nedíval. Díky Bohu zde vidím a cítím, že mezi národy Západu je mnoho duchovního usilování a že v některých případech je jejich duchovní vnímavost dokonce intenzivnější než mezi jejich bratry na Východě. Kdyby se bylo bývalo učení pocházející z Východu na Západě svědomitě šířilo, svět by dnes byl mnohem osvěcenějším místem.

¹ Exodus 3,2.

Ačkoli v minulosti všichni velcí Duchovní Učitelé povstávali na Východě, žije tam stále mnoho lidí, kteří duchovnost zcela postrádají. Ve vztahu k věcem ducha jsou stejně neživí jako kámen; ani si nepřejí, aby tomu bylo jinak, protože považují člověka pouze za vyšší formu zvířete, kterého věci Boha nezajímají.

Ale lidská touha by se nad to měla povznést – člověk by se měl vždy dívat výše, než stojí on sám, vždy nahoru a vpřed, dokud skrze milost Boží nedojde Království Nebeského. Naproti tomu existují lidé, jejichž oči se upírají pouze k tělesnému pokroku a vývoji ve světě hmoty. Tito lidé raději studují podobnost mezi vlastním fyzickým tělem a tělem lidoopa, namísto aby přemítali nad slavným spojením mezi svým duchem a duchem Boha. Je to opravdu zvláštní. Člověk se podobá nižšímu stvoření pouze fyzicky, ale svým intelektem se od něj naprosto odlišuje.

Člověk se vždy vyvíjí. Okruh jeho vědomosti se stále zvětšuje a jeho duševní aktivity se ubírají mnoha různými proudy. Podívejte se, čeho jen člověk dosáhl na poli vědy, zvažte jeho mnohé objevy a nespočetné vynálezy a jeho hluboké porozumění přírodním zákonům.

Ve světě umění je tomu úplně stejně a tento úžasný vývoj lidských schopností se s postupujícím časem neustále zrychluje. Kdyby se jen mohly shromáždit objevy, vynálezy a materiální úspěchy posledních patnácti set let, viděli byste, že během posledních sta let došlo k většímu pokroku než v předchozích čtrnácti staletích. Rychlost, se kterou se člověk vyvíjí, se totiž zvětšuje století za stoletím.

Síla intelektu je jedním z největších darů Boha lidem, jde o sílu, která člověka staví výše, než je svět zvířat. Zatímco lidská inteligence století za stoletím a věk za věkem roste a zbystruje se, zvířecí zůstává stejná. Zvířata nejsou dnes o nic inteligentnější, než byla před tisícem let! Je snad zapotřebí většího důkazu, aby prokázal lidskou odlišnost od stvoření zvířat? Je to zajisté jasné jako den.

Co se týče duchovních dokonalostí – ty jsou právem, se kterým se člověk rodí, a z celého stvoření náleží pouze jemu. Člověk je ve skutečnosti duchovní bytostí a opravdu šťastný je pouze tehdy, žije-li duchovním životem. Toto duchovní toužení a vnímání patří všem lidem stejně, a je mým pevným přesvědčením, že lidé Západu mají velké duchovní cíle.

Je mou vroucí modlitbou, aby hvězda Východu rozprostřela své zářivé paprsky nad západním světem a aby lidé Západu mohli nabývat na síle, upřímnosti a odvaze tak, aby pomohli svým bratrům na Východě.

24. PŘEDNÁŠKA V PAŘÍŽSKÉM ATELIÉRU

6. listopadu 1911

Toť vpravdě Bahá'í domov. Pokaždé, když takový dům nebo místo k setkávání vznikne, stane se jedním z největších pomocníků ve všeobecném rozvoji města a země, ve které se nachází. Podporuje růst učenosti a vědy a je známé svou velkou duchovností a láskou, kterou šíří mezi národy.

Po založení takového místa k setkávání následuje vždy ten největší rozkvět. První Bahá'í rada, která vznikla v Teheránu, byla mimořádně požehnána! V jednom roce se rozrostla tak rychle, že se původní počet přátel zvětšil devětkrát. Dnes je v daleké Persii takových rad, kde se v největší radosti, lásce a jednotě setkávají přátelé Boha, mnoho. Učí Věc Boží, vychovávají nevědomé a jejich srdce jsou přitahována k sobě navzájem v bratrské laskavosti. Jsou těmi, kteří pomáhají chudým a potřebným a dávají jim jejich chléb vezdejší. Milují a starají se o nemocné a jsou posly naděje a útěchy opuštěným a utlačovaným.

Ó lidé v Paříži, snažte se, ať vaše rady mohou být také takové a ať mohou nést ještě lepší ovoce!

Ó přátelé Boha! Budete-li důvěřovat Slovu Božímu a budete-li silní, budete-li následovat Bahá'u'lláhovo nařízení, abyste pečovali o nemocné, pozvedávali padlé, starali se o chudé a potřebné, poskytovali přístřeší nuzným, chránili utlačované, utěšovali zarmoucené a milovali lidstvo celým svým srdcem, pak vám říkám, že zanedlouho bude toto místo k setkávání svědkem úžasné úrody. Den za dnem bude každý člen prospívat a bude duchovnějším a duchovnějším. Ale musíte mít pevný základ a každý člen musí jasně chápat následující cíle a snahy:

1. Prokazovat soucit a dobrou vůli celému lidstvu.
2. Sloužit lidstvu.
3. Snažit se vést a osvětit ty, kteří jsou v temnotě.
4. Být laskavý ke každému a prokazovat laskavost každé žijící duši.
5. Být pokorný v postojích k Bohu, nepřetržitě se k Němu modlit, aby tak každý den člověk rostl blíže k Bohu.

6. Být věrný a upřímný ve všem svém konání, aby tak každý člen mohl být znám jako ztělesnění vlastností čestnosti, lásky, víry, laskavosti, štědrosti a odvahy. Být odpoután ode všeho, co není z Boha, váben Nebeským Dechem – být božskou duší, aby tak svět věděl, že Bahá'í je dokonalou bytostí.

Snažte se toho na těchto setkáních dosáhnout. Poté se vsutku a vpravdě budete vy, přátelé Boha, setkávat s velkou radostí! Pomáhejte si navzájem, buďte jako jediná lidská bytost poté, co jste dosáhli dokonalé jednoty.

Modlím se k Bohu, abyste den za dnem mohli duchovně růst, aby se ve vás projevovala láska Boha více a více, aby se myšlenky vašich srdcí očistily a aby se vaše tváře vždy obracely k Němu. Nechť všichni do jednoho dosáhnete prahu jednoty a vstoupíte do Království. Nechť je každý z vás jako planoucí pochoděň, zapálený a jasně hořící ohněm Lásky Boží.

25. BAHÁ'U'LLÁH

7. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Dnes s vámi budu hovořit o Bahá'u'lláhovi. Tři roky poté, co Báb vyhlásil Své Poselství, obvinili fanatičtí mullá¹ Bahá'u'lláha kvůli tomu, že věřil novému učení. Byl zatčen a uvězněn. Další den se ale několik vládních ministrů a dalších vlivných mužů zasadilo o Jeho propuštění. Za nějaký čas byl uvězněn znovu a kněží ho odsoudili k smrti! Místodržitel s vynesemím tohoto rozsudku váhal, protože se obával revoluce. Kněží se sešli v mešitě, před kterou se měla poprava odehrávat. Všichni lidé z města se před mešitou houfně shromáždili. Tesaři přinesli své pily a kladiva, řezníci přišli se svými noži, zedníci a stavebníci třímali na ramenech rýče. Všichni tito lidé, popuzováni šílenými mullá, nedočkavě dychtili po tom, aby měli podíl na počtě Jej usmrtit. Náboženští učenci se shromáždili uvnitř mešity. Bahá'u'lláh před nimi stál a velmi moudře jim odpovídal na všechny otázky. Bahá'u'lláh především úplně umlčel vrchního kněze a vyvrátil všechny jeho argumenty.

¹ Mullá je označení pro muslimského kněze

Mezi dvěma knězi vyvstala diskuse o smyslu některých slov Bábových Písem a vinili Ho z nepřesností. Vyzvali Bahá'u'lláha, aby Ho obhájil, bude-li toho schopen.

Tito kněží byli úplně pokořeni, protože Bahá'u'lláh před celým shromážděním dokázal, že Báb měl naprostou pravdu, a že nařčení byla vznesena z nevědomosti.

Poražení kněží mučili Bahá'u'lláha bastonádou¹ a rozlíceni jako nikdy předtím Ho vyvedli před zdi mešity na místo popraviště, na kterém již svedený lid očekával Jeho příchodu.

Místodržitel se ale neustále bál vyhovět nátlaku kněží, kteří žádali Bahá'u'lláhovu popravu. Uvědomoval si nebezpečí, kterému byl tento důstojný vězeň vystaven, a tak vyslal několik mužů, aby Ho osvobodili. Ti prorazili zeď mešity a otvorem vyvedli Bahá'u'lláha do bezpečí, ale nikoli na svobodu. Místodržitel totiž sejmul zodpovědnost ze svých beder tím, že Bahá'u'lláha poslal do Teheránu. Tam byl uvězněn v podzemním žaláři, kam nikdy nezasvítilo slunce. Na Jeho krk byl přikován těžký řetěz, který Ho spoutával s pěti dalšími Bábí věřícími. Tato pouta uzamykaly silné, velmi těžké zámky a šrouby. Jeho oblečení i fez byly roztrhány na kusy. V těchto hrozných podmínkách byl držen po dobu čtyř měsíců.

Během této doby k Němu neměl žádný z Jeho přátel přístup.

Vězeňský dozorce se Ho pokusil otrávit. Tento jed Mu způsobil velké utrpení, ale jinak neměl žádný účinek.

Po nějaké době vláda Bahá'u'lláha osvobodila a vyhnala Ho a Jeho rodinu do Bagdádu, kde zůstal jedenáct let. Během této doby prošel několikerým těžkým pronásledováním, kdy Jej zahrnovala ostražitá nenávist Jeho nepřátel.

Všechno toto zlo a muka snášel nanejvýš odvážně a statečně. Častokrát když ráno vstal, nevěděl, jestli se dožije večera, až bude zapadat slunce. A zatím k Němu každý den chodili kněží a tázali se Ho na náboženství a metafyziku.

Turecký místodržitel nakonec vyhnal Bahá'u'lláha do Konstantinopole, odkud byl poslán do Adrianopole, kde zůstal pět let. Naposledy byl poslán do daleké vězeňské pevnosti svatého Jana z Akry ('Akká). Tam byl uvězněn ve vojenské části pevnosti a byl držen pod přísným dohledem. Nenalézám slov, chci-li vám povědět o mnohých strastech, kterými prošel a o všem utrpení, které musel ve vězení snášet. A přesto Bahá'u'lláh právě z tohoto vězení napsal všem Monarchům Evropy a tyto dopisy byly, až na jediný, rozeslány poštou.

¹ Bastonáda – tělesný trest bití či bičování na obnažená chodidla. Trest byl rozšířen v orientálních zemích.

Epištola Násiri'd-Dín Sháhovi byla svěřena perskému Bahá'í, Mírzá Badí Khurásánímu, který se zavázal, že ji doručí do šáhových vlastních rukou. Tento statečný muž čekal v sousedství Teheránu na okamžik, kdy bude kolem projíždět šáh, který tudy zamýšlel cestovat do svého letního paláce. Tento odvážný posel následoval šáha do jeho paláce a čekal na cestě v blízkosti vchodu několik dnů. Lidé, kteří viděli, že stojí vždy na stejném místě, se začali podívat tomu, proč tam čeká. Nakonec se o něm dozvěděl šáh, a nařídil svým služebníkům, aby k němu muže přivedli.

„Ó šáhovi služebníci, přináším dopis, který musím doručit do šáhových vlastních rukou,“ řekl Badí. Potom řekl šáhovi: „Přináším vám dopis od Bahá'u'lláha!“

Okamžitě byl zatčen a vyslýchán těmi, kteří chtěli získat informace, které by jim pomohly při dalším pronásledování Bahá'u'lláha. Badí neodpověděl ani slovo. Poté ho mučili, ale on stejně zůstal v klidu! Po třech dnech ho zabili, aniž by ho donutili promluvit! Tito ukrutníci vyfotografovali, jak byl mučen.¹

Šáh předal Bahá'u'lláhův dopis kněžím, aby mu ho vysvětlili. Po několika dnech tito kněží šáhovi řekli, že dopis je od politického nepřítele. Šáh se rozzlobil a řekl: „To není žádné vysvětlení. Platím vás, abyste četli a odpovídali na mé dopisy, toto nařízení respektujte!“

Duch a smysl Desky Násiri'd-Dín Sháhovi byl ve zkratce tento: „Nyní nadešel čas, kdy se zjevila Věc Slávy Boží. Žádám o to, abych mohl přijít do Teheránu a zodpovědět jakékoli otázku, které Mi kněží položí.“

„Vyzývám vás, abyste se odpoutal od lesku světských věcí svého impéria. Pamatuje na všechny ty velké krále, kteří vládli před vámi – jejich sláva zmizela!“

Dopis byl napsán tím nejkrásnějším způsobem a pokračoval varováním krále. Psal o budoucím vítězství Království Bahá'u'lláha jak na východě, tak i v západním světě.

Šáh varovnému dopisu nevěnoval žádnou pozornost a setrval ve stejném způsobu života až do konce.

Ačkoli byl Bahá'u'lláh vězněn, velká Síla Ducha Svatého byla s Ním!

Nikdo jiný ve vězení nemohl být jako On. Navzdory veškerému protivenství, kterým trpěl, si nikdy nestěžoval.

¹ Jistý muž viděl, jak se Badí celý proměnil, když mu bylo řečeno, aby šáhovi předal epištolu; Badí se celý rozzářil.

Z důstojnosti Svého Majestátu vždy odmítal navštěvovat místodržitele nebo mocné lidi města.

Ačkoli byl dozor nelítostně přísný, On přišel a odešel, jak si přál! Zemřel v domě, který stojí tři kilometry od pevnosti svatého Jana z Akry (tj. 'Akká).

26. DOBRÉ MYŠLENKY SE MUSÍ PROMĚŇOVAT V ČINY

8. listopadu 1911

Člověk po celém světě slyší, jak se pronášejí krásná tvrzení a jak se obdivují ušlechtilé zásady. Všichni lidé říkají, že milují to, co je dobré, a nenávidí vše, co je zlé! Upřímnost si zaslouží obdiv, zatímco prolhanost je opovržením hodná. Víra je ctností, avšak proradnost je hanbou lidstva. Rozradostnit lidská srdce je věcí požehnanou, ale působit bolest není správné. Je správné být laskavý a milosrdný, kdežto nenávidět je hříšné. Spravedlnost je ušlechtilou vlastností, a nespravedlnost je zlotřilostí. Říkají, že je povinností člověka, aby byl slitovný a nikomu neškodil a aby se za každou cenu vyhýbal žárlivosti a zlovolnosti. Moudrost, nikoli nevědomost, je slávou člověka; světlem, nikoli tmou! Je dobré obrátit svou tvář k Bohu, a je pošetilostí Ho nebrat na vědomí. Říkají, že je naší povinností, abychom vedli člověka směrem vzhůru, a nikoli abychom jej sváděli s cesty a zapřičiňovali jeho pád. Podobných příkladů je mnohem více.

Ale všechna tato tvrzení jsou pouhými slovy, a vidíme, že jen velmi málo z nich se přemění do světa činů. Naopak spatřujeme, že lidmi cloumá vášeň a sobectví, že každý člověk myslí jenom na to, co mu přinese prospěch, i když to znamená pro jeho bratra zkázu. Všichni se horlivě snaží hromadit majetek, ale o blahobyt ostatních se starají jen málo nebo vůbec. Zajímá je vlastní klid a pohodlí, zatímco úděl jejich druhů jim vůbec nedělá starosti.

Touto cestou bohužel kráčí většina lidí.

Ale Bahá'í taková být nesmějí, musejí se nad tento stav povznést. Činy musí být pro ně více než slova. Musejí prokazovat milosrdenství svými činy, a nejenom svými slovy. Svými činy musí za všech okolností potvrzovat to, co prohlašují slovy. Jejich skutky se musí vyznačovat věrností a jejich činy musí prokazovat Boží světlo.

Nechť vaše činy do světa hlasitě volají, že jste opravdu Bahá'í, neboť to jsou činy, které promlouvají ke světu a způsobují pokrok lidstva.

Jsme-li praví Bahá'í, pak není proslovů třeba. Naše činy pomohou světu, rozšíří civilizaci, napomohou pokroku vědy a způsobí rozvoj umění. Bez činů nelze v tomto hmotném světě ničeho dosáhnout, ani samotná slova nemohou přivést člověka do duchovního Království. Vyvolení Boha nedospěli ke svatosti pouhými slovy, nýbrž světu přinášeli světlo trpělivými životy činorodé služby.

Toť práce pro pravého Bahá'í a to se od něj očekává. Budeme-li se snažit, abychom to všechno dělali, pak jsme pravými Bahá'í, zanedbáváme-li to, nejsme následovníky Světla, a nemáme na toto jméno žádné právo.

Bůh, který vidí všechna srdce, ví, jak dalece jsou naše životy naplněním našich slov.

27. PRAVÝ VÝZNAM KŘTU VODOU A OHNĚM

9. listopadu 1911

Kristus v Evangeliu podle svatého Jana praví: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Království Nebeského.“¹ Podle interpretace kněží to znamená, že křest je pro spasení nezbytný. V jiném Evangeliu se praví: „On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“²

Voda křtu a oheň jsou tedy jedno a totéž! Nemůže to znamenat, že „voda“, o níž se tu hovoří, je *hmotná* voda, jelikož je přímým protikladem „ohně“, a jedno zničí druhé. Hovoří-li Kristus v Evangeliu o „vodě“, míní tím to, *co způsobuje život*, poněvadž bez vody nemůže žít žádná pozemská bytost – nerost, rostlina, živočich a člověk – všichni do jednoho závisejí kvůli holému přežití na vodě. Nejnovější vědecké objevy nám dokonce dokazují, že i nerost má určitou formu života a že rovněž potřebuje pro svou existenci vodu.

Voda je příčinou života, a hovoří-li Kristus o vodě, symbolicky vyjadřuje to, co je příčinou *Věčného Života*.

¹ Srov.: Jan 3,5.

² Matouš 3,11.

Tato životodárná voda, o níž hovoří, je jako oheň, neboť není ničím jiným než Láskou k Bohu, a tato láska znamená život pro všechny duše.

Ohněm Lásky k Bohu se spálí závoj, který nás odděluje od Nebeských Skutečností a s jasným zřením je nám umožněno, abychom si razili cestu vpřed a vzhůru a stále postupovali kupředu po stezkách ctnosti a svatosti, aby naším prostřednictvím svítilo na svět světlo.

Není nic většího či požehnanějšího, než je Láska Boha! Uděluje uzdravení churavému, balzám zraněnému, radost a útěchu celému světu a pouze skrze ni může člověk dosáhnout Věčného Života. *Podstatou* všech náboženství je Láska Boha a je základem všech posvátných učení.

Byla to Láska Boha, která vedla Abrahama, Izáka a Jákoba, která dodávala Josefovi v Egyptě sílu a dala Mojžíšovi odvahu a trpělivost.

Prostřednictvím Lásky Boží byl Kristus poslán na svět se Svým inspirujícím příkladem dokonalého života sebeobětování a oddanosti a přinesl lidem poselství Věčného Života. Byla to Láska Boží, která dávala Muhammadovi sílu, aby vyvedl Araby ze stavu živočišného úpadku ke vznešenějšímu stavu existence.

Byla to Boží Láska, která dodávala Bábovi vzpruhu a přivedla ho k jeho nejvyšší oběti a učinila jeho hrud' dobrovolným terčem tisíce kulek.

A konečně to byla Láska Boží, která dala Východu Bahá'u'lláha a nyní vysílá světlo Jeho učení daleko na Západ a od pólu k pólu.

Nabádám tímto každého z vás, abyste si uvědomili její sílu a krásu, a obětovali všechny své myšlenky, slova a činy, abyste přinášeli poznání o Lásce Boží do každého srdce.

28. PŘEDNÁŠKA V „L'ALLIANCE SPIRITUALISTE“

Salle de l'Athénée, St. Germain, Paříž

9. listopadu 1911

Přeji si vyjádřit svou vděčnost za vaši pohostinnost a svou radost z toho, že jste duchovně založení. Jsem šťastný, že jsem přítomen na takovém setkání, kde jsme se sešli, abychom naslouchali Božímu Poselství. Kdybyste mohli vidět okem pravdy, spatřili byste na tomto místě veliké vlny duchovnosti. Síla Svatého Ducha je tu pro

všechny. Chvála buď Bohu, že vaše srdce naplňuje Boží vroucnost! Vaše duše jsou jako vlny na moři ducha, a ačkoli je každý jedinec odlišnou vlnou, oceán je jediný, všichni jsou sjednoceni v Bohu.

Každé srdce by mělo vyzařovat jednotu, aby tak světlo jediného Božího Zdroje všeho zářilo jasně a oslnivě. Nesmíme hledět pouze na jednotlivé vlny, ale na celé moře. Měli bychom se pozvednout od jednotlivce k celku. Duch je jako jeden veliký oceán a lidské duše jsou jeho vlny.

Ve Svatém Písmu je nám řečeno, že se na zemi objeví Nový Jeruzalém. Nyní je zřejmé, že toto nebeské město není postaveno z malty a opravdových kamenů, ale že je to věčné město v Nebesích, které nevystavěly lidské ruce.

Jde o prorocké znamení, jehož významem je opětovný příchod Božího Učení, které osvítí lidská srdce. Je tomu již dlouho, co toto Svaté Vedení řídilo životy lidstva. Avšak nyní zase Nebeské Město Nového Jeruzaléma konečně přišlo na svět, znovu se objevilo pod východním nebem. Z obzoru Persie povstala jeho záře, aby byla světlem, které osvítí celý svět. V těchto dnech vidíme naplnění Božího Proroctví. Jeruzalém zmizel. Nebeské město bylo zničeno, nyní je znovu vystavěno, bylo srovnáno se zemí, avšak nyní se jeho zdi a věžičky navrátily na své místo a tyčí se do výše ve své obnovené a slavné kráse.

V západním světě triumfoval hmotný blahobyť, avšak na Východě se zaskvělo duchovní slunce.

Jsem velmi rád, že v Paříži spatřuji takové shromáždění, kde se duchovní a hmotný pokrok spojují v jednotě.

Člověk – opravdový člověk – to je duše, a ne tělo. Třebaže člověk tělesně přináleží živočišné říši, přesto ho jeho duše pozvedává nad zbytek stvoření. Pohleďte, jak sluneční světlo osvětluje svět hmoty. A obdobně Boží Světlo zalévá svými paprsky království duše. Je to duše, která činí z lidského tvora nebeskou bytost!

Člověk dokáže díky moci Ducha Svatého, jenž prostřednictvím jeho duše působí, vnímat Boží skutečnost věcí. Všechna veliká umělecká a vědecká díla jsou svědky této síly Ducha.

Tentýž Duch dává Věčný Život.

Pouze těm, kdož jsou pokřtěni Svatým Duchem, bude umožněno, aby přivedli všechny národy do svazku jednoty. Díky moci Ducha se může Východní svět duchovního myšlení smísit se Západní říší činorodosti, aby se tak ze světa hmoty stal Božský svět.

Z toho plyne, že všichni, kteří pracují pro tento Nejvyšší Plán, jsou vojáky armády Ducha.

Světlo nebeského světa vede válku proti světu stínů a iluzí. Paprsky Slunce Pravdy rozptýlí temnotu pověr a nedorozumění.

Vy pocházíte z Ducha! Vám, kteří hledáte pravdu, přivodí Bahá'u'lláhovo Zjevení velkou radost! Toto učení pochází z Ducha, není v něm žádné přikázání, které není z Božího Ducha.

Ducha nelze vnímat tělesnými smysly hmotného těla s výjimkou toho, když se vyjadřuje vnějšími znameními a skutky. Lidské tělo je viditelné, duše je neviditelná. Nicméně je to duše, která řídí lidské schopnosti, jež určují lidskost člověka.

Duše má dvě základní schopnosti: a) Tak jako lidské oči, uši a mozek seznamují duši s vnějšími poměry, tak i duše sděluje prostřednictvím mozku svá přání a záměry rukám a jazyku hmotného těla, a tím se projevuje. Duch v duši je samou podstatou života. b) Druhá schopnost duše se projevuje ve světě duchovního vidění, kde duše naplněná duchem prokazuje své bytí a funkce bez pomoci hmotných tělesných smyslů. Tam, v říši duchovního vidění, duše vidí bez pomoci tělesného oka, slyší bez pomoci tělesného ucha a cestuje bez závislosti na tělesném pohybu. Je tudíž jasné, že duch v duši člověka může působit prostřednictvím hmotného těla tím, že využívá orgánů běžných smyslů a že je též schopen žít a působit bez jejich pomoci ve světě vidění. To bezpochyby dokazuje nadřazenost duše člověka nad jeho tělem, nadřazenost ducha nad hmotou.

Podívejte se například na tuto lampu – není snad světlo v ní nadřazeno lampě, která ho uchovává? Ať je tvar lampy sebekrásnější, není-li v ní světlo, její účel není naplněn, je bez života – je mrtvou věcí. Lampa potřebuje světlo, avšak světlo nepotřebuje lampu.

Duch nepotřebuje tělo, avšak tělo potřebuje ducha, jinak nemůže žít. Duše může žít bez těla, ale tělo bez duše umírá.

Přijde-li člověk o zrak, o sluch, o ruku či o nohu a obývá-li však duše stále jeho tělo, tak ten člověk žije a je schopen projevovat boží ctnosti. Bez ducha by na druhou stranu nemohlo existovat ani dokonalé tělo.

Největší síla Svatého Ducha existuje v Božích Projevech Pravdy. Mocí Ducha se do lidského světa přineslo Nebeské učení. Mocí Ducha přišel k dětem lidí věčný život. Mocí Ducha zazářila Boží Sláva od Východu na Západ a silou téhož Ducha se projeví božské ctnosti lidstva.

Své největší úsilí musíme směřovat k odpoutání od věcí světa, musíme se snažit o to, abychom byli duchovněji, zářivěji, řídili se radami Božího Učení, sloužili věci jednoty a pravé rovnoprávnosti, byli milosrdní, odráželi lásku Nejvyššího na všechny lidi, aby se tak světlo Ducha projevovalo ve všech našich skutcích za tím cílem, aby se celé lidstvo sjednotilo, aby se jeho rozbouřené moře utišilo a všechny neklidné vlny zmizely z povrchu oceánu života, který bude napříště nezčeřený a klidný. Pak uvidí lidstvo Nový Jeruzalém, pak vstoupí jeho branami a obdrží Boží Štěstí.

Děkuji Bohu, že jsem byl dnes odpoledne mezi vámi a děkuji vám za vaše duchovní cítění.

Modlím se, abyste rostli v Boží vroucnosti a aby se síla jednoty v Duchu zvětšovala, aby se tak proroctví mohla naplnit, a aby se v tomto velikém století Světla Božího udály všechny radostné zvěsti zapsané v Posvátných Knihách. Toto je ta slavná doba, o níž Pán Ježíš Kristus hovořil, když nám říkal, abychom se modlili: „Přiď Království Tvé, buď Vůle Tvá jak v nebi, tak i na zemi.“ Doufám, že i vy na to čekáte a velmi po tom toužíte.

Jsme sjednoceni v jediném cíli a naději, že všichni budou jedno a každé srdce bude osvíceno Láskou našeho Božího Otce, Boha!

Nechť jsou všechny vaše skutky duchovní a všechny vaše zájmy a náklonnosti ať se soustřeďují v Království Slávy!

29. EVOLUCE DUCHA

15 Rue Greuze, Paříž

10. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Dnes večer budu hovořit o evoluci či rozvoji ducha.

Absolutní klid v přírodě neexistuje. Ve všech věcech lze buď zaznamenat pokrok vpřed nebo postupný úpadek. Všechno se pohybuje vpřed nebo zpět, nic není bez pohybu. Člověk se od svého narození tělesně vyvíjí, dokud nedosáhne dospělosti a pak, když dospěje k plnému rozkvětu svého života, začíná ochabovat, síla a jeho tělesné schopnosti se snižují a postupně dospěje k hodině smrti. Podobně jako

rostlina se rozvíjí ze semínka do stavu dospělosti, pak se její život začíná krátit, až uvadne a zajde. Pták se vznese do určité výše a když doletí k nejvyššímu možnému bodu, začne se snášet k zemi.

Je tudíž zřejmé, že pohyb je pro veškeré bytí nutností. Všechny hmotné věci se vyvíjejí k určitému bodu, a pak začíná jejich úpadek. Tento zákon vládne celému hmotnému stvoření.

Rozvažujme nyní o duši. Viděli jsme, že pro bytí je pohyb nutností, nic, co je živé, není bez pohybu. Veškeré stvoření, ať náleží nerostné, rostlinné či živočišné říši, je nuceno poslouchat zákon pohybu; musí buď stoupat vzhůru, nebo sestupovat. Ale u lidské duše žádný úpadek není. Jejím jediným pohybem je směřování k dokonalosti, pohyb duše představuje jediné růst a rozvoj.

Boží dokonalost je nekonečná, a tudíž je i rozvoj duše nekonečný. Duše se od samého okamžiku narození lidské bytosti rozvíjí, intelekt roste a poznání se zvyšuje. Když tělo zemře, duše žije dál. Všechny rozličné stupně stvořených tělesných bytostí jsou omezené, avšak duše je neomezená!

Ve všech náboženstvích existuje víra, že duše po smrti těla přežívá. K nebi se vysílají přímlyvy za nebožtíky, které jsme milovali, zní mnoho modliteb za jejich prospívání a za odpuštění jejich hříchů. To vše by nemělo smysl, kdyby duše spolu s tělem zahynula. A také, kdyby se duše nemohla vyvíjet k dokonalosti poté, co se uvolnila od těla, jaký smysl by všechny ty milující modlitby a tato zbožnost měly?

Ve svatých spisech si můžeme přečíst, že „všechny dobré činy budou opět nalezeny“¹. Kdyby tedy duše nepřežila, ani toto by nemělo význam!

Nesvědčí už sama skutečnost, že nás náš duchovní instinkt, který nám určitě nebyl dán nadarmo, pobízí k tomu, abychom se modlili za blaho těch našich milovaných, kteří z tohoto hmotného světa odešli, o pokračování jejich existence?

Ve světě ducha neexistuje pohyb zpět. Svět smrtelnosti je světem rozporů a protikladů. Pohyb je něco k čemu je svět nucen, a tak všechno musí buď postupovat vpřed nebo ustupovat. V oblasti ducha není ústup možný, veškerý pohyb musí spět k dokonalému stavu. „Pokrok“ je projevem ducha ve světě hmoty. Inteligence člověka, jeho schopnost uvažování, jeho vědomosti, jeho vědecké úspěchy, to všechno se jako projev ducha napájí z nevyhnutelného zákona duchovního pokroku, a je tedy nutně nesmrtelné.

¹ Tj. všechny dobré činy nesou svou odměnu.

Vkládám do vás naději, že budete dělat pokroky ve světě ducha stejně jako ve světě hmoty, že se vaše inteligence bude vyvíjet, vaše znalosti zvětšovat a vaše chápání rozšiřovat.

Musíte jít stále kupředu, nikdy se nezastavovat. Vyhýbat se stagnaci, onomu prvnímu kroku k pohybu zpět, k rozkladu.

Veškeré hmotné stvoření spěje k zániku. Tato hmotná těla se skládají z atomů; když se tyto atomy začnou jeden od druhého odlučovat, začíná rozklad, a pak přichází to, co nazýváme smrtí. Toto složení atomů, které tvoří tělo neboli smrtelnou složku každé stvořené bytosti, je dočasné. Když síla přitažlivosti, jež drží tyto atomy pohromadě, přestane působit, tělo jako takové přestává existovat.

S duší je tomu jinak. Duše není kombinací prvků, neskládá se z mnoha atomů, je z jedné nedělitelné látky, a proto věčná. Naprosto se vymyká řádu hmotného stvoření; je nesmrtelná!

Vědecká filosofie dokázala, že *jednoduchý* prvek („jednoduchý“ zde znamená „nesložený“) je nezničitelný, věčný. Jelikož se duše neskládá z jednotlivých prvků, je svou povahou také jednoduchým prvkem, a proto nemůže přestat existovat.

Právě proto, že je duše z této jediné nedělitelné látky, nemůže zakoušet rozklad ani zničení, a tudíž neexistuje důvod, aby dospěla k nějakému konci. Všechny živé věci nějak dávají najevo svou existenci a z toho vyplývá, že tato znamení by nemohla sama o sobě existovat, kdyby neexistovalo to, co vyjadřují nebo o čem podávají svědectví. Jsme neustále obklopeni rozmanitými důkazy existence ducha.

Stopy Ducha Ježíše Krista, vliv jeho Božského Učení, je tu dnes s námi a trvá navěky.

Lze se shodnout na tom, že neexistující věc nemůže vydávat znamení. Aby mohl člověk psát, musí existovat – neexistující člověk nemůže psát. Psaní je samo o sobě znamením pisatelovy duše a inteligence. Svatá Písma (vždy s tímž Učením) dokazují kontinuitu ducha.

Uvažujte nad záměrem stvoření. Je snad možné, aby se všechno, co bylo stvořeno, v průběhu nespočetných věků rozvíjelo a vyvíjelo pouze za tímto malým cílem před sebou – několika roky lidského života na zemi? Je snad myslitelné, aby to mohlo být konečným cílem existence?

Nerost se vyvíjí, dokud není vstřebán do života rostliny, rostlina se vyvíjí, až nakonec přijde o život v životě živočicha; zvíře je zase vstřebáváno do lidského života tím, že tvoří součást potravy člověka.

A tak vidíme, že člověk je suma veškerého stvoření, dokonalejší než všechny stvořené bytosti, cíl, k němuž se vyvíjely nekonečné věky existence.

V nejlepším případě stráví člověk na tomto světě devadesát let – opravdu krátký čas!

Přestane člověk existovat, opustí-li tělo? Dospěje-li jeho život nadobro ke konci, pak byl všechn přededešlý vývoj zbytečný, všechno bylo k ničemu! Je možné si představit, že Stvoření nemá větší cíl, než je tento?

Duše je věčná, nesmrtelná.

Materialisté říkají: „Kde je duše? Co je to? Nemůžeme ji vidět, ani se jí nemůžeme dotknout.“

Takto jim musíme odpovídat: Ať se vyvine nerost sebevíce, nemůže chápat rostlinný svět. Ale tento nedostatek pochopení nedokazuje neexistenci rostliny!

Ať se rostlina vyvine k sebevyššímu stupni, není schopna pochopit živočišný svět; tato nevědomost však není důkazem, že zvířata neexistují!

Zvíře se nikdy nemůže rozvinout tak vysoko, nedovede si představit inteligenci člověka, ani si nemůže uvědomit přirozenost jeho duše. To však opět nedokazuje, že člověk nemá intelekt nebo že nemá duši. Dokazuje to pouze, že jedna forma existence nemůže pochopit formu, která je jí nadřazena.

Tato květina si možná neuvědomuje bytost, jakou je člověk, ale skutečnost, že si ho není vědoma, nebrání lidstvu v existenci.

Nevěří-li obdobným způsobem materialisté v existenci duše, jejich nevíra ještě nedokazuje, že neexistuje taková oblast, jako je svět ducha. Samotný fakt, že lidská inteligence existuje, dokazuje nesmrtelnost člověka; navíc tma dokazuje přítomnost světla, protože beze světla by nebylo stínu. Chudoba dokazuje existenci bohatství, protože jak bychom mohli měřit chudobu bez bohatství? Nevědomost dokazuje, že existují vědomosti, protože jak by bez nich mohla existovat nevědomost?

Proto představa smrtelnosti předem předpokládá existenci nesmrtelnosti – protože kdyby nebylo Věčného Života, neexistoval by způsob, jak měřit život na tomto světě!

Kdyby nebyl duch nesmrtelný, jak by mohli Projevy Boha snášet tak hrozné zkoušky?

Proč vytrpěl Ježíš Kristus tak strašlivou smrt na kříži?

Proč Muhammad snášel pronásledování?

Proč Báb podstoupil tu nejvyšší oběť a proč strávil Báhá'u'lláh léta svého života ve vězení?

Proč by mělo všechno to utrpení existovat, kdyby nemělo být důkazem věčného života ducha?

Kristus trpěl a přijal všechny zkoušky z důvodu nesmrtelnosti Svého ducha. Když člověk přemýšlí, pochopí duchovní význam zákona pokroku; jak se všechno pohybuje od nižšího stupně k vyššímu.

Pouze člověk bez inteligence, který bude o těchto věcech uvažovat, může dojít k představě, že by velký plán stvoření měl najednou ve svém vývoji ustát, že by evoluce měla mít tak nepřiměřený konec!

Materialisté, kteří takto uvažují a tvrdí, že nejsme schopni svět ducha *vidět* nebo vnímat Boží požehnání, se vpravdě podobají zvířatům, která nejsou obdařena chápáním; mají oči, nevidí, mají uši, ale neslyší. Tento nedostatek zraku a sluchu však dokazuje jen a jen jejich podřadnost; to o nich čteme v Qur'ánu: „Jsou lidé, kteří jsou k Duchu slepí a hluchí.“ Neužívají onoho velkého daru Božího, schopnosti chápání, jejíž pomocí by mohli vidět očima ducha, slyšet duchovním sluchem a také chápat Božsky osvíceným srdcem.

Neschopnost materialistické mysli pochopit ideu věčného života, není důkazem, že takový život neexistuje.

Chápání toho druhého života závisí na našem duchovním zrození!

Modlím se za vás, aby vaše duchovní schopnosti a touhy dennodenně vzrůstaly a abyste nikdy nedovolili svým hmotným smyslům, aby vašim očím zastřely slávu Nebeského Osvícení.

30. TOUHY A MODLITBY 'ABDU'L-BAHÁA

15. listopadu 1911

'Abdu'l-Bahá řekl:

Všichni jste velmi vítáni a všechny vás co nejvroucněji miluji.

Dnem a nocí se za vás modlím k Nebesům, abyste byli silní, a abyste mohli být všichni do jednoho účastni požehnání Bahá'u'lláha a vstoupit do Království.

Úpěnlivě prosím, abyste se z vás staly nové bytosti, osvícené Božským Světlem podobně jako zářící lampy a aby se znalost Lásky Boží mohla šířit z jednoho konce Evropy na druhý.

Kéž tato bezmezná láska naplní vaše srdce a mysle takovým způsobem, že v nich zármutek nenalezne místo, jímž by vstoupil a vy se budete se srdci naplněnými radostí moci vznést jako ptáci k Božské Záři.

Kéž se vaše srdce stanou čistými a ryzími jako vyleštěná zrcadla, v nichž se může odrážet plná sláva Slunce Pravdy.

Kéž jsou vaše oči otevřené, aby spatřily znamení Království Božího a kéž jsou vaše uši vnímavé, aby mohly s dokonalým porozuměním naslouchat Nebeskému Oznámení, které se ve vašem středu ozývá.

Nechť vaše duše získají pomoc a povzbuzení, a jsouce takto posíleny, kéž je jim umožněno, aby žily v souladu s Bahá'u'lláhovým učením.

Modlím se za všechny do jednoho, abyste byli jako plameny lásky ve světě a aby záře vašeho světla a vroucnost vaší láskyplnosti dosáhla srdce každého zarmouceného a trpícího dítěte Božího.

Kéž jste jako zářící hvězdy, jasné a svítící navěky v Království.

Radím vám, abyste se vši vážností studovali učení Bahá'u'lláha, abyste se s Boží pomocí stali v činu a v pravdě Bahá'í.

31. O TĚLU, DUŠI A DUCHU

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Pátek ráno, 17. listopadu 1911

V lidském světě existují tři stupně: stupeň těla, duše a ducha.

Tělo je fyzický neboli živočišný stupeň člověka. Pokud jde o tělo, je člověk součástí živočišné říše. Těla lidí se stejně jako těla živočichů skládají z prvků, které drží pohromadě díky zákonu přitažlivosti.

Člověk je stejně jako živočich vybaven smyslovými schopnostmi, pociťuje horko, zimu, hlad, žízeň, ap.; na rozdíl od zvířete má člověk rozumovou duši, lidskou inteligenci.

Tato inteligence člověka je prostředníkem mezi jeho tělem a jeho duchem.

Dovolí-li člověk duchu, aby prostřednictvím své duše osvítil své chápání, potom obsáhne celé Stvoření; neboť člověk, jsa vyvrcholením všeho, co předcházelo, a tedy nadřazen všem dřívějším evolucím, v sobě obsahuje veškerý nižší svět. Zářivá inteligence člověka, jenž je prostřednictvím duše osvícená duchem, z něho činí korunu Stvoření.

Avšak na druhé straně neotevře-li člověk mysl a srdce požehnání ducha, ale obrátí-li svou duši k hmotné stránce, k tělesné složce své přirozenosti, potom spadne ze svého vyvýšeného místa a stane se ještě nedokonalejším, než jsou obyvatelé nižší živočišné říše. V takovém případě je člověk v žalostném stavu! Neboť jestliže nikdy neužívá duchovních vlastností duše, jež je otevřená dechu Božského Ducha, tyto vlastnosti zakrňují, slábnou, až nejsou nakonec schopné ničeho. Kdežto uplatňují-li se pouze materiální vlastnosti duše, pak takové vlastnosti strašlivě zesílí – a nešťastný, svedený člověk se stává divočejším, nespravedlivějším, ničemnějším, krutějším a zlovolnějším než samotná zvířata nižšího stvoření. Posiluje-li nižší stránka přirozenosti duše veškeré ctižádosti a touhy, člověk čím dál tím více brutální, až celá jeho bytost v ničem nevyniká nad šelmy, jež zahynou. Takoví lidé plánují páchat zlé skutky, chtějí zraňovat a ničit. Úplně jim chybí duch Božského soucitu, neboť nebeské vlastnosti duše ovládají hmotnými vlastnostmi. Posílí-li se naopak duchovní povaha duše natolik, aby udržovala hmotnou stránku v podřízenosti, pak se člověk přibližuje k Božskému světu; jeho lidskost se zvelebí natolik, že se v něm projevují ctnosti Nebeského Shromáždění; vyzařuje Milosrdenství Boží, podněcuje duchovní pokrok lidstva, neboť se stává lampou, jež lidstvu osvětluje cestu.

Chápete, kterak je duše prostředníkem mezi tělem a duchem. Podobně je i tento strom¹ prostředníkem mezi semenem a plodem. Až se na stromě objeví plod a až uzraje, budeme vědět, že je strom dokonalý; kdyby strom nenesl plody, byl by jen pouhým bezcenným výrůstkem, který neslouží žádnému účelu!

Má-li v sobě duše život ducha, přináší dobré plody a stává se Božským stromem. Přál bych si, abyste se snažili pochopit tento příklad. Doufám, že vás nevyslovitelná dobrota Boha natolik posílí, že nebeské vlastnosti vaší duše, které ji uvádějí do spojitosti s duchem, navěky převládnu nad hmotnou stránkou, a tak úplně ovládnou smysly, aby se vaše duše přiblížila k dokonalostem Nebeského Království. Nechť se vaše obličejí, jež se neochvějně upírají k Božímu Světlu, natolik rozjasní, že budou všechny vaše myšlenky, slova a činy vyzařovat Duchovní Záři, která

¹ Malý oranžovník na nedalekém stole.

vaším duším vládne, takže na shromážděních světa budete projevovat dokonalost ve svém životě.

Někteří lidé se v životě zabývají výhradně věcmi tohoto světa; jejich mysl omezují povrchní způsoby a tradiční zájmy, takže jsou slepí ke všem ostatním říším existence, k duchovnímu významu všech věcí! Pomýšlejí a sní o pozemské slávě a hmotném rozvoji. Smyslné rozkoše a prostředí, ve kterém ji nic nechybí, omezují jejich obzor, veškerá jejich ctižádost se soustřeďuje na úspěchy v oblasti světských poměrů a okolností! Nedrží na uzdě svoje nižší sklony, jedí, pijí a spí! Podobně jako zvířata nemyslejí na nic jiného než na své tělesné blaho. Je pravda, že se tyto nezbytnosti musí uspokojovat. Život je břemeno, které musíme nést, dokud jsme na zemi, ale neměli bychom připustit, aby starosti o nižší věci života úplně ovládaly všechny myšlenky a touhy lidské bytosti. Touhy našeho srdce by měly stoupat ke slavnějšímu cíli, duševní činnost by se měla povznést k vyšším úrovním! Lidé by měli v duších chovat vizi o nebeské dokonalosti a připravovat tak bydliště pro nevyčerpatelnou štědrost Božského Ducha.

Nechť se vaše úsilí zaměří na zbudování Nebeské civilizace na zemi! Vyprošuji pro vás to nejvyšší požehnání, abys vás natolik naplňovala životaschopnost Nebeského Ducha, že se stanete zdrojem života pro tento svět.

32. BAHÁ'Í MUSÍ SRDCEM I DUŠÍ PRACOVAT, ABY PŘIVODILI LEPŠÍ STAV SVĚTA

19. listopadu 1911

Jak radostné je hledět na takové setkání, jako je toto, které je vpravdě shromážděním „lidí nebes“.

Všichni jsme sjednoceni v jednom Božím záměru, nemáme žádné hmotné pohnutky a naším nejdražším přáním je rozšířit Boží Lásku po celém světě!

Pracujeme a modlíme se za jednotu lidstva, aby se všechny rasy na zemi staly rasou jedinou, všechny země jedinou zemí a aby všechna srdce tloukla jako jediné, abychom pracovali společně pro dokonalou jednotu a bratrství.

Pochválen buď Bůh, že je naše úsilí upřímné a že se naše srdce obracejí ke Království. Naší největší touhou je, aby se ve světě mohla ustavit pravda a v této

naději přistupujeme jeden ke druhému s láskou a laskavostí. Všichni do jednoho jsou upřímní a nesobečtí a jsou ochotni obětovat všechny osobní ambice pro velký ideál, o nějž usilují: pro bratrskou lásku a mír a jednotu mezi lidmi!

Nepochybujte o tom, že Bůh je s námi, po naší pravici a po naší levici, že dá, aby den ode dne náš počet rostl a že poroste síla a užitečnost našich setkání.

Je mou nejdražší touhou, abyste se všichni mohli stát požehnáním pro druhé, abyste mohli dát zrak duchovně slepým, sluch duchovně hluchým a život těm, kteří jsou mrtví v hříchu.

Kéž pomůžete těm, co tonou v materiálu, aby si uvědomili své Božské synovství a kéž je povzbudíte, aby povstali a byli hodni svého rodného práva, aby se vaším úsilím stal svět lidstva Královstvím Boha a Jeho vyvolených.

Děkuji Bohu, že jsme zajedno v tomto velkém ideálu, že mé touhy jsou i vašimi a že společně pracujeme v dokonalé jednotě.

Člověk dnes na zemi hledí na smutnou podívanou kruté války! Člověk vraždí svého bratra člověka pro sobecký užitek a aby rozšířil své území! Kvůli této nečestné touze se jeho srdce zmocnila nenávist a prolévá se více a více krve!

Vedou se nové bitvy, armády se zvětšují, vyrábí se více děl, více pušek, více všemožných druhů výbušnin – a tak se ze dne na den množí i hořkost a nenávist!

Ale toto shromáždění, díky Bohu, touží pouze po míru a jednotě, a musí pracovat srdcem i duší, aby přivedilo zlepšení stavu světa.

Vy, kteří jste služebníky Boha, bojujte proti útlaku, nenávisti a neshodě tak, aby války ustaly a mezi lidmi se mohly ustavit Boží zákony míru a lásky.

Pracujte! Pracujte s veškerou silou, rozšiřujte mezi lidmi Věc Království; učte samolibé, aby se pokorně obrátili k Bohu, hříšníky, aby už více nehřešili a s radostným očekáváním vyčkejte příchodu Království.

Milujte a poslouchajte svého Nebeského Otce a zůstaňte ujištěni, že se vám dostává Božské pomoci. Vpravdě vám říkám, že vskutku dobudete svět!

Mějte pouze víru, trpělivost a odvahu – toť pouze začátek, ale určitě uspějete, protože Bůh je s vámi!

33. O POMLOUVÁNÍ

Pondělí, 20. listopadu 1911

Od počátku světa až do dnešních časů musel každý „Projev“¹ seslaný Bohem čelit nějakému ztělesnění „Mocností Temnoty“.

Tyto temné mocnosti se vždy pokoušejí uhasět světlo. Tyranie vždy usiluje o přemožení spravedlnosti. Nevědomost se neustále snaží pošlapávat vzdělanost. Tímto se od nejranějších dob vyznačovaly metody materiálního světa.

V dobách Mojžíše se Faraón osobně přičinil o to, aby zabránil rozšíření Mojžíšova světla do ciziny.

Za Kristova dne popudili Annáš a Kaifáš židovský lid proti Němu a učení doktoři Izraele se spojili dohromady, aby odolávali Jeho Moci. Kolovalo o NĚm mnoho druhů falešných pomluv. Zákonníci a Farizejové se spikli, aby přiměli lidi, aby věřili tomu, že je lhářem, odpadlíkem a rouhačem. Rozšířili tyto pomluvy proti Kristu po celém Východě a způsobili, že byl odsouzen k hanebné smrti!

Totéž se stalo i v případě Muhammada. Učení teologové Jeho dne si zámánili, že uhasí světlo Jeho vlivu. Silou meče se snažili zabránit rozšíření Jeho učení.

Navzdory veškerému jejich úsilí zazářilo na obzoru Slunce Pravdy. V každém případě armáda světla zvítězila na bojišti světa nad mocnostmi temnoty a oslnivost Božského učení osvětlila zemi. Ti, kteří přijali Učení a pracovali pro Věc Boha, se stali zářícími hvězdami na obloze lidstva.

Nyní, za našich dnů, se historie opakuje.

Ti, kteří přiměli lidi k tomu, aby věřili, že náboženství je jejich soukromou věcí, opět vynakládají úsilí, aby odolávali Slunci Pravdy: vzdorují Božímu Příkazu; vymýšlejí pomluvy nemající proti němu argumentů ani důkazů. Útočí se zahalenou tváří a neodvažují se vystoupit na denní světlo.

Naše metody jsou jiné. My neútočíme ani nepomlouváme; nehodláme se s nimi přít; přinášíme důkazy a argumenty; vyzýváme je, aby vyvrátili naše tvrzení. Nejsou s to nám odpovědět, ale namísto toho píší všechno, co je jen napadne proti Božskému Poslu, Bahá'u'lláhovi.

Nepřipusťte, aby se vaše srdce těmito hanlivými spisy trápila! Poslechněte slov Bahá'u'lláha a neodpovídejte jim. Spíše se radujte, že důsledkem těchto lží bude rozšíření pravdy. Až se tyto pomluvy objeví, lidé se začnou tázat, a ti, kdo se táží, budou přivedeni k poznání Víry.

¹ Tj. Boží Projev, zakladatel zjeveného nezávislého náboženství.

Kdyby nějaký člověk prohlásil: „Ve vedlejší místnosti je lampa, která nevydává žádné světlo,“ někdo by se mohl s takovým výrokiem spokojit. Ale moudřejší člověk do té místnosti půjde, aby to sám posoudil. A hle, spatří-li lampu, která jasně září světlem, pozná pravdu!

A opět, někdo jiný řekne: „Tam se rozkládá zahrada, v níž jsou stromy se zlámanými větvemi, které neplodí žádné ovoce a jejich listy jsou uvadlé a žluté! V té zahradě jsou rovněž rostliny, které mají kvést, ale nekvetou a růžové keře, jež vadnou a umírají – do té zahrady nechoďte!“ Uslyší-li spravedlivý člověk takový popis zahrady, nebude s ním spokojen, aniž by se sám nepřesvědčil, zdali je to pravda, nebo ne. Proto do té zahrady vstoupí a hle, uzří ji upravenou; větve stromů pevné a silné a rovněž obtěžkané tím nejsladším zralým ovocem, které obklopuje bujnost krásných zelených listů. Rostliny jsou zářivé, s květy mnoha odstínů; růžovými keři, jež pokrývají vonící a líbezné růže a vše se zelená a je dobře zaopatřeno. Rozprostře-li se sláva zahrady před očima spravedlivého člověka, ten bude chválit Boha, že ho na místo tak podivuhodné krásy přivedla hanebná pomluva!

Toto je důsledkem práce pomlouvačů: způsobují, že jsou lidé přivedeni k odhalení pravdy.

Víme, že všechny ty lži šířené o Kristu a Jeho apoštolech a všechny knihy napsané proti Němu, vedly lidi pouze k tomu, aby zkoumali Jeho doktrínu; a poté, co spatřili krásu a nadechli se vůně, navždy už kráčeli uprostřed růží a ovoce oné nebeské zahrady.

Proto vám říkám, šířte Božskou Pravdu s veškerým úsilím tak, aby chápání lidí došlo osvícení; toť ona nejlepší odpověď těm, kteří pomlouvají. Nepřeji si o těchto lidech hovořit ani o nich cokoliv špatného říkat – pouze vám říkám, že pomluva nemá žádný význam!

Mraky mohou zastínit Slunce, ale nikdy nebudou tak husté, aby jimi neprošly jeho paprsky! Nic nemůže zabránit záři Slunce, aby sestupovala, aby ohřívala a oživovala Božskou Zahradu.

Nic nemůže zabránit dešti, aby padal z Nebes.

Nic nemůže zabránit naplnění Božího Slova!

Proto, uvidíte-li knihy a spisy napsané proti tomuto Zjevení, nermutte se, ale čerpejte útěchu v ujištění, že tím Věc získá na síle.

Nikdo nehází kamenem na strom bez ovoce. Nikdo se nepokouší uhasit lampu beze světla!

Zamyslete se nad minulými časy. Měly Faraónovy pomluvy nějaký význam? Prohlásil, že Mojžíš je vrah, že zabil člověka, a že si zaslouhuje být popraven! Také prohlásil, že Mojžíš a Áron byli podněcovači svárů, že se pokoušejí zničit egyptské náboženství, a proto musí být zabiti. Tato slova vyřkl Faraón nadarmo. Světlo Mojžíše zazářilo. Zář Zákona Boha zalila svět!

O Kristovi farizejové řekli, že porušil Den Sabatu, že opovrhoval Mojžíšovým Zákonem, že hrozil zničením Chrámu a Svatého Města Jeruzaléma a že si zaslouží být ukřižován. Víme, že všechny tyto pomlouvačné útoky neměly žádný vliv na zpomalení šíření Evangelia!

Slunce Krista jasně zazářilo na obloze a dech Ducha Svatého zavanul po celé Zemi!

A Já vám říkám, že žádná pomluva nedokáže zvítězit nad Světlem Božím; jejím výsledkem může být pouze to, že dojde k všeobecně většímu rozpoznání onoho Světla. Jestliže nějaká Věc nemá žádný význam, kdo by se trápil tím, aby proti ní pracoval!

Ale vždy platí, že čím větší je Věc, tím více nepřátelé povstávají ve snaze ji porazit! Čím jasnější je světlo, tím temnější je stín. Naším úkolem je s pokorou a silnou neochvějností jednat v souladu s Bahá'u'lláhovým učením.

34. OPRAVDOVÉ ŠTĚSTÍ A POKROK NEMOHOU EXISTOVAT BEZ DUCHOVNOSTI

21. listopadu 1911

Zuřivost a divokost jsou pro zvířata něčím přirozeným, ale člověk by měl prokazovat vlastnosti lásky a laskavosti. Bůh poslal na svět všechny Své Proroky s jediným záměrem, aby zasadili do lidských srdcí lásku a dobrou vůli, a ti byli ochotni kvůli tomuto velikému cíli trpět a umírat. Všechny posvátné Knihy byly napsány kvůli tomu, aby vedly a směřovaly člověka na cesty lásky a jednoty; a přesto vzdor tomu všemu vidíme všude kolem sebe smutnou podívanou na válku a krveprolévání.

Zadíváme-li se na stránky dávné i nedávné historie, uvidíme, jak černá země rudne lidskou krví. Lidé se zabíjejí jako divocí vlci a zapomínají na zákony lásky a snášenlivosti.

Nadešel nyní tento zářivý věk a přináší skvělou civilizaci a hmotný pokrok.

Lidská schopnost myšlení se zvětšila, vnímavost lidí vzrostla, avšak bohužel navzdory tomu všemu se den co den prolévá nová krev. Pohleďte na současnou turecko-italskou válku; na okamžik se zamyslete nad osudem těchto nešťastných lidí! Kolik jich jen bylo v této smutné době zabito? Kolik jen domů se proměnilo v trosky, kolik žen bylo opuštěno a necháno napospas osudu a kolik dětí osiřelo! A co se získá výměnou za všechna tato muka a srdcebol? Pouhý kousek země!

To všechno ukazuje, že samotný hmotný pokrok ještě nevede k povznesení člověka. Právě naopak, čím více se člověk noří do hmotného pokroku, tím více se zastírá jeho duchovnost.

V dobách dávno minulých nebyl pokrok na materiální úrovni tak prudký, ani krveprolévání se neodehrávalo v tak masovém měřítku. Starodávné válčení neznalo děla, pušky, dynamit, granáty, torpédové čluny, bitevní lodě ani ponorky. Díky materiální civilizaci máme nyní všechny tyto vynálezy a válka jde od devíti k pěti! Samotná Evropa se stala jedním obrovským skladištěm zbraní plným výbušnin, a kéž Bůh zabrání tomu, aby se vznítilo – poněvadž, pokud by se tak stalo, zasáhlo by to celý svět.

Chci, abyste pochopili, že *hmotný* pokrok a duchovní pokrok jsou dvě velmi odlišné věci a že pouze tehdy, když jde hmotný pokrok s duchovností ruku v ruce, může nastat nějaký opravdový pokrok a Největší Mír zavládnout na světě.

Kdyby se lidé řídili Svatými Radami a Učením Proroků, kdyby ve všech srdcích svítilo Boží Světlo a lidé byli opravdu zbožní, zakrátko bychom spatřili na Zemi mír a Království Boží mezi lidmi. Zákony Boží lze připodobnit k duši a hmotný pokrok k tělu. Kdyby tělo neoživovala duše, přestalo by existovat. Vroucně se modlím, aby duchovnost na světě vždy vzrůstala a zvětšovala se, aby lidské zvyklosti zalévalo osvětlení a ustavil se mír a svornost.

Válka a pustošení a krutost, která je provází, jsou Bohu odporné a přinášejí svůj vlastní trest, jelikož Bůh lásky je rovněž Bohem spravedlnosti a každý člověk musí nevyhnutelně sklidit, co zaseje. Snažme se porozumět příkazům Nejvyššího a uspořádat svůj život podle toho, jak to nařizuje On. Pravé štěstí závisí na duchovním dobru a na stálé otevřenosti srdce přijímat Boží Štědrost.

Odvrátí-li se srdce od požehnání, která uděluje Bůh, jak může doufat ve štěstí? Nevloží-li naději a důvěru v Boží Milosrdenství, kde může najít klidu? Ó, důvěřujte v Boha! Poněvadž Jeho Štědrost je nekonečná a v Jeho Požehnání, jelikož jsou jedinečná. Ó! Vložte svou víru ve Všemohoucího, poněvadž On neselhává a Jeho

dobrota trvá navěky! Jeho Slunce dává nepřetržitě Světlo a Mraky Jeho Milosrdenství jsou plny Vod Slitovnosti, jimiž zalévá srdce všech, kdož Mu důvěřují. Jeho osvěžující Vánek vždy na svých křídlech přináší uzdravení vyprahlým lidským duším! Je snad moudré, abychom se odvraceli od takového milujícího Otce, který nás zaplavuje Svými požehnáními, a místo toho se rozhodli, že budeme otroky hmoty?

Bůh nás ve Své nekonečné dobrotě povznesl k tak veliké cti a učinil nás pány nad hmotným světem. Staneme se snad jeho otroky? Nikoli, spíše vznášejíme nárok na své rodné právo a usilujeme se, abychom žili život duchovních synů Boha. Slavné Slunce Pravdy opět vyšlo na Východě. Z dalekého obzoru Persie se jeho záře šíří široko a daleko a rozptyluje husté mraky pověr. Světlo jednoty lidstva začíná osvěcovat svět a zanedlouho bude zástava Božího souladu a solidarity národů vlát vysoko v nebesích. Ba dokonce vánky Svatého Ducha budou inspirovat celý svět!

Ó lidé a národy! Povstaňte a pracujte a buďte šťastni! Společně se shromážděte pod stanem jednoty lidstva!

35. BOLEST A SMUTEK

22. listopadu 1911

Na tomto světě nás ovlivňují dva pocity: *Radost* a *bolest*.

Radost nám propůjčuje křídla! V čase radosti je naše síla živější, náš intelekt pronikavější, naše chápání méně zamlžené. Zdá se, že se v té době lépe vyrovnáváme se světem a snáze nalézáme ty oblasti, kde se můžeme uplatnit. Ale postihne-li nás zármutek, zeslábneme, naše síla nás opustí, naše chápavost se omezí a naše inteligence se zastře. Reálné okolnosti života jako by se našemu chápání vymykaly, naše duchovní oči nedokáží odhalovat svatá tajemství a dokonce se začneme podobat mrtvým tvorům.

Žádná lidská bytost se nemůže těmito dvěma vlivům vyhnout, ale veškerý existující zármutek a trápení pocházejí ze světa hmoty – duchovní svět uděluje jediné radost!

Trpíme-li, je to následkem hmotných věcí, a všechny zkoušky a obtíže pocházejí z tohoto světa iluzí.

Například nějaký velkoobchodník může přijít o svůj obchod a důsledkem toho

je sklíčená nálada. Dělníka propustí z práce a on se ocitne tváří v tvář hladu. Farmář má špatnou sklizeň a jeho mysl naplňuje úzkost. Člověk postaví dům, který do základů vyhoří a z člověka je rázem zničený a zoufalý bezdomovec.

Všechny tyto příklady vám mají ukázat, že zkoušky, kterým jsme na každém kroku vystavováni, veškerý žal, bolest, hanba a zármutek, se rodí ve světě hmoty; zatímco duchovní Království nikdy nepůsobí smutek. Člověk, který svými myšlenkami žije v tomto Království, zná stálou radost. Obtíže, jejichž dědicem jsou všichni lidé, míjejí kolem něho, ale dotýkají se ho jen na povrchu života, hlubiny jsou klidné a nezčeřené.

Lidstvo se dnes ohýbá pod tíží nesnází, žalu a zármutku, neunikne nikdo; svět je mokřý od slz; ale díky Bohu, lék je na dosah. Odvráťme svá srdce od světa hmoty a žijme v duchovním světě! Jedině ten nám může poskytnout svobodu! Tísni-li nás obtíže ze všech stran, musíme pouze volat k Bohu a díky Jeho velkému Milosrdenství nám bude pomoheno.

Postihne-li nás zármutek a protiventství, obraťme tváře ke Království a zahrne nás nebeská útěcha.

Jsme-li nemocní a v nepohodě, úpěnlivě prosme o Boží uzdravení a On na naši modlitbu odpoví.

Naplňuje-li naše myšlenky hořkost tohoto světa, obraťme oči ke sladkosti Božího slitování a On nám sešle nebeský klid! Jsme-li uvězněni ve hmotném světě, náš duch se může povznést k Nebesům a my budeme skutečně svobodni!

Chýlí-li se naše dny ke konci, myslíme na věčné světy a budeme plni radosti!

Vidíte všude kolem sebe důkazy o nedostatečnosti materiálních věcí, jak nelze nalézt radost, povzbuzení, mír ani útěchu v pomíjivých věcech tohoto světa. Není tudíž bláhové, odmítá-li člověk hledat tyto poklady tam, kde se dají nalézt? Dveře duchovního Království jsou otevřeny všem a mimo něj panuje naprostá temnota.

Díky Bohu, že vy, kteří se tohoto shromáždění účastníte, jste si toho vědomi, neboť ve všech životních zármutcích můžete dosáhnout té největší útěchy. Jsou-li vaše dny na zemi sečteny, víte, že vás čeká věčný život. Jestliže vás jakoby temným mračnem obklopují tísnivé hmotné obavy, osvětluje vaši stezku duchovní záře. Vpravdě se těm, jejichž mysl ozařuje Duch Nejvyššího, dostává vrcholné útěchy.

Já sám jsem byl ve vězení čtyřicet let – jediný z těch roků by nebylo bývalo možné vydržet – nikdo nepřežil v tom uvěznění déle než rok! Ale díky Bohu jsem byl po celých těch čtyřicet let každý den navýsost šťasten! Při probuzení mi bylo, jako

bych slyšel dobré zvěsti a každou noc mne provázela nekonečná radost. Duchovnost mi byla útěchou a mou největší radostí bylo obracet se k Bohu. Myslíte si, že kdyby tomu tak nebylo, byl bych mohl přežít těch čtyřicet let ve vězení?

Duchovnost je tudíž největším z Božích darů a „Život Věčný“ znamená „obrácení se k Bohu“. Kéž každý z vás do jednoho získává denně na duchovnosti, kéž jste posilováni ve vší dobrotivosti, kéž vám Božská útěcha pomáhá víc a víc, kéž vás Svätý Duch Boha osvobodí a kéž moc Nebeského Království žije a působí mezi vámi.

Toť má upřímná touha a modlím se k Bohu, aby vám tuto přízeň udělil.

36. DOKONALÉ LIDSKÉ CITY A CTNOSTI

23. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Všichni byste měli být velmi šťastní a vděční Bohu za velikou výsadu, které se vám dostává.

Toto je zcela duchovní setkání! Chvála buď Bohu, vaše srdce se obrací k Němu, vaše duše jsou přitahovány ke Království, máte duchovní cíle a vaše myšlenky se vznášejí nad světem prachu.

Náležíte do světa čistoty a nespokojujete se se životem zvířete a nemrháte své dny jezením, pitím a spaním. Jste vskutku lidmi! Vaše myšlenky a cíle se upínají k dosažení lidské dokonalosti. Žijete, abyste konali dobro a přinášeli ostatním štěstí. Vaší největší touhou je, abyste utěšili ty, kteří truchlí, posílili slabé a byli světu zdrojem naděje. Vaše myšlenky se dnem i nocí obracejí ke Království a vaše srdce jsou plná Lásky Boží.

Neznáte tudíž odporu, nelibosti ani nenávisti, poněvadž každý žijící tvor je vám drahý a usilujete o dobro všech.

Toť dokonalé lidské city a ctnosti. Pokud člověk žádnou z nich nemá, raději by měl přestat existovat. Pokud lampa přestala vydávat světlo, raději by se měla zničit. Nerodí-li strom žádné ovoce, měl by se spíše pokácet, jelikož pouze zbytečně zatěžuje půdu.

Je vpravdě pro člověka lepší, aby tisíckrát zemřel, než aby i nadále žil bez ctností.

Máme oči, abychom jimi viděli, ale když je nepoužíváme, jaký z nich máme prospěch? Máme uši, abychom jimi slyšeli, ale jsme-li hlouzí, jaký mají užitek?

Máme jazyk, abychom jím chválili Boha a hlásali dobré zvěsti, ale jsme-li němí, pak je úplně zbytečný!

Všemilující Bůh stvořil člověka, aby vyzařoval Boží světlo a osvěcoval svět svými slovy, jednáním a životem. Je-li bez ctností, nestane se ničím lepším než pouhým zvířetem, a zvíře postrádající inteligenci je věcí, která má ubohou cenu.

Nebeský Otec dal člověku nedocenitelný dar inteligence, aby se mohl stát duchovním světlem, které proráží temnotu materiálna a přináší světu dobrotu a pravdu. Budete-li upřímně následovat Bahá'u'lláhovo učení, vskutku se stanete světlem světa, duší těla světa, útěchou a pomocí pro lidstvo a zdrojem spasení pro celý vesmír. Snažte se tedy, abyste se srdcem i duší řídili příkázáními Požehnané Dokonalosti a buďte ujištěni, že pokud se vám podaří žít život, který pro vás určil, bude vám náležet Věčný Život a nikdy nekončící radost v Nebeském Království a bude vám seslána nebeská podpora, aby vás posílila po všechny vaše dny.

Upřímně se modlím, aby každý z vás mohl dosáhnout této dokonalé radosti!

37. KRUTÁ LHOSTEJNOST LIDÍ K UTRPENÍ CIZÍCH NÁRODŮ

24. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Právě jsem se dozvěděl, že v této zemi došlo ke strašnému neštěstí. Vlak spadl do řeky a alespoň dvacet lidí se zabilo. Bude se to dnes projednávat ve francouzském parlamentu a ředitel Státních železnic bude vyzván, aby promluvil. Podrobí ho křížovému výslechu ohledně stavu železnic a ohledně toho, co přivodilo nehodu a nastane ohnivá diskuse. Jsem pln údivu a překvapení, pozoruji-li, jaký zájem a vzrušení vzbudila po celé zemi smrt dvaceti lidí, zůstávají-li lidé chladní a lhostejní ke skutečnosti, že se v Tripolisu zabíjejí tisíce Italů, Turků a Arabů! Hrůza tohoto masového vraždění vládu vůbec nevzrušila! A přece jsou tito nešťastníci také lidskými bytostmi.

Proč se tolik zájmu a horlivé účasti věnuje těmto dvaceti jedincům, když pro pět tisíc lidí není žádná? Všichni jsou to lidé, všichni patří do rodiny lidstva, ale jsou

z jiných zemí a národů. Nezajímavé země se nestarají, jsou-li tito muži rozerváni na kusy, tato masová jatka na ně vůbec nepůsobí! Jak je to nespravedlivé, jak kruté, jak zcela prostě jakéhokoli dobrého a pravého cítění! Lidé z těchto jiných zemí mají děti a ženy, matky, dcery a malé syny! V těchto zemích dnes stěží najdeme dům, ve kterém by se nerozléhal zvuk hořkého pláče a sotva lze najít domov, kterého by se nedotkla krutá ruka války.

Běda! Na všech stranách vidíme, jak je člověk krutý, nespravedlivý a plný předsudků a jak dlouho mu to trvá, než začne věřit v Boha a řídit se Jeho příkázáními.

Kdyby se tito lidé navzájem milovali a pomáhali si namísto toho, aby se dychtili po tom, aby se zničili mečem a dělem, o kolik vznešenější by to bylo! O kolik by to bylo lepší, kdyby žili v míru a souladu jako hejno holubic namísto toho, aby byli jako vlci a trhali jeden druhého na kusy.

Proč má člověk tak tvrdé srdce? Je tomu tak proto, že dosud nepoznal Boha. Kdyby měl poznání Boha, nemohl by jednat v přímém rozporu s Jeho zákony, kdyby byl duchovně založen, takový způsob chování by pro něj nebyl možný. Kdyby lidé věřili, rozuměli a řídili se nařízenými proroků Božích, války by už nadále nepotemňovaly tvář země.

Kdyby měl člověk byť jen základy spravedlnosti, nebyl by takový stav věci možný.

Tudíž vám říkám, abyste se modlili – modlili a obrátili své tváře k Bohu, aby On, ve Své nekonečné slitovnosti a milosrdenství pomohl a vysvobodil tyto svedené lidi. Modlete se, aby jim dal duchovní chápání a naučil je toleranci a milosrdenství, aby se oči jejich mysli otevřely a aby je naplňoval dar ducha. Pak bude mír a láska kráčet těmito zeměmi ruku v ruce a tito ubozí nešťastníci dojdou klidu.

Snažme se všichni dnem i nocí pomoci tomu, abychom zlepšili poměry. Tyto strašlivé věci mi zlomily srdce, které hlasitě pláče – nechť tento pláč dospěje i k dalším srdcím!

Pak slepci uvidí, hluší budou vzkříšeni a přijde Spravedlnost a bude vládnout na zemi.

Úpěnlivě vás všechny prosím, abyste se srdcem i duší modlili, aby se to mohlo uskutečnit.

25. listopadu 1911

Když přišel Kristus, projevil Sám Sebe v Jeruzalémě. Povolal lidi do Království Božího, vyzval je k Věčnému životu a řekl jim, aby získávali lidské dokonalosti. Světlo Vedení se zaskvělo z této zářící Hvězdy a On nakonec za lidstvo obětoval Svůj život.

Celý Svůj požehnaný život byl sužován útlakem a utrpením a vzdor tomu všemu bylo lidstvo Jeho nepřítelem!

Popírali Ho, pohrdali Jím, špatně s Ním nakládali a proklínali Ho. Nezacházeli s Ním jako s člověkem – a přesto navzdory tomu všemu byl ztělesněním slitovnosti a nejvyšší dobroty a lásky.

Miloval celé lidstvo, ale oni s Ním zacházeli jako s nepřítelem a nedovedli Ho umět ocenit. Jeho slovům nepřikládali žádnou váhu a neosvítil je plamen Jeho lásky.

Později si uvědomili, kým byl, že byl Posvátným a Božím Světlem a že Jeho slova představovala Věčný Život.

Jeho srdce naplňovala láska k celému světu, Jeho dobrotě bylo dáno, aby dosáhla ke každému – a když si začali tyto věci uvědomovat, káli se, avšak On už byl ukřižován!

Až teprve mnoho let po Jeho nanebevstoupení poznali, kým byl. V době Svého nanebevstoupení měl pouze několik učedníků, pouze poměrně málo následovníků věřilo Jeho nařízením a řídilo se Jeho zákony. Nevědomci pravili: „Co je to za individuum, vždyť má jen několik učedníků!“ Ale ti, kteří věděli, řekli: „On je Sluncem, které bude zářit na Východě i na Západě, On je Projevem, který dá světu život.“

To, co viděli první učedníci, si svět uvědomil až později.

Proto se vy, kteří jste v Evropě, nenechtejте odradit tím, že je vás málo nebo že si lidé myslí, že vaše Věc nemá žádný význam. Přijde-li na vaše setkání jen několik lidí, neztrácejte odvahu, a pokud se vám vysmívají a odporují vám, nedejte se rozrušit, jelikož Kristovi apoštolové museli snášet totéž. Spílali jim a pronásledovali je, proklínali je a špatně s nimi zacházeli, ale nakonec se stali vítězi a ukázalo se, že jejich nepřátelé neměli pravdu.

Kdyby se měla historie opakovat a vám se měly přihodit všechny tyto věci, nermuťte se, ale buďte plni radosti a děkujte Bohu, že jste povoláni, abyste trpěli tak jako svatí mužové minulosti. Když se proti vám budou stavět, buďte k nim vlídní,

když vám budou odporovat, buďte pevní ve své víře, když vás opustí a utečou před vámi, vyhledávejte je a chovejte se k nim laskavě. Nikomu neškodte, za všechny se modlete, snažte se, aby vaše světlo ve světě zářilo a ať vaše zástava vlaje vysoko v Nebi. Krásná vůně vašich ušlechtilých životů pronikne všude. Světlo pravdy roznícené ve vašich srdcích zazáří až k vzdálenému obzoru!

Na lhostejnosti a pohrdání světa vůbec nezáleží, kdežto vaše životy budou mít ten největší význam.

Všichni ti, kteří hledají pravdu v Nebeském Království, září jako hvězdy, jsou jako ovocné stromy obsypané vybranými plody, jako moře plné drahocenných perel.

Pouze mějte víru v Milosrdenství Boží a šířte Boží Pravdu.

39. SLOVA, KTERÁ 'ABDU'L-BAHÁ PRONESL V KOSTELE PASTORA WAGNERA (FOYER DE L'AME) V PAŘÍŽI

26. listopadu 1911

Jsem hluboce dojat milými slovy, která mi byla určena a doufám, že pravá láska a láskyplnost mezi námi den za dnem poroste. Bůh si přál, aby byla láska na světě tou rozhodující silou a vy všichni víte, jak mě těší mluvit o lásce.

Proroci Boží byli po celé věky posíláni do světa, aby sloužili věci pravdy – Mojžíš přinesl zákon pravdy a všichni proroci Izraele po něm se ho snažili šířit.

Když přišel Ježíš, zapálil planoucí pochodně pravdy a pozvedl ji do výše, aby tak mohla osvětlit celý svět. Po Něm přišli Jeho vyvolení apoštolové a chodili široko daleko a přinášeli světlo učení svého Mistra do temného světa a následně ho předali dál.

Pak přišel Muhammad, který ve Svě době a Svým způsobem šířil poznání pravdy mezi divokým lidem, neb toto vždy bylo posláním vyvolených Boha.

A tak, když nakonec v Persii povstal Bahá'u'lláh, bylo Jeho nejvroucnější touhou ve všech zemích znovu zažehnout slábnoucí světlo pravdy. Všichni svatí Boha se snažili tělem a duší, aby po celém světě šířili světlo lásky a jednoty, aby temnota materiální zmizela a světlo duchovnosti zazářilo mezi dětmi lidí. Pak by zmizela nenávist, pomlouvání a vraždění a na jejich místě by zavládla láska, jednota a mír.

Všichni Projevy Boží přišli se stejným záměrem a všichni se usilovali o to, aby přivedli lidi na stezky ctnosti. A přesto se my, jejich služebníci, stále mezi sebou přeme! Proč je tomu tak? Proč nemilujeme jeden druhého a nežijeme v jednotě?

Je tomu tak proto, že jsme zavřeli oči nad základním principem všech náboženství, že Bůh je jeden, že On je Otcem nás všech, že jsme všichni ponořeni do oceánu Jeho milosrdenství a jsme pod ochranou a v úkrytu Jeho milující péče.

Slavné Slunce Pravdy září pro všechny stejně, vody Božího Milosrdenství obklopují každého a Jeho Božská přízeň je udělována všem Jeho dětem.

Milující Bůh si přeje mír pro všechny Svě tvory – pročpak ti tedy tráví čas válkou?

Bůh miluje a ochraňuje všechny Svě děti – proč na Něj zapomínají?

Uděluje Svou Otcovskou péči nám všem – proč zapomínáme na své bratry?

Zajisté, až si uvědomíme, jak nás Bůh miluje a jak se o nás stará, měli bychom si své životy zařídit tak, abychom se Mu více podobali.

Bůh nás všechny do jednoho stvořil – proč jednáme v protikladu s Jeho přáními, když jsme všichni Jeho děti a milujeme téhož Otce? Všechna tato rozdělování, která na všech stranách vidíme, všechny ty spory a opozici způsobuje to, že lidé Inou k *rituálům* a vnějškovým obřadům a zapomínají na prostou, základní pravdu. Právě tyto *vnější náboženské obřady* jsou tak odlišné a právě ony způsobují rozpory a nepřátelství, kdežto *skutečnost* je vždy stejná a jediná. Skutečnost je Pravda a pravda se nedělí na části. Pravda je Božím vedením, je světlem světa, je láskou, je milosrdenstvím. Tyto přídomky pravdy jsou též lidskými ctnostmi inspirovanými Duchem Svatým.

Všichni do jednoho se tedy pevně přidržujeme pravdy a budeme vskutku svobodní!

Blíží se den, kdy se všechna náboženství světa sjednotí, neboť v zásadě jsou už sjednocena. Pro rozdělování není důvod vzhledem k tomu, že to jsou pouze vnější formy, které je rozdělují. Mezi syny lidí jsou jisté duše, které trpí nevědomostí, pospěšme si, abychom je vzdělali, ostatní jsou jako děti, které potřebují péči a vzdělání, dokud nevyrostou, a někteří jsou nemocní – jim musíme přinést Božské uzdravení.

Ať už jsou nevědomí, dětinští nebo nemocní, musí být zahrnováni láskou a péčí, a nikoli neláskou kvůli své nedokonalosti.

Náboženští teologové byli uvedeni do svých úřadů, aby přinášeli národům duchovní uzdravení a aby vnášeli mezi národy jednotu. Stanou-li se příčinou rozdělování, bylo by lepší, kdyby neexistovali! Lék se má podávat, aby léčil nemoc, ale pokud se mu pouze podaří, aby potíže ještě zhoršil, je lepší ho vůbec nepodávat. Má-li být náboženství pouze příčinou nejednoty, bylo by lepší, kdyby neexistovalo.

Všichni Boží Projevy, které Bůh do světa poslal, procházeli strašlivým utrpením a trápením kvůli té jediné naději, že budou mezi lidmi rozšiřovat Pravdu, jednotu a svornost. Kristus vytrpěl život plný smutku, bolesti a žalu, aby přinesl světu dokonalý příklad lásky – a my se vzdor tomu i nadále k sobě chováme v protikladném duchu!

Láska je základním principem Božího záměru pro člověka a On nám přikázal, abychom milovali jeden druhého, stejně jako miluje On nás. Všechny tyto spory a sváry, o kterých ze všech stran slyšíme, pouze směřují ke zvyšování materiálu.

Svět se z větší části noří do materialismu a požehnání Svatého Ducha se ignorují. Opravdového duchovního citu je jen velmi málo a pokrok světa je povětšinou pouze materiální. Lidé se stávají zvířaty, která zahynou, neboť víme, že ta nemají žádné duchovní cítění – neobracejí se k Bohu, nemají žádné náboženství! Tyto věci náležejí pouze člověku, ale je-li bez nich, je věznem přírody a není ani o trošku lepší než zvíře.

Jak se může člověk spokojit s tím, aby vedl jenom živočišnou existenci, když ho Bůh učinil tak ušlechtilým tvorem? Veškeré stvoření podléhá zákonům přírody, ale člověk byl schopen tyto zákony přemoci. Slunce vzdor své síle a slávě spoutávají zákony přírody a ani o vlásek nemůže změnit svou dráhu. Veliký a mocný oceán je bezmocný, aby změnil svůj odliv a příliv – nic kromě člověka se nemůže zákonům přírody postavit!

Ale člověku dal Bůh tu skvělou schopnost, že může usměřňovat, ovládat a přemáhat přírodu.

Pro člověka je přirozeným zákonem, aby kráčet po zemi, ale on si staví lodě a létá ve vzduchu! Je stvořen, aby žil na suché zemi, ale on pluje po moři, ba dokonce cestuje pod ním!

Naučil se ovládat sílu elektřiny a po libosti si jí vezme a uvězní ji v lampě! Lidský hlas je stvořen tak, aby mluvil jen na krátkou vzdálenost, ale člověk má takovou moc, že vytvoří zařízení a může mluvit z Východu na Západ! Všechny tyto příklady vám ukazují, jak člověk může vládnout přírodě a jak vyrve meč z ruky

přírody a použije ho proti ní. Jelikož byl člověk stvořen pánem přírody, jak je tedy od něj pošetilé, aby se stal jejím otrokem! Jaká je to nevědomost a hloupost uctívat a zbožňovat přírodu, když nás Bůh ve Své dobrotě učinil jejími pány. Boží moc vidí všichni, ale lidé si zavírají oči a nevidí ji. Slunce Pravdy září ve vsí Své nádheře, ale lidé mají pevně zavřené oči a nemohou Jeho slávu spatřit! Vroucně se modlím k Bohu, abyste byli prostřednictvím Jeho Milosrdenství a Milující Laskavosti všichni sjednoceni a naplněni největší radostí.

Úpěnlivě vás prosím, abyste přidali své modlitby k mým za tím cílem, aby válka a prolévání krve mohly ustát a aby světu zavládla láska, přátelství, mír a jednota.

Vidíme, že krev po celé věky třísnila povrch zemský, ale nyní přišel paprsek většího světla, lidská inteligence je větší, duchovnost začíná vzrůstat a zajisté přichází čas, kdy náboženství světa budou žít v míru. Opusťme svárlivé hádky týkající se vnějších forem a dohromady se spojme, abychom si pospíšili vpřed k Boží Věci jednoty, dokud celé lidstvo nerozpozná, že je jedinou rodinou společně spojenou v lásce.

ČÁST DRUHÁ

Jedenáct zásad Bahá'u'lláhova Učení, které 'Abdu'l-Bahá vysvětloval v Paříži.

Hledání pravdy

Jednota lidstva

Náboženství má být příčinou lásky a laskavosti (nešlo o samostatnou přednášku)

Jednota náboženství a vědy

Zrušení předsudků

Zrovnoprávnění prostředků obživy

Rovnoprávnost lidí před zákonem

Světový mír

Nevměšování se náboženství do politiky

Rovnoprávnost pohlaví – vzdělávání žen

Síla Svatého Ducha

40. TEOSOFICKÁ SPOLEČNOST V PAŘÍŽI

Od mého příjezdu do Paříže ke mně přicházely zprávy o Teosofické společnosti a vím, že se skládá ze ctěných a vážených lidí. Jste mužové intelektu a myšlení, mužové s duchovními ideály a je pro mě velkým potěšením, že jsem mezi vámi.

Děkujeme Bohu, že nás dnes večer přivedl k sobě. Dělá mi to velkou radost, protože vidím, že jste hledači pravdy. Nepoutá vás otroctví řetězů předsudků a vaší největší touhou je znát pravdu. Pravdu lze přirovnat ke slunci! Slunce je zářící těleso, které rozptyluje všechny stíny, a podobně i pravda zahání stíny naší představitivosti. Stejně jako slunce dává život lidským tělům, tak i pravda dává život lidským duším. Pravda je slunce, které vychází na různých bodech na obzoru.

Někdy slunce vyjde ze středu obzoru, pak v létě vychází více severněji a v zimě více jižněji – ale je to vždy totéž slunce, byť se body jeho východu jakkoli různí.

Obdobně je i pravda jediná, ačkoli se její projevy mohou velmi lišit. Někteří lidé mají oči a vidí. Tito lidé uctívají slunce bez ohledu na to, z jakého bodu na obzoru vysvitne a když slunce opustí zimní oblohu, aby se objevilo na letním nebi, vědí, jak ho znovu najít. Existují druzí, kteří uctívají pouze místo, na němž slunce vyšlo, a když ve své slávě povstane na jiném místě, stále se zamyšleně dívají na místo jeho předchozího východu. Běda! Tito lidé jsou připraveni o požehnání slunce. Ti, kteří vpravdě uctívají samo slunce, ho rozpoznají, byť by vyšlo na jakémkoli místě úsvitu a okamžitě upřou své tváře k jeho záři.

Musíme uctívat samotné slunce a nejen místo, kde se objevuje. Stejně tak i lidé osvětleného srdce uctívají pravdu, ať se objeví na jakémkoli obzoru. Nejsou připoutáni k osobnosti, ale následují pravdu a dokáží ji rozpoznat bez ohledu na to, odkud může přijít. Je to tatáž pravda, které pomáhá lidstvu, aby se rozvíjelo, která dává život všem stvořeným bytostem, jelikož je Stromem Života!

Ve Svém učení nám Bahá'u'lláh dává vysvětlení pravdy a rád bych s vámi o tom krátce pohovořil, neboť vidím, že máte schopnost chápání.

První Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Hledání pravdy

Člověk se musí osvobodit ode všech předsudků a následků své vlastní představivosti, aby byl schopen bez překážek hledat pravdu. Pravda je ve všech náboženstvích jediná a s její pomocí lze uskutečnit jednotu světa.

Všechny národy mají společnou základní víru. Jelikož je pravda jedna, nelze ji rozdělit a rozpory, které existují mezi národy, pramení pouze z toho, že je spoutávají předsudky. Kdyby jen lidé hledali pravdu, zjistili by, že jsou sjednoceni.

Druhou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Jednota lidstva

Jeden všemilující Bůh uděluje Svou Boží Milost a Přízeň celému lidstvu, všichni do jednoho jsou služebníci Nejvyššího a Jeho Dobrota, Milosrdenství a milující Laskavost zalévají všechny Jeho tvory. Sláva lidstva je dědictvím každého.

Všichni lidé jsou listy a plody stejného stromu, všichni jsou větvemi Adamova stromu, všichni mají stejný původ. Na všechny dopadá stejný déšť, stejné slunce jim umožňuje růst, všechny osvěžuje stejný vánek. Jedinými rozdíly, které existují a které je rozdělují, jsou tyto: jsou dětmi, které potřebují lásku, nevědomci, které je třeba vzdělávat, nemocnými, které je třeba ošetřovat a léčit. Pravím tedy, že celé lidstvo zalévá Milosrdenství a milost Boží. Jak nám praví svaté Spisy: Všichni lidé jsou si před Bohem rovni. On nečiní mezi lidmi žádné rozdíly.

Třetí Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženství má být příčinou lásky a laskavosti

Náboženství by mělo spojovat všechna srdce a zahnat války a spory z tváře země, rodit duchovnost a vnášet život a světlo do každého srdce. Stane-li se náboženství příčinou nenávisti a nejednoty, bylo by lepší se bez něho obejít a zřeknout se takového náboženství by opravdu bylo zbožným činem. Neboť je jasné, že účelem léku je léčit,

ale pokud by lék nemoci pouze přitížil, bylo by lepší, kdyby se nepodával. Jakékoli náboženství, které není příčinou lásky a jednoty, není žádným náboženstvím. Všichni svatí proroci byli lékaři duše, dávali předpisy pro vyléčení lidstva, a proto žádný lék, který způsobuje nemoc, nepochází od velikého a nejvyššího Lékaře.

Čtvrtou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Jednota náboženství a vědy

Vědu si můžeme představit jako jedno křídlo a náboženství jako druhé, pták potřebuje k letu obě křídla, pouze jedno by bylo zbytečné. Každé náboženství, které protirečí vědě nebo které se staví proti ní, je pouhou nevědomostí – jelikož nevědomost je opakem poznání.

Náboženství, které se skládá pouze z rituálů a obřadů založených na předsudcích, není pravdou. Upřímně se snažme o to, aby naším prostřednictvím došlo ke spojení náboženství a vědy.

‘Alí, Muhammadův zeť, pravil: „To, co je v souladu s vědou, je také v souladu s náboženstvím.“ Vše, čemu lidská inteligence nemůže porozumět, by náboženství nemělo přijímat. Náboženství a věda krácejí ruku v ruce a každé náboženství, které je v rozporu s vědou, není pravdivé.

Pátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženské, rasové či sektářské předsudky ničí základy lidskosti:

Všechny rozpory na světě, nenávisť, válku a krveprolévání způsobuje ten či onen z těchto předsudků.

Na celý svět se musí nahlížet jako na jednu jedinou zemi, na všechny národy jako na jeden národ, na všechny lidi jako na příslušníky jednoho rodu. Veškeré rozdělování lidí na náboženství, na rasy a národy je pouze dílem člověka a je nutné jen pro jeho myšlení – před Bohem žádní Peršané, Arabové, Francouzi či Angličané neexistují – Bůh je Bohem pro všechny a pro Něj je celé stvoření stvořením jediným.

Musíme Boha poslouchat a snažit se o to, abychom Ho následovali tím, že zanecháme všech svých předsudků a přineseme mír na Zemi.

Šestou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Rovné příležitosti při získávání prostředků obživy

Každý člověk má právo na život, má právo na odpočinek a na jisté množství blahobytu. Tak jako je bohatý člověk s to žít ve svém paláci, kde je zahrnován luxusem a největším pohodlím, tak by měl mít i chudý člověk přístup k základním životním potřebám. Nikdo by neměl umírat hlady, každý by měl mít dostatečné ošacení, jeden člověk by neměl žít v nadbytku, zatímco ten druhý by byl bez dostupných prostředků obživy.

Snažme se ze všech sil, které máme, o to, abychom přivodili šťastnější poměry, aby tak žádná duše nebyla bez prostředků.

Sedmou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Rovnoprávnost lidí – rovnost před zákonem

Musí vládnout Zákon, a ne jednotlivec, tak se svět stane světem krásy a uskuteční se opravdové bratrství. Dosáhnou-li lidé vzájemné solidarity, naleznou také pravdu.

Osmou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Světový mír

Národy a vlády všech států si zvolí Nejvyšší Tribunál, kde se budou v jednotě sdružovat zástupci ze všech zemí a vlád. Tomuto Soudu se mají předkládat všechny spory a jeho posláním je předcházet válce.

Devátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženství by se nemělo zabývat politickými otázkami

Náboženství se zabývá věcmi ducha, politika věcmi světa. Náboženství musí pracovat se světem myšlení, zatímco oblast politiky spočívá ve světě vnějších podmínek.

Prací kněžstva je vzdělávat lidi, vychovávat je, dávat jim dobré rady a učení, aby se tak mohli duchovně rozvíjet. S politickými otázkami nemá kněžstvo co do činění.

Desátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Vzdělávání a vyučování žen

Ženy a muži mají na zemi stejná práva, v náboženství a společnosti tvoří velmi důležitý prvek. Dokud se bude ženám bránit, aby dosahovaly svých nejvyšších možností, nedokáží muži dospět k velikosti, která by jim mohla náležet.

Jedenáctou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Moc Svatého Ducha, která může jako jediná docílit duchovního rozvoje

Pouze dechem Svatého Ducha lze dospět k duchovnímu rozvoji. Bez ohledu na to, nakolik se může hmotný svět rozvinout, bez ohledu na to, jak nádherně se může ozdobit, nebude-li v něm však duše, nikdy nebude ničím jiným než neživým tělem. Neboť je to duše, která oživuje tělo. Tělo samotné nemá žádný opravdový význam. Hmotné tělo, které je připraveno o požehnání Svatého Ducha, by bylo bezvládné.

Velmi stručně jsem zde vysvětlil několik Bahá'u'lláhových zásad.

Stručně řečeno, přísluší nám, abychom byli všichni milovníky pravdy. Hledejme ji v každém ročním období a v každé zemi a dejme si pozor, abychom se nikdy nepřipoutávali k osobnostem. Ať vidíme světlo, ať svítí odkudkoli a ať je nám umožněno, abychom rozpoznali světlo pravdy bez ohledu na to, odkud může povstat. Vdechujme vůni růže uprostřed trnů, kterými je poseta, pijme tekoucí vodu z každého čistého pramene.

Od chvíle, kdy jsem přijel do Paříže, mě velice těšilo, že jsem se setkával s takovými Pařížany jako jste vy, protože jste, chvála buď Bohu, inteligentní, bez předsudků a toužíte po tom znát pravdu. Ve svých srdcích máte lásku k lidstvu a jak jen jste toho schopni, vyvíjíte snahy ve věci dobročinné práce a budování jednoty, a to je přesně tím, co si Bahá'u'lláh přál.

Právě z tohoto důvodu jsem tak šťastný, že jsem mezi vámi a modlím se za vás, abyste mohli být příjemci Požehnaní Boha a stát se prostředky pro šíření duchovnosti po celé této zemi.

Máte skvělou materiální civilizaci a obdobným způsobem vám bude patřit i duchovní civilizace.

Monsieur Bleck poděkoval 'Abdu'l-Baháovi a Ten odpověděl:

„Jsem vám velmi vděčný za přátelské názory, které jste právě pronesl. Doufám, že se tato dvě hnutí zakrátko rozšíří po celé Zemi. Poté jednotu lidstva rozbije svůj stan ve středu světa.“

41. PRVNÍ ZÁSADA HLEDÁNÍ PRAVDY

4 Avenue de Camoëns, Paříž

10. listopadu 1911

První zásadou Bahá'u'lláhova učení je:

Hledání pravdy

Má-li člověk ve svém hledání pravdy uspět, nesmí v první řadě hledět na všechny tradiční pověry minulosti.

Židé mají tradiční pověry, buddhisté a zoroastrijci jich také nejsou prosti stejně jako křesťané! Všechna náboženství se nechala postupně spoutat tradicí a dogmaty.

Každé jednotlivé náboženství se považuje za jediného strážce pravdy a všechna ostatní náboženství se skládají z omylů. Sami mají pravdu, všichni ostatní ji nemají! Židé věří, že jsou jedinými držiteli pravdy a odsuzují všechna ostatní náboženství. Křesťané tvrdí, že jejich náboženství je jediné pravé, že všechna ostatní jsou lživá. Podobně i buddhisté a muslimové, všichni se omezují. Když se budou všichni navzájem odmítat, kde máme hledat pravdu? Všichni si navzájem protiřečí, nikdo nemůže mít pravdu. Pokud každý věří, že jeho konkrétní náboženství je tím jediným pravdivým, je slepý k pravdě, která je v těch ostatních. Svazují-li kupříkladu nějakého Žida vnějškové obřady náboženství Izraele, nedovoluje mu to, aby chápal, že pravda *může* existovat i v jakémkoli jiném náboženství; ta ale musí být *celá* obsažena jen v jeho vlastním!

Měli bychom se tudíž odpoutat od vnějších forem a náboženských obřadů. Musíme si uvědomit, že tyto formy a obřady, byť by byly sebekrásnější, jsou jen šaty, jež odívají vřelé srdce a živé údy Boží pravdy. Musíme zanechat tradičních předsudků, chceme-li dokázat nalézt pravdu v jádru všech náboženství. Pokud zoroastrijec věří, že Slunce je Bůh, jak může být sjednocen s ostatními náboženstvími? Věřili modloslužebníci ve své rozličné modly, jak mohou porozumět jedinství Boží?

Je proto jasné, že chceme-li v hledání pravdy učinit nějaký pokrok, musíme se vzdát pověr. Pokud by se všichni hledající touto zásadou řídili, získali by jasnou představu o pravdě.

Setká-li se spolu pět lidí, aby hledali pravdu, musejí začít tím, že se osvobodí ode všech svých specifických okolností a zřeknou se všech předpojatých myšlenek. Abychom našli pravdu, musíme se vzdát svých předsudků. Svých vlastních malých nicotných představ. Nezbytné je mít otevřenou vnímavou mysl. Je-li náš kalich plný sebe sama, není v něm místa pro živou vodu. Skutečnost, že si představujeme, že máme pravdu a všichni ostatní ji nemají, je největší ze všech překážek na stezce k jednotě, a jednota je nutná, chceme-li dojít pravdy, neboť pravda je *jediná*.

Je proto nutné, abychom se zřekli svých vlastních konkrétních předsudků a pověr, pokud si vážně přejeme hledat pravdu. Dokud ve svých myslích neodlišíme dogmata, pověry a předsudky na straně jedné a pravdu na straně druhé, nemůžeme

uspět. Když něco hledáme a myslíme-li své hledání vážně, pak to hledáme všude. Touto zásadou se musíme řídit ve svém hledání pravdy.

Věda se musí přijímat. Žádná jedna pravda nemůže protirečit pravdě druhé. Světlo je dobré, ať hoří v jakékoli lampě! Růže je krásná, ať kvete v jakékoli zahradě! Hvězda má stejnou záři, ať svítí z Východu nebo ze Západu. Oprostěte se od předsudků, a tak budete milovat Slunce Pravdy, ať vyjde z jakéhokoli bodu na obzoru! Uvědomíte si, že jestliže světlo pravdy zářilo v Ježíši Kristu, tak také zářilo v Mojžíši a v Buddhovi. Upřímný hledač k této pravdě dojde. Právě tímto se míní „hledání pravdy“.

To také znamená, že musíme být ochotni odstranit všechno, co jsme se předtím naučili, všechno co by překáželo našim krokům na cestě k pravdě, nesmíme se zdráhat, bude-li toho třeba, abychom začali své vzdělání úplně od znova. Nesmíme dovolit, aby nám naše láska k nějakému náboženství nebo nějaké jedné osobnosti natolik zaslepila oči, že nás budou spoutávat pověry! Až se ode všech těchto pout oprostíme a budeme-li s osvobozenými myslí hledat, pak budeme schopni dojít svého cíle.

„Hledejte pravdu, pravda vás osvobodí.“ Tak uvidíme pravdu ve všech náboženstvích, jelikož pravda je ve všech náboženstvích a pravda je jediná!

42. DRUHÁ ZÁSADA JEDNOTA LIDSTVA

11. listopadu 1911

Včera jsem mluvil o první zásadě Bahá'u'lláhova Učení – „hledání pravdy“. Jak je to pro člověka důležité, aby odhodil všechno, co má povahu pověry a každou tradici, která by mu zaslepovala oči tak, že neuvidí existenci pravdy ve všech náboženstvích. Miluje-li jednu formu náboženství a lne-li k ní, nesmí dovolit, aby si ošklivil všechna ostatní. Je nezbytné, aby hledal pravdu ve všech náboženstvích a je-li jeho hledání upřímné, zajisté uspěje.

První objev, který jsme učinili při našem „hledání pravdy“, nás zavede ke druhé zásadě, kterou je „jednota lidstva“. Všichni lidé jsou služebníky Jednoho Boha.

Jeden Bůh vládne všem národům světa a těší se ze všech Svých dětí. Všichni lidé jsou z jedné rodiny, koruna lidství spočívá na hlavě každé lidské bytosti.

V očích Stvořitele jsou všechny Jeho děti rovnocenné, Jeho dobrota proudí na ně na všechny. On neprokazuje přízeň tomu či onomu národu, všichni jsou stejnou měrou Jeho tvory. Je-li tomu tak, proč bychom měli dělat rozdíly a oddělovat jednu rasu od druhé? Proč bychom měli vytvářet bariéry pověr a tradic, které mezi lidmi přinášejí neshody a nenávist?

Jediným rozdílem mezi členy lidské rodiny je rozdíl stupně. Někteří jsou jako děti, které jsou nevědomé, a musí se vzdělávat, dokud nedospějí k dospělosti. Někteří jsou jakoby nemocní a musí se s vlídností a péčí léčit. Nikdo není špatný nebo zlý! Nesmíme dovolit, aby nás tyto ubohé děti odpuzovaly. Musíme s nimi zacházet velmi laskavě, učit nevědomce a laskavě pečovat o nemocné.

Považte: Jednota je pro bytí nutností. Láska je samotnou příčinou života, na druhé straně odloučení přináší smrt. Na příklad ve světě hmotného stvoření vděčí všechny věci za svůj skutečný život jednotě. Prvky, ze kterých se skládá dřevo, nerost nebo kámen, drží pohromadě díky zákonu přitažlivosti. Kdyby tento zákon přestal jen na jediný okamžik působit, tyto prvky by nedržely pohromadě, rozpadly by se a daný předmět by v oné konkrétní podobě přestal existovat.

Stejně je tomu tak i s velikým tělem lidstva. Skvělý zákon přitažlivosti, harmonie a jednoty udržuje toto úžasné Stvoření pohromadě.

Jak je tomu s celkem, tak je tomu i s částmi, ať jde o květinu nebo o lidské tělo, je-li princip přitažlivosti celku odňat, květina či člověk umírá. Je proto jasné, že přitažlivost, harmonie a Láska jsou příčinami života, kdežto odpudivost, nesváry, nenávist a odloučení přinášejí smrt.

Viděli jsme, že vše, co do světa bytí přináší rozdělávání, způsobuje smrt. I ve světě ducha působí stejný zákon obdobně.

Každý služebník Jednoho Boha by měl tudíž poslouchat zákon lásky a vyhýbat se vši nenávisti, nesvárům a neshodám. Pozorujeme-li přírodu, zjišťujeme, že ta mírnější zvířata se shlukují do hejn či stád, kdežto divocí, draví tvorové jako třeba lev, tygr a vlk žijí v nehostinných lesích stranou civilizace. Dva vlci nebo dva lvi mohou žít spolu po dobrém; ale do jednoho a téhož stáda může patřit i na tisíc jehňat a vysoká zvěř může žít v jednom velkém houfu. Dva orli mohou přebývat na jednom místě, ale do jednoho příbytku se může nashromáždit na tisíc hrdliček.

Člověk by se měl přinejmenším počítat k těm mírnějším zvířatům, ale stane-li se dravcem, je krutějším a zlovolnějším než nejdivočejší tvorové živočišného stvoření!

Bahá'u'lláh nyní vyhlásil „jednotu světa lidstva“. Všichni lidé a národy jsou z jedné rodiny, dětmi jednoho Otce a měli by být jeden pro druhého jako bratři a sestry! Doufám, že se ve svých životech budete snažit projevovat a šířit toto učení.

Bahá'u'lláh pravil, že bychom měli milovat i své nepřátele a být jejich přáteli. Kdyby všichni lidé tuto zásadu poslouchali, v srdcích lidstva by se usadila ta největší jednota a porozumění.

43. TŘETÍ ZÁSADA

(„že náboženství má být příčinou lásky a laskavosti“ se velice zdůrazňuje v mnoha dalších promluvách, které tato kniha obsahuje, jakož i ve vysvětleních několika dalších zásad).

44. ČTVRTÁ ZÁSADA

UZNÁNÍ VZTAHU MEZI NÁBOŽENSTVÍM A VĚDOU

4 Avenue de Camoëns, Paříž

12. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil: Hovořil jsem s vámi o některých Bahá'u'lláhových zásadách: *Hledání pravdy a jednotě lidstva*. Nyní vysvětlím čtvrtou zásadu, kterou je *Uznání vztahu mezi náboženstvím a vědou*.

Mezi pravým náboženstvím a vědou není žádného protikladu. Odporuje-li náboženství vědě, stává se pouhou pověrou – to, co je v rozporu s poznáním, je nevědomost.

Jak může člověk věřit nějakému faktu, jehož nemožnost prokázala věda? Věřili navzdory svému rozumu, jde spíše o nevědomou pověru nežli o víru. Pravé zásady všech náboženství jsou v souladu s vědeckým učením.

Jednota Boha je logická a tato myšlenka neprotiřečí závěrům, ke kterým dospělo vědecké studium.

Všechna náboženství učí, že musíme být dobří, že musíme být štedří, upřímní, pravdomluvní, poslušní zákonů a věrní, toto všechno je rozumné a logicky to je ten jediný způsob, kterým se může lidstvo vyvíjet.

Všechny náboženské zákony jsou v souladu s rozumem a jsou uzpůsobeny lidem, pro které jsou formulovány a pro věk, ve kterém se mají poslouchat.

Náboženství má dvě hlavní části:

- 1) Duchovní
- 2) Praktickou

Duchovní část se nikdy nemění. Všechny Projevy Boží a Jeho Proroci učili stejným pravdám a přinášeli stejný duchovní zákon. Všichni učí jednomu morálnímu kódu. V pravdě neexistuje žádné dělení. Slunce vysílá mnoho paprsků, aby osvětlovalo lidskou inteligenci, světlo je vždy stejné.

Praktická část náboženství se zabývá vnějšími formami a obřady a způsoby trestání za určité přestupky. Jde o materiální stránku zákona, která řídí obyčeje a způsoby lidí.

V Mojžíšově době existovalo deset zločinů, které se trestaly smrtí. Když přišel Kristus, bylo to změněno, stará poučka „oko za oko a zub za zub“ se přeměnila na „milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kteří vás nenávidí“. Přísný starý zákon se proměnil na zákon lásky, milosrdenství a shovívavosti!

Trestem za krádež bylo v dřívějších časech useknutí pravé ruky. V naší době by nešlo takový zákon uplatnit. V tomto věku je člověku, který proklíná svého otce, dovoleno žít, kdežto dříve by byl odsouzen k smrti. Je tudíž zřejmé, že zatímco se duchovní zákon nikdy nemění, uplatňování praktických pravidel se musí podle požadavků doby měnit. Duchovní složka náboženství je z těchto dvou složek větší a důležitější a je tomu tak stejně po všechny časy, nikdy se nemění! Je stejná včera, dnes a navždy! „Jako byla na počátku, nyní je a navždy bude.“

Všechny záležitosti morálky obsažené v duchovním, nezměnitelném zákoně každého náboženství, jsou logicky správné. Kdyby bylo náboženství v rozporu s logickým rozumem, pak by přestalo být náboženstvím a bylo by pouhou tradicí. Náboženství a věda jsou dvěma křídly, na nichž se lidská inteligence může vznést do výšin, s jejichž pomocí se může lidská duše rozvíjet. Není možné létat pouze s jedním

křídlem! Kdyby se člověk pokoušel létat pouze s křídlem náboženství, rychle by upadl do bažiny pověr, kdežto na straně druhé by pouze s křídlem vědy také neudělal žádný pokrok, ale upadl by do zoufalého močálu materialismu. Všechna náboženství dneška upadla do pověřených obřadů, která nejsou v souladu jak s pravými zásadami učení, která zastupují, tak i s vědeckými objevy této doby. Mnoho náboženských vůdců dospělo k názoru, že důležitost náboženství v první řadě spočívá ve lpění na snůšce určitých dogmat a ve vykonávání rituálů a obřadů! Učí lidi, o jejichž duších tito vůdčové tvrdí, že je léčí, aby věřili obdobným způsobem. Tito lidé houževnatě lnou ke vnějším formám a zaměňují je za vnitřní pravdu.

Tyto formy a rituály se tedy v rozličných církvích a mezi různými sektami liší a dokonce si navzájem protirečí a vyvolávají neshody, nenávisť a nejednotu. Výsledkem všech těchto rozporů je přesvědčení mnoha vzdělaných lidí, že náboženství a věda jsou protikladné pojmy, že u náboženství se schopnosti uvažování nepotřebuje, že by ho věda neměla žádným způsobem usměrňovat, ale že si musí nutně s vědou odporovat. Nešťastným výsledkem toho je, že se věda s náboženstvím rozešla a z náboženství se stalo pouhé slepé a více či méně lhostejné následování příkazů určitých náboženských učitelů, kteří trvají na svých vlastních oblíbených dogmatech, která se přijímají, i když jsou s vědou v protikladu. To je pošestilost, neboť je zcela zřejmé, že věda je světlem, a je-li tomu tak, náboženství *opravdu* hodné tohoto jména poznání neodporuje.

Jsme důvěrně obeznámeni se slovními spojeními „Světlo a Tma“ a „Náboženství a Věda“. Avšak náboženství, které nekráčí ruku v ruce s vědou, se samo o sobě nachází v temnotě pověr a nevědomosti.

Většinu neshod a nejednoty na světě vytvářejí tyto protiklady a nesrovnalosti, které vyvolávají lidé. Kdyby bylo náboženství v souladu s vědou a kdyby kráčely pospolu, z velké části by se skoncovalo s nenávisť a zahořklostí, které nyní přinášejí lidskému rodu trápení.

Uvažujte o tom, co je tím, co vyčleňuje člověka z uskupení stvořených bytostí a činí z něj tvora, který se od nich odděluje. Není to snad jeho schopnost uvažování, jeho inteligence? Neměl by je při svém studiu náboženství využívat? Pravím vám – pečlivě važte na vahách rozumu a vědy všechno, co se vám předkládá jako náboženství. Pokud to tímto testem projde, pak ho přijměte, neboť je to pravda! Jestli to však podmínkám tohoto testu nevyhoví, pak ho odmítněte, neboť je to nevědomost!

Podívejte se kolem sebe a uvidíte, jak se dnešní svět utápí v pověrách a vnějších formách!

Někteří uctívají výtvar své vlastní představivosti: sami pro sebe si vytvářejí pomyslného Boha a uctívají ho, i když výtvar jejich konečných myslí nemůže být Nekonečný Mocný Tvůrce všech věcí viditelných a neviditelných! Jiní uctívají slunce či stromy, ba dokonce i kameny! V minulosti žili tací, kteří zbožně uctívali moře, oblaka a dokonce i hlínu!

Lidé dnes dospěli tak daleko, že se zbožně připoutávají k vnějším formám a obřadům, že se přou o tento detail rituálu či o onen dílčí obřad, až člověk na všech stranách slyší o únavných rozepřích a nepokoji. Existují jedinci, kteří mají chabý intelekt a jejich schopnosti uvažování se nerozvinuly, avšak sílu a moc náboženství nelze zpochybňovat kvůli neschopnosti porozumět, jež je u těchto lidí patrná.

Malé dítě nemůže chápat zákony, které vládou přírodě, ale je tomu tak z důvodu nezralého intelektu tohoto dítěte. Až vyrostete a dostane se mu vzdělání, porozumí též věčným pravdám.

Dítě nerozumí skutečnosti, že se Země točí kolem slunce, ale až se jeho inteligence probudí, bude mu tento fakt jasný a zřejmý.

U náboženství je nemožné, aby bylo v rozporu s vědou, i když někteří lidé mají rozum tak chabý či příliš nezralý k tomu, aby porozuměli pravdě.

Bůh učinil náboženství a vědu určitým měřítkem našeho porozumění. Mějte se na pozoru, abyste neopomíjeli tak úžasnou sílu. Važte všechny věci na těchto vahách.

Tomu, kdo má schopnost chápání, je náboženství otevřenou knihou, ale jak je možné, aby člověk postrádající rozum a schopnost intelektu rozuměl Božským Skutečným Boha?

Vložte svou veškerou víru v soulad s vědou, nemůže zde být žádného protikladu, jelikož pravda je jediná. Až náboženství zbavené svých pověr, tradic a neinteligentních dogmat prokáže svůj soulad s vědou, pak bude na světě veliká sjednocující, očištná síla, která smete všechny války, neshody, rozpory a zápasy – a pak se lidstvo sjednotí v moci Lásky Boží.

45. PÁTÁ ZÁSADA ODSTRANĚNÍ PŘEDSUDKŮ

4 Avenue de Camoëns, Paříž

13. listopadu 1911

Všech předsudků, ať náboženských, rasových, politických nebo národnostních, se musíme zřeknout, jelikož tyto předsudky způsobily nemoc světa. Je to vážná choroba, která, nebude-li zastavena, dokáže přivodit zkázu celému lidskému rodu. Každou ničivou válku se svým strašlivým krveproléváním a utrpením vyvolal ten či onen z těchto předsudků.

Politováníhodné války, které probíhají v těchto dnech, způsobuje fanatická náboženská nenávist jednoho národa ke druhému, nebo je vyvolávají předsudky týkající se rasy či barvy pleti.

Dokud se všechny tyto bariéry, které tyto předsudky vystavěly, nesmetou, nebude možné, aby lidstvo žilo v míru. Z tohoto důvodu Bahá'u'lláh pravil: „Tyto Předsudky jsou pro lidstvo zničující.“

Premítejte nejdříve nad náboženskými předsudky: považte národy takzvané zbožných lidí; pokud by byli opravdu uctívači Boha, poslouchali by Jeho zákon, který jim zakazuje, aby zabíjeli jeden druhého.

Pokud by kněží náboženství skutečně zbožně uctívali Boha lásky a sloužili Božímu Světlu, učili by svůj lid, aby dodržoval hlavní Prikázání: „Milovat a být štědrý ke všem lidem.“ Ale my spatřujeme opak, poněvadž to jsou často kněží, kteří povzbuzují národy k boji. Náboženská nenávist je vždy ta nejkrutější!

Všechna náboženství učí, že bychom měli milovat jeden druhého; že bychom měli pozorně sledovat své vlastní nedostatky, než si troufneme odsoudit chyby druhých, že se nesmíme považovat za někoho, kdo je nadřazenější nad svými bližními! Musíme si dávat pozor, abychom se nepovyšovali, abychom nebyli poníženi.

Kdopak jsme to *my*, abychom mohli soudit? Jak máme vědět, kdo je v očích Boha ten nejpoctivější člověk? Myšlenky Boha nejsou jako naše myšlenky! Kolik jen bylo mužů, kteří svým přátelům připadali jako světci, a kteří upadli do největšího ponížení. Vzpomeňte si na Jidáše Iškariotského; začal dobře, ale připomeňte si jeho konec! Apoštol Pavel byl na druhou stranu na počátku svého života Kristovým nepřitelem, kdežto později se stal Jeho nejvěrnějším služebníkem. Jak si tedy můžeme lichotit a pohrdat ostatními?

Buďme tudíž pokorní, bez předsudků a dávejme přednost dobru ostatních před svým vlastním! Neříkejme nikdy: „Já jsem věřící, ale on je bezvěrec“, „Já jsem blízko

Bohu, zatímco on je vyvrhel.“ Nikdy nemůžeme vědět, jaký bude konečný soud! Pomáhejme tedy všem, kteří potřebují jakýkoli druh pomoci.

Učme nevědomce a starejme se o malé dítě, dokud nedoroste do dospělosti. Když natrefíme na člověka, který upadl do hlubin ubohosti nebo hříchu, musíme být k němu laskaví, vzít ho za ruku, pomoci mu, aby znovu získal pevnou půdu pod nohama, svou sílu; musíme ho s láskou a vlídně vést a zacházet s ním jako s přítelem, ne jako s nepřitelem.

Nemáme žádné právo na to, abychom pohlíželi jako na někoho zlého na kohokoli ze těch, kteří jsou smrtelníci jako my.

Co se týká rasových předsudků: je to jen iluze, čirá a prostá pověra! Neboť Bůh nás všechny stvořil z jedné rasy. Na počátku neexistovaly žádné rozdíly, jelikož jsme všichni Adamovými potomky. Na počátku rovněž nebylo žádných hranic nebo omezení mezi různými zeměmi; žádná část země nepatřila více jednomu lidu nežli jinému. V očích Boha není mezi rozmanitými rasami žádného rozdílu. Proč by měl člověk vymýšlet takový předsudek? Jak můžeme podporovat válku vyvolanou iluzí?

Bůh nestvořil lidi proto, aby ničili jeden druhého. Všechny rasy, kmeny, sekty a třídy mají rovnocenný podíl na Štěrnosti svého Nebeského Otce.

Jediný rozdíl spočívá ve stupni věrnosti, poslušnosti zákonům Boha. Jsou tu někteří, kteří jsou jako zapálené pochodně, jsou jiní, kteří září jako hvězdy na obloze lidstva. Milovníci lidstva, to jsou ti nejdokonalější lidé, ať jsou z jakéhokoli národa, vyznání nebo barvy pleti. Neboť to jsou oni, kterým Bůh řekne tato požehnaná slova: „Výborně, Mí dobří a věrní služebníci.“ V onen den se nebude ptát: „Jsi Angličan, Francouz, či snad Peršan? Pocházíš z Východu, nebo ze Západu?“

Jediné rozdělení, které je skutečné, je toto: „Existují nebeští lidé a pozemští lidé; obětaví služebníci lidstva v lásce Nejvyššího, kteří přinášejí soulad a jednotu a učí míru a tomu, abychom lidem projevovali dobrou vůli. Na druhou stranu existují lidé sobečtí, nenávistníci svých bratří, v jejichž srdcích milující laskavost nahradily předsudky a jejichž vliv plodí neshody a rozkoly.

Ke které rase nebo ke které barvě pleti přináležejí tato dvě dělení lidí, k bílé, ke žluté, k černé, k Východu, nebo k Západu, k Severu, nebo k Jihu? Jedná-li se o Boží dělení, proč bychom měli vymýšlet další? Politické předsudky jsou právě tak zlovolné, je to jedna z největších příčin hořkého boje mezi dětmi lidí. Existují lidé, kterým činí potěšení, aby vyvolávali neshody, kteří se neustále snaží vehnat svou zemi do války proti ostatním – a proč? Myslí si, že prospějí vlastní zemi ke škodě všech ostatních.

Vysílají armády, aby pustošily a ničily zemi, aby se ve světě proslavili pro radost z dobývání. Aby se mohlo říci: „Taková země porazila druhou a přivedla ji pod jařmo své silnější, nadřazenější vlády.“ Toto vítězství vykoupené za cenu velikého krveprolévání, není trvalé! Dobyvatele jednoho dne přemohou; a poražení zvítězí! Vzpomeňte si na to, co se dělo v historii. Neporazila snad Francie Německo více než jednou, a neporazil poté německý národ Francii?

Dozvídáme se rovněž, že Francie dobyla Anglii, ale poté anglický národ zvítězil nad Francií!

Tato slavná vítězství jsou tak pomíjivá! Proč jim a jejich slávě přiřkládat tak velkou pozornost, abychom byli ochotni pro jejich dosažení prolévat lidskou krev? Je snad nějaké vítězství hodno nevyhnutelného sledu zlých událostí, jež jsou důsledkem lidských jatek, žalu a smutku a zkázy, které musí udeřit na tolik domovů u obou národů? Jelikož není možné, aby trpěla pouze jediná země.

Ó! Proč člověk, neposlušné dítě Boží, který by měl být příkladem síly duchovního zákona, odvrací svou tvář od Božího Učení a vkládá svou veškerou snahu do ničení a války?

Doufám, že v tomto osvíceném století zalije Boží Světlo lásky svou září celý svět, že bude vyhledávat vnímavou chápavost srdce u každé lidské bytosti; že světlo Slunce Pravdy povede politiku, aby se zbavili veškerých tvrzení, která zavánějí předsudky a pověrami, a s osvobozenou myslí následovali Zásady Boha; jelikož Boží Politika je mocná, lidská politika je slabá! Bůh stvořil celý svět a uděluje Svou Boží Štěrnost každému tvorů.

Nejsme snad služebníky Božími? Opomineme se snad řídit Příkladem svého Mistra a nebudeme brát na vědomí Jeho Příkazy?

Modlím se, aby Království přišlo na Zemi a aby zářivost Nebeského Slunce zahнала veškerou temnotu.

46. ŠESTÁ ZÁSADA PROSTŘEDKY OBŽIVY

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Jednou z nejdůležitějších zásad Bahá'u'lláhova Učení je:

Právo každé lidské bytosti na chléb vezdejší, z něhož žije, neboli rovnoměrné rozdělení prostředků obživy.

Uspořádání lidských poměrů musí být takové, aby chudoba vymizela, aby měl každý podle svého postavení a pozice co možná největší podíl na pohodlí a blahobytu.

Na straně jedné vidíme mezi námi lidi, které přímo obtěžkává bohatství a na straně druhé vidíme ty nešťastníky, kteří hladoví a nemají co jíst; ty, kteří vlastní několik majestátných paláců, a ty, kteří nemají kam hlavu složit. Některé spatřujeme s početnými chody drahého a vybraného jídla; zatímco ti druzí sotva najdou dost kůrek, aby je udržely na živu. Zatímco se jedni oblékají do sametu, kožešin a jemných lněných šatů, druzí mají nedostatečné, ubohé a tenounké oděvy, které je mají chránit před chladem.

Tento stav věcí je špatný a musí se léčit. Lék se musí nyní pečlivě podat. Lékem není přivést lidi k absolutní rovnosti mezi sebou.

Rovnost je chiméra! Je naprosto neuskutečnitelná! A i kdyby se rovnosti dosáhlo, nemohla by přetrvat – a i kdyby byla její existence možná, zničilo by to celý řád světa. V lidském světě musí vždy panovat zákon řádu. Nebesa tak přikázala při stvoření člověka.

Někteří lidé jsou plni inteligence, ostatní ji mají obyčejné množství a jsou tu ještě jiní, kteří jsou o intelekt připraveni. V těchto třech skupinách lidí existuje řád, avšak nikoli rovnost. Jak by bylo možné, aby si moudrost a hloupost byly rovny? Lidstvo, podobně jako velická armáda, vyžaduje generála, kapitány, poddůstojníky podle své hodnosti a vojáky, kde každý má své určené povinnosti. Stupně jsou naprosto nezbytné k zajištění uspořádané organizace. Armáda se nemůže skládat pouze z generálů, či pouze z kapitanů, nebo jenom z vojáků, mezi nimiž by nebylo jediného, kdo by měl pravomoc velet. Jistým výsledkem takového plánu by bylo, že by celou armádu postihl nepořádek a demoralizace.

Filosof a král Lycurgus vytvořil velký plán na zrovnoprávnění poddaných ve Spartě. Tento experiment započal moudře a obětavě. Král poté svolal lidi svého království a nechal je, aby odpřísáhli skvělou přísahu, že i kdyby opustil zemi, tak zachovají tentýž řád vlády, a že je taktéž, dokud se nevrátí zpět, nic nepřiměje k tomu, aby ho změnili. Když si zajistil tuto přísahu, opustil své Spartské království a už se nikdy nevrátil. Lycurgus opustil své postavení, zřekl se svého vysokého místa a myslel si přitom, že zrovnoprávněním majetku a poměrů života ve svém království dosáhl trvalého dobra své země. Všechno toto královo sebeobětování však bylo nadarmo.

Veliký experiment ztroskotal. Po nějakém čase bylo všechno zničeno; jeho pečlivě promyšlená ústava přestala platit.

V pradávném Spartském království byla prokázána marnost dosažení takového plánu a byla vyhlášena nemožnost dospět k rovným podmínkám existence. Jakýkoli podobný pokus by byl i v naší době odsouzen k selhání právě tak.

Je jisté, že vzhledem k tomu, že jsou někteří lidé nadměrně bohatí a druzí žalostně chudí, je nezbytné určité uspořádání, které by regulovalo a zlepšovalo tento stav věcí. Je důležité omezovat bohatství, stejně jako je rovněž důležité omezovat chudobu. Ani jeden extrém není dobrý. Nejvhodnější je být usazen někde uprostřed.¹ Je-li pro kapitalistu správné, aby vlastnil rozsáhlý majetek, je stejnou měrou spravedlivé, aby jeho dělník měl dostatečné prostředky obživy.

Nemělo by se stávat, aby vedle sebe žili finančník s obrovským bohatstvím a chudý člověk v tísnivé nouzi. Pokud vidíme, že se někde dovolilo, aby chudoba přerostla ve stav hladovění, je to jistá známka toho, že někde existuje útisk. Lidé se musí v této záležitosti snažit a již nadále neoddalovat změnu poměrů, které velmi velký počet lidí přivedly do ubohosti zdrcující chudoby. Bohatí musí část své hojnosti rozdat, musí zjemnit svá srdce a pěstovat soucitné porozumění a myslet na ty nešťastníky, kteří trpí nedostatkem těch základních životních potřeb.

Musí se přijmout zvláštní zákony, které se budou těmito extrémní bohatství a nedostatkem zabývat. Členové vlády by měli brát v úvahu zákony Boha v okamžiku, kdy utvářejí plány jak vládnout lidem. Všeobecná práva lidstva se musí chránit a zachovávat.

Vláda zemí by se měla zařídit podle Božího Zákona, který dává všem tutéž spravedlnost. Je to ten jediný způsob, jak odstranit politováníhodný nadbytek velkého bohatství a bídnou, demoralizující a ponižující chudobu. Dokud se tak neučiní, nebude se Zákon Boží poslouchat.

47. SEDMÁ ZÁSADA ROVNOPRÁVNOST LIDÍ

„Zákony Boha nejsou uplatňováním vůle či moci či libovůle, ale rozhodnutím pravdy, rozumu a spravedlnosti.“

¹ „...nedávej mi chudobu ani bohatství!“ Přísloví 30,8.

Všichni lidé jsou si rovni před zákonem, který musí vládnout absolutně.

Cílem trestu není pomsta, ale předcházení zločinu.

Králové musí vládnout moudře a spravedlivě; princ, šlechtic a rolník mají stejnou měrou tatáž práva na spravedlivé zacházení, jednotlivcům se nesmí projevovat žádná přízeň. Soudce nesmí „dělat mezi lidmi žádné rozdíly“, ale přísně nestranně vykonávat zákon ve všech případech, které jsou mu předloženy.

Spáchá-li nějaký člověk proti vám zločin, nemáte právo mu odpustit; ale zákon ho musí potrestat, aby zabránil tomu, aby ostatní týž zločin neopakovali, poněvadž potrestání jednotlivce je v porovnání s obecným blahobytem lidí věcí vedlejší.

Až bude ve všech zemích východního a západního světa vládnout dokonalá spravedlnost, pak se ze Země stane krásné místo. Bude se uznávat důstojnost a rovnoprávnost každého služebníka Božího; uskuteční se ideál solidarity lidského rodu, pravého bratrství člověka; a slavné světlo Slunce Pravdy osvítí duše všech lidí.

48. OSMÁ ZÁSADA SVĚTOVÝ MÍR

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Národy a vlády každého státu ustaví Nejvyšší tribunál, jenž se bude skládat ze členů, kteří se budou volit z každé země a vlády. Členové této Velké rady se budou scházet v jednotě. Všechny spory mezinárodní povahy se budou předkládat tomuto Soudu, jehož prací bude, aby v arbitráži projednával vše, co by jinak bylo příčinou války. Posláním tohoto Tribunálu bude zabraňovat válce.

Jedním z velkých kroků ke světovému míru bude zavedení světového jazyka. Bahá'u'lláh přikazuje, aby se služebníci lidstva společně sešli a vybrali buď jeden jazyk, který nyní existuje, nebo aby vytvořili jazyk nový. To bylo zjeveno v Kitáb-i-Aqdas před čtyřiceti lety. Upozorňuje se tam na to, že otázka jazykové rozmanitosti je velice obtížná. Na světě existuje více než osm set jazyků, a žádný člověk si je nemůže všechny osvojit.

Lidské rasy už nejsou izolovány, jak tomu v předešlých dobách bývalo. Kvůli tomu, abychom nyní mohli udržovat těsné vztahy se všemi zeměmi, je nutné, abychom měli schopnost hovořit jejich jazyky.

Světový jazyk by umožnil styk s každým národem. Bylo by tak třeba znát pouze dva jazyky, mateřštinu a světový jazyk. Světový jazyk by umožnil člověku, aby komunikoval se všemi lidmi na světě do jednoho!

Třetího jazyka nebude třeba. Jak by to bylo pro všechny prospěšné a uklidňující, kdyby dovedli hovořit s příslušníkem jakéhokoli národa a země bez nutnosti tlumočnicka!

Esperanto bylo vynalezeno za tímto cílem, jež má na zřeteli: je to vynikající vynález a jde o skvělý kus práce, ale potřebuje zdokonalit. Esperanto je v současné podobě pro některé lidi velmi obtížné.

Měl by se ustavit mezinárodní Kongres, který by se skládal z delegátů ze všech národů světa, východních stejně jako západních. Tento Kongres by měl vytvořit jazyk, jehož by si mohli všichni osvojit, a každá země by tím sklídila veliký prospěch.

Dokud se nebude takového jazyka užívat, bude svět i nadále pociťovat nesmírnou potřebu tohoto prostředku komunikace. Rozdílnost řeči je jednou z nejpłodnějších příčin nelibosti a nedůvěry, která existuje mezi národy, jež od sebe odděluje neschopnost rozumět jazyku jeden druhého více než jakýkoli jiný důvod.

Pokud by všichni uměli hovořit jedním jazykem, o kolik snazší by bylo sloužit lidstvu!

Ceňte si tudíž „esperanta“, jelikož je počátkem uplatňování jednoho z nejdůležitějších Bahá'u'lláhových Zákonů, ale musí se i nadále zdokonalovat a vylepšovat.

49. DEVÁTÁ ZÁSADA NEZASAHOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ DO POLITIKY

*4 Avenue de Camoëns, Paříž,
17. listopadu 1911*

Člověka v životě podněcují dvě hlavní pohnutky: „Naděje na odměnu“ a „Strach z trestu“.

Ti, kteří jsou u moci a zastávají důležitá místa ve vládě, musí v důsledku toho brát tuto naději a tento strach ve velké míře v úvahu. Jejich životní činností je, aby se společně radili o utváření zákonů a zabezpečovali jejich spravedlivé vykonávání.

Stan pořádku na světě je vystavěn a ustaven na dvojici pilířů „Odměny a Odplaty“.

V despotických vládách spravovaných lidmi bez Boží víry, kde neexistuje strach z duchovní odplaty, je uplatňování zákonů tyranské a nespravedlivé.

Před útlakem neexistuje větší prevence, než jsou tyto dva pocity naděje a strachu. Oba mají jak politické, tak i duchovní důsledky.

Budou-li vykonavatelé zákona brát v úvahu duchovní důsledky svých rozhodnutí a řídit se vedením náboženství: „Budou Božími konateli ve světě činu, zástupci Boha pro ty, kteří jsou na zemi a z lásky k Bohu budou hájit zájmy Jeho služebníků, jako by hájili své vlastní zájmy.“ Uvědomí-li si místodržitel svou zodpovědnost a bojí-li se vzdorovat Božímu Zákonu, budou jeho rozsudky spravedlivé. Když nadto věří, že mu následky jeho činů půjdou v patách až za tento pozemský život a že „jak zaseje, tak musí také sklidit“, bude se takový člověk určitě vyhýbat nespravedlnosti a tyranii.

Pokud se snad naopak nějaký úředník domnívá, že veškerá odpovědnost za jeho skutky musí tímto pozemským životem skončit, a nevěří ani neví nic o Božích projevech přízně a duchovním království radosti, bude postrádat pohnutku ke spravedlivému jednání a pobídku, aby zničil útlak a nespravedlnost.

Pokud vládce ví, že jeho rozsudky bude na miskách vah vážit Boží Soudce a že nebude-li shledán nedostatečným, pak půjde do nebeského Království a bude na něj zářit světlo Nebeské Štědrosti, pak bude zajisté konat spravedlivě a poctivě. Pohleďte, jak je důležité, aby byli ministři státu osvíceni náboženstvím!

S politickými otázkami však nemá mít kněžstvo nic do činění! Náboženské záležitosti by se za současného stavu světa neměly plést do politiky (poněvadž jejich zájmy nejsou totožné).

Náboženství se zabývá záležitostmi srdce, ducha a morálky.

Politika se zaobírá materiálními věcmi života. Náboženští učitelé by neměli vtrhávat do oblasti politiky; měli by se zaměstnávat duchovním vzděláváním lidí; vždy by měli dávat lidem dobré rady, snažit se sloužit Bohu a lidstvu; měli by vyvíjet úsilí, aby probudili duchovní snažení a usilovat se o rozšíření porozumění a znalostí lidstva, zlepšovat morálku a zvyšovat lásku ke spravedlnosti.

Toto je v souladu s Bahá'u'lláhovým Učením. V Evangelii se též píše: „Odevzdejte císaři to, co je císařovo, a Bohu to, co je Boží“.

V Persii je několik důležitých ministrů státu, kteří jsou zbožní, kteří mohou sloužit jako příklad, kteří uctívají Boha a bojí se neposlouchat Jeho Zákony, kteří soudí spravedlivě a vládnou svému lidu poctivě. V oné zemi jsou i jiní místodržitelé, kteří nemají na zřeteli žádný strach z Boha, kteří nepomýšlejí na následky svých činů, konají pro své vlastní potěšení a právě tito lidé zavedli Persii do velkých nesnází a obtíží.

Ó, přátelé Boží, buďte živoucími příklady spravedlnosti! Aby tak díky Božímu Milosrdenství mohl svět ve vašich činech spatřovat to, že projevujete přídomy spravedlnosti a milosrdenství.

Spravedlnost není omezená, je to univerzální vlastnost. Její působení se musí uskutečňovat ve všech společenských třídách, od nejvyšší po nejnižší. Spravedlnost musí být posvátná a musí se brát ohled na práva všech lidí. Pro druhé si přejte pouze to, co si přejete sami pro sebe. Poté se budeme radovat ve Slunci Spravedlnosti, které svítí z Obzoru Boha.

Každý člověk byl postaven na čestné místo, které nesmí opustit. Prostý dělník, který se dopustí nespravedlnosti, si zaslouží stejného pokárání jako proslulý tyran. A tak si všichni můžeme vybrat mezi spravedlností a nespravedlností.

Doufám, že se každý z vás stane spravedlivým a že své myšlenky upřete k jednotě lidstva; že nikdy nebudete svým bližním škodit ani o nikom nepěkně mluvit; že budete ctít práva všech lidí a budete se více zabývat zájmy druhých než svými vlastními zájmy. Stanete se tak pochodněmi Boží spravedlnosti a budete jednat v souladu s Učením Bahá'u'lláha, který během Svého života snášel nesčetné zkoušky a pronásledování, aby ukázal světu lidstva ctnosti Světa Božství a umožnil vám, abyste si uvědomili nadřazenost ducha a radovali se ze Spravedlnosti Boha.

Prostřednictvím Jeho Milosrdenství vás zalije Boží Štědrost a za to se modlím!

50. DESÁTÁ ZÁSADA ROVNOPRÁVNOST POHLAVÍ

4 Avenue de Camoëns, Paříž

14. listopadu 1911

Desátou zásadou Bahá'u'lláhova učení je rovnoprávnost pohlaví.

Bůh stvořil všechny tvory v párech. Člověk, živočich nebo rostlina, všechny věci, které patří do těchto tří říší, mají dvě pohlaví a existuje mezi nimi naprostá rovnoprávnost.

V rostlinném světě jsou samčí rostliny a samičí rostliny; mají stejná práva a požívají stejného podílu na kráse svého druhu; i když o stromu, který nese ovoce, lze vskutku říci, že je nadřazenější stromu, který není plodný.

Vidíme, že v živočišném světě mají samci a samice stejná práva; a že každý sdílí výhody svého druhu.

Vidíme, že ve dvou nižších říších přírody se vůbec nemluví o nadřazenosti jednoho pohlaví nad druhým. V lidském světě nacházíme veliký rozdíl; se ženským pohlavím se zachází jako s méněcenným, a nejsou mu dovolena stejná práva a výsady. Tento stav není způsoben přírodou, ale vzděláním. V Božím Stvoření žádný takový rozdíl neexistuje. V očích Boha není jedno pohlaví tomu druhému nadřazeno. Pročpak by mělo jedno pohlaví trvat na méněcennosti toho druhého a odepírat mu spravedlivá práva a výsady, jako by snad Bůh dal pro takový postup Svou pravomoc? Kdyby se ženám dostalo stejných vzdělávacích výhod, jako mají muži, výsledek by ukázal, že u obou pohlaví existuje rovnocenná schopnost se vzdělávat.

V některých ohledech je žena dokonalejší než muž. Má soucitnější srdce, je vnímavější, má intenzivnější intuici.

Nelze popírat, že v rozmanitých směrech je žena v současnosti zaostalejší než muž a také že tuto dočasnou méněcennost způsobuje nedostatek vzdělávacích příležitostí. V nezbytných požadavcích života je žena naplněna větší silou než muž, jelikož je to ona, již muž vděčí za svoji samotnou existenci.

Je-li matka vzdělaná, pak se i jejím dětem dostane dobrého vzdělání. Je-li matka moudrá, pak budou i děti vedeni na stezku moudrosti. Je-li matka zbožná, ukáže svým dětem, jak mají milovat Boha. Je-li matka mravná, vede své maličké na cesty poctivosti.

Je tudíž jasné, že budoucí generace závisí na dnešních matkách. Není to snad pro ženu ta nejdůležitější povinnost? Nemá si snad žádat všech možných výhod, aby jí pro takový úkol vybavily?

Bůh tudíž není zajisté potěšen tím, aby tak důležitý nástroj jako je žena, trpěl nedostatkem výcviku k dosažení dokonalostí, které jsou pro její veliké životní dílo žádoucí a nezbytné! Boží Spravedlnost vyžaduje, aby se práva obou pohlaví rovnocenně respektovala, poněvadž ani jedno pohlaví není v očích Nebes nadřazeno

tomu druhému. Důstojnost před Bohem závisí nikoli na pohlaví, ale na čistotě a oslnivosti srdce. Lidské ctnosti patří všem stejně!

Žena se tedy musí snažit, aby dosáhla větší dokonalosti, aby se mužům vyrovnala v každém ohledu, aby dosáhla pokroku ve všem, v čem byla pozadu, aby tak byl muž donucen uznat její rovnocennost schopností a znalostí.

V Evropě dosáhly ženy většího pokroku než na Východě, ale je toho ještě stále tolik, co by se mělo udělat! Když studenti dospějí na konec školního semestru, koná se zkouška a její výsledek určí vědomosti a schopnosti každého studenta. Se ženou je tomu zrovna tak; její činy prokáží její sílu, nebude ji už nadále třeba prohlašovat slovy.

Je mou nadějí, že se ženy na Východě budou stejně jako jejich západní sestry rychle rozvíjet, dokud lidstvo nedosáhne dokonalosti.

Boží Štědrost je pro všechny a dává sílu veškerému pokroku. Až muži uznají rovnoprávnost žen, nebude už ženám třeba, aby bojovaly za svá práva! Jedním z Bahá'u'lláhových zásad je tedy rovnoprávnost pohlaví.

Ženy musejí vynaložit to největší úsilí, aby si osvojily duchovní sílu a zvětšily své přednosti v oblasti moudrosti a svatosti, dokud se jejich osvětlení a snažení nepodaří přivodit jednotu lidstva. S rozniceným nadšením musí pracovat na šíření Bahá'u'lláhova Učení mezi národy, aby tak zářivé světlo Boží Štědrosti obklopilo duše všech národů světa!

51. JEDENÁCTÁ ZÁSADA SÍLA SVATÉHO DUCHA

4 Avenue de Camoëns, Paříž,

18. listopadu 1911

V Bahá'u'lláhově učení se píše: „Pouze Silou Svatého Ducha je člověk schopen se rozvíjet, poněvadž síla člověka je omezená a Boží Síla je bezmezná.“ Pročteme-li si historii, přivádí nás to k závěru, že všichni opravdu velcí lidé, dobrodinci lidského rodu, ti, kteří podněcovali lidi, aby milovali správné a nenáviděli špatné a kteří vyvolávali skutečný pokrok, byli všichni inspirováni silou Svatého Ducha.

Proroci Boží neabsolvovali všichni školy učené filosofie, byli mnohdy vskutku muži prostého původu, podle všeho zdání to byli nevědomí, neznámí lidé bez žádného významu v očích světa; někdy se jim též nedostávalo znalosti čtení a psaní.

To, co pozvedlo tyto velikány nad lidi, a čímž se dokázali stát Učiteli pravdy, byla síla Svatého Ducha. Jejich vliv na lidstvo byl díky této mocné inspiraci veliký a pronikavý.

Vliv těch nejmoudřejších filosofů byl bez tohoto Svatého Ducha poměrně nevýznamný, ať byla jejich učenost sebevětší a jejich vzdělanost sebehlubší.

Neobvyklé mozky, jako byl například Platón, Aristoteles, Plinius a Sokrates neovlivnili lidi natolik, aby dychtili po tom, aby obětovali za jejich učení své životy, kdežto někteří tito prostí mužové vyburcovali lidstvo do té míry, že se tisíce lidí staly dobrovolnými mučedníky, aby podpořili jejich slova, jelikož tato slova byla inspirována Božským Duchem Boha! Proroci Judey a Izraele, Eliáš, Jeremiáš, Izajáš a Ezechiel byli prostí mužové, stejně jako apoštolové Ježíše Krista.

Petr, hlavní mezi apoštoly, si navykl rozdělovat výtěžek svého rybolovu na sedm dílů, a když po každodenním požití jedné části dospěl k sedmému dílu, poznal, že nadešel den Sabatu. Považte to! A pak pomyslete na jeho budoucí postavení; jaké slávy dosáhl, protože Svatý Duch vykonával jeho prostřednictvím veliké skutky.

Rozumíme tomu, že Svatý Duch je v životě člověka faktorem, který mu dodává energii. Každý, kdo získá tuto sílu, dokáže ovlivnit všechny, s nimiž přijde do styku.

Největší filosofové jsou bez tohoto Ducha bezmocní, jejich duše jsou bez života, jejich srdce jsou mrtvá! Dokud není do jejich duší vdechnut Svatý Duch, nemohou vykonat žádnou dobrou práci. Žádná filosofická soustava nikdy nedokázala změnit způsoby a obyčeje nějakého národa k lepšímu. Učení filosofové, neosvětlení Božím Duchem, často bývali muži nižší morálky, svými činy neprohlašovali skutečnost svých krásných slovních obrátů.

Rozdíl mezi duchovními filosofy a ostatními ukazuje jejich život. Duchovní Učitel ukazuje Svou víru Svým vlastním učením, že je Sám tím, co doporučuje jiným.

Prostý člověk bez učenosti, jehož ale naplňuje Svatý Duch, je silnější než většina hlubokomyslných učenců urozeného původu bez této inspirace. Ten, který je vzdělán Svatým Duchem, může ve své době vést ostatní k tomu, aby se jim dostalo téhož Ducha.

Modlím se za vás, abyste mohli být prodchnuti životem Božího Ducha, abyste tak mohli být prostředky pro vzdělávání ostatních. Život a morální zásady duchovního člověka jsou samy o sobě výchovou pro ty, kteří ho znají.

Nemyslete na vlastní omezení, spočívejte pouze na dobrodiní Království Slávy. Uvažujte o vlivu Ježíše Krista na Svě apoštolů, a pak pomyslete na jejich účinek na svět. Těmto prostým mužům bylo silou Svatého Ducha umožněno, aby šířili radostné zvěsti!

Ať tedy všichni obdržíte Boží pomoc! Žádná schopnost není omezena, když ji vede Duch Boha!

Země sama o sobě nemá žádné vlastnosti života, je neplodná a suchá, dokud ji nezúrodní slunce a déšť, a přece země nenaříká nad svými omezeními.

Nechť je vám darován život! Nechť déšť Božího Milosrdenství a teplo Slunce Pravdy zúrodní vaše zahrady, aby tak mnoho krásných květin nádherné vůně a lásky mohlo hojně rozkvétat. Svě tváře odvráťte od přemýšlení nad vlastními omezeními a své oči upřete k Věčné Záři; poté vaše duše obdrží plnou měrou Boží Sílu Ducha a Požehnání Nekonečné Štědrosti.

Když se budete takto udržovat v pohotovosti, stanete se pro lidský svět hořícím plamenem, hvězdou vedení a plodným stromem a proměníte veškerou jeho temnotu a bědy ve světlo a radost díky záři Slunce Milosrdenství a nekonečným požehnáním Radostných Zvěstí.

Toť smyslem síly Svatého Ducha a modlím se za to, aby na vás mohl štědře padat jako déšť.

52. TATO VELIKÁ A SLAVNÁ VĚC

4 Avenue de Camoëns, Paříž

28. listopadu 1911

Na těchto setkáních, na nichž jsme se scházeli a hovořili spolu, jste se všichni seznámili se zásadami tohoto zřízení a se *skutečností faktů*. Vám bylo dáno znát tyto věci. Ale existuje mnoho takových, kteří nejsou dosud osvíceni a hrouží se do pověr. O této veliké a slavné Věci toho slyšeli jen málo, a vědění, které mají, se z větší části zakládá na pouhém doslechu. Bohužel, vědomosti, které tyto ubohé duše mají, se

nezakládají na pravdě, základem jejich přesvědčení není Bahá'u'lláhovo učení! V tom, co se dozvěděli, je zajisté jistý kus pravdy, ale jejich informace jsou z větší části nepřesné.

Pravými zásadami požehnané Věci Boží je jedenáct pravidel, která jsem vám dal a která jsem pečlivě jedno po druhém vysvětlil.

Vždy se musíte usilovat o to, abyste žili a konali v přímé poslušnosti učení a zákonům Bahá'u'lláha, aby tak každý jedinec mohl ve všech činech vašeho života vidět, že jste svými slovy a skutky následovníky Požehnané Dokonalosti.

Snažte se o to, aby toto slavné učení obklopilo zeměkouli a aby duchovnost zaplavila lidská srdce.

Dech Ducha Svatého vás utvrdí, a i když mnozí proti vám povstanou, tak nezvítězí!

Když Pána Krista korunovali trním, On věděl, že Mu všechny diadémy světa leží u nohou. Všechny pozemské koruny, ať sebezářivější, sebemocnější a sebeblyštivější, se ve zbožňování skláněly před trnovou korunou! Hovořil na základě tohoto jistého a určitého poznání, když pravil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi!“¹

Nyní vám pravím, abyste to chovali ve svých srdcích a v myslích. Vpravdě vaše světlo osvítlí celý svět, vaše duchovnost zapůsobí na podstatu věcí. Stanete se v pravdě zapálenými pochodněmi zeměkoule. Nebojte se ani se nelekejte, jelikož vaše světlo pronikne tou nejhustší tmou. Toť Příklad Boha, který vám dávám. Povstaňte! A služte Moci Boha!

53. POSLEDNÍ SETKÁNÍ

15 Rue Greuze, Paříž

1. prosince 1911

Když jsem před jistou dobou přijel do Paříže poprvé, rozhlížel jsem se kolem sebe s velkým zájmem a ve své mysli jsem toto krásné město připodobnil rozlehlé zahradě.

¹ Matouš 28,18.

S milující péčí a usilovnou pozorností jsem zkoumal půdu a zjistil jsem, že je velice dobrá a plná možností pro neochvějnou víru a pevné přesvědčení, jelikož do země bylo vloženo semínko Boží lásky.

Oblaka Nebeského Milosrdenství na ni seslaly svůj déšť a na mladá semínka teple svítalo Slunce Pravdy, a dnes lze mezi vámi uzříti zrození víry. Semínko vložené do země začalo pučet a vy uvidíte, jak den za dnem poroste. Dary Bahá'u'lláhova Království vskutku přinášejí skvělou úrodu!

Popatřete! Přináším vám radostné a šťastné zvěsti! Z Paříže se stane růžová zahrada! Všechny druhy krásných květin v této zahradě vyraší a rozkvetou a sláva jejich vůně a krásy se rozšíří do všech zemí. Pomyslím-li na Paříž v budoucnosti, zdá se mi, že ji vidím, jak se koupe ve světle Svatého Ducha! Vpravdě, svítá den, kdy se Paříži dostane osvícení a každý žijící tvor uvidí Dobrotu a Milosrdenství Boží.

Nedovolte, aby vaše mysl ulpívala na přítomnosti, ale očima víry pohleďte do budoucnosti, jelikož Duch Boží v pravdě působí ve vašem středu.

Od svého příjezdu před několika týdny mohu spatřovat nárůst duchovnosti. Na počátku ke mně přicházelo za Světlem jen několik duší, avšak během mého krátkého pobytu mezi vámi se jejich počty zvýšily a zdvojnásobily. Toť příslibem do budoucna!

Když byl Kristus ukřižován a opustil tento svět, měl pouze jedenáct učedníků a velmi málo následovníků; ale protože sloužil Věci pravdy, pohleďte dnes na výsledek Jeho celoživotní práce! On osvětlil svět a dal život mrtvému lidstvu. Po Jeho nanebevstoupení Jeho Věc krok za krokem rostla, duše Jeho následovníků zářily stále více a více a nádherná vůně jejich svatých životů se rozptylovala do všech stran.

Dnes díky Bohu začíná v Paříži podobná situace. Je tu mnoho duší, které se obrátily ke Království Božímu a které přitahuje jednota, láska a pravda.

Snažte se tedy, aby dobrota a milosrdenství Abhá obklopily celou Paříž. Dech Svatého Ducha vám pomůže, Nebeské světlo Království bude svítit ve vašich srdcích a požehnaní andělé Boha z Nebe vám dodají sílu a pomohou vám. Pak děkujte Bohu z celého srdce, že jste dosáhli tohoto nejvyššího dobrodiní. Veliká část světa se hrouží do spánku, ale vy jste se probudili. Mnozí jsou slepí, ale vy vidíte!

Volání Království je slyšet mezi vámi. Sláva buď Bohu, narodili jste se znovu, pokřtil vás oheň Lásky Boží, ponořili jste se do Moře Života a oživuje vás Duch Lásky!

Buďte Bohu vděční, že se vám dostalo takové přízně a nikdy nepochybuje o Jeho Dobrotě a Milující Laskavosti, ale mějte nehynoucí víru v Dary Království. Druzte se v bratrské lásce, buďte připraveni položit jeden za druhého život, a nejen za

ty, kteří jsou vám drazí, ale za celé lidstvo. Pohlížejte na celý lidský rod jako na členy jedné rodiny, na všechny jako na děti Boha; a když tak učiníte, nevidíte mezi nimi žádného rozdílu.

Lidstvo lze připodobnit ke stromu. Tento strom má větve, listy, poupata a plody. Považujte všechny lidi za květiny, listy či poupata tohoto stromu a snažte se pomoci všem do jednoho, aby si uvědomili a těšili se z Božích požehnání. Bůh nepřehlídí nikoho: On miluje všechny.

Jediným skutečným rozdílem, který existuje mezi lidmi je to, že jsou na rozličných stadiích vývoje. Někteří jsou nedokonalí – musí být přivedeni k dokonalosti. Někteří spí – musí být probuzeni; někteří jsou nedbalí – musí se vyburcovat; ale všichni do jednoho jsou dětmi Boha. Všechny milujte celým svým srdcem, nikdo není druhému cizincem, všichni jsou přátelé. Dnes večer přicházím, abych se s vámi rozloučil – ale mějte na paměti, že i když budou naše těla daleko od sebe, v duchu budeme vždy spolu.

Nosím vás všechny do jednoho ve svém srdci a na nikoho z vás nezapomenu – a doufám, že nikdo z vás nezapomene na mě.

Já na Východě a vy na Západě, snažme se celým srdcem a duší, aby jednota mohla přebývat na světě, aby se všechny národy mohly stát národem jediným a aby celý povrch Země mohl být jako jediná země – jelikož Slunce Pravdy svítí na všechny stejně.

Všichni Proroci Boží přišli z lásky k tomuto jedinému velkému cíli.

Pohleďte, jak se Abraham snažil přinést víru a lásku mezi lidi; jak se Mojžíš usiloval sjednotit lid rozumnými zákony; jak Pán Kristus trpěl k smrti, aby přinesl světlo lásky a pravdy do temného světa; jak se Muhammad snažil přinést jednotu a mír mezi rozličné necivilizované kmeny, mezi nimiž přebýval. A úplně na konec, Bahá'u'lláh trpěl čtyřicet let za stejnou věc – za jediný vznešený cíl šířit lásku mezi děti lidí – a za mír a jednotu světa položil Báb svůj život.

Snažte se tedy následovat příkladu těchto Božích Bytostí, pijte z Jejich zřídla, buďte osvíceni Jejich Světlem, buďte světu znamením Milosrdenství a Lásky Boží. Buďte pro svět jako déšť a oblaka milosrdenství, jako slunce pravdy; buďte nebeskou armádou, a vpravdě dobudete města srdcí.

Buďte Bohu vděční, že nám Bahá'u'lláh dal pevné a důkladné základy. Pro smutek v srdcích nezanechal žádného místa a spisy Jeho posvátného pera skýtají

útěchu pro celý svět. Přinesl slova pravdy, a všechno, co je v rozporu s Jeho učením, je falešné. Hlavním cílem veškeré Jeho práce bylo skoncovat s rozdělováním.

Bahá'u'lláhova závěť je Deštěm Dobroty, Sluncem Pravdy, Vodou Života, Svatým Duchem. Otevřete tedy svá srdce, abyste získali plnou sílu Jeho Krávy a budu se za vás za všechny modlit, aby vám tato radost mohla patřit.

Nyní řeknu: „Nashledanou.“

To říkám pouze vašemu vnějškovému já; neříkám to vašim duším, poněvadž naše duše jsou navždy spolu.

Neklesejte na mysli a zůstávejte ujištěni, že se budu dnem i nocí obracet k Abhá Království a budu za vás úpěnlivě prosit, abyste se stávali den za dnem lepšími a světlejšími, abyste se přibližovali k Bohu a aby vás záře Jeho Lásky učinila stále více a více osvícenějšími.

ČÁST TŘETÍ

54. PROSLOV 'ABDU'L-BAHÁA V MODLITEBNĚ PŘÁTEL, ST MARTIN'S LANE, LONDÝN, W.C.

Neděle, 12. ledna 1913

Asi před tisíci lety byla v Persii založena společnost, která se jmenuje Společnost přátel. Tito přátelé se scházeli k tichému rozmlouvání se Všemohoucím.

Boží filosofii rozdělili na dvě části – prvním druhem této filosofie je to, z čeho lze nabývat poznání prostřednictvím přednášek a studia ve školách a na univerzitách. Druhým druhem této filosofie byla filosofie zasvěcenců, následovníků vnitřního světla. Setkání členů této filosofické školy se konaly v naprostém tichu. Meditovali a obraceli tváře ke Zdroji Světla, z onoho ústředního Světla se tajemství Království odrážela v srdcích těchto lidí. Touto silou osvícení byly vyřešeny všechny Boží problémy.

Tato Společnost přátel se v Persii velmi rozšířila a jejich společnosti až do dneška existují. Jejich vůdci napsali mnoho knih a epištol. Když se shromáždí ve své modlitebně, tiše sedí a rozjímají; jejich vůdce zahájí setkání určitým obtížným úkolem a řekne těm, kteří se sešli: „Musíte o tomto problému meditovat.“ A poté ode všeho

oprostí svou mysl, sedí a rozjímají a zakrátko odhalí odpověď. Tímto osvícením se vyřeší mnoho těžko pochopitelných božích otázek.

Mezi velké otázky, které se z paprsků Slunce Skutečnosti vyjevují v lidské mysli například patří: problém skutečnosti lidského ducha; zrození ducha; problém jeho zrození z tohoto světa do světa Božího; otázka vnitřního života ducha a jeho osudu po jeho vystoupení z těla.

Meditují rovněž nad vědeckými otázkami dneška, a i ty dokáží vyřešit.

Tito lidé, kteří se nazývají „Následovníci vnitřního světla“, dosahují vrcholného stupně moci a jsou zcela oprostěni od dogmat a napodobování. Lidé na tvrzení těchto lidí spoléhají: sami – uvnitř sebe – vyřeší všechny záhady.

Naleznou-li řešení za pomoci vnitřního světla, přijmou ho a poté ho rozhlásí – jinak by ho považovali za věc slepého napodobování. Zacházejí až tak daleko, že rozjímají nad esenciální povahou Božství, Božího zjevení, projevu Božství na tomto světě. Silou ducha vyřeší všechny boží a vědecké otázky.

Bahá'u'lláh praví, že v každém jevu existuje znamení (od Boha): znamením intelektu je rozjímání a znamením rozjímání je ticho, protože pro člověka není možné, aby dělal dvě věci najednou – nemůže zároveň mluvit a meditovat.

Je axiomatickým faktem, že když meditujete, hovoříte s vlastním duchem. V tomto stavu myslí pokládáte duchu určité otázky a duch odpovídá: světlo propukne na povrch a skutečnost se odhalí.

Jména „člověk“ nemůžete užívat pro nějakou bytost, která tuto schopnost meditace postrádá; bez ní by byla jen pouhým zvířetem, ubožejším než je dobytek.

Pomocí schopnosti meditace dospěje člověk k věčnému životu; její pomocí se mu dostane dechu Svatého Ducha – dar Ducha je udělen při rozjímání a meditaci.

Během meditace dochází k tomu, že se duch člověka posiluje a získává informace; jejím prostřednictvím se jeho zraku odhalují věci, o kterých člověk nic nevěděl. Jejím prostřednictvím se mu dostává Boží inspirace, jejím prostřednictvím se mu dostává nebeské potraviny.

Meditace je klíčem k otevření bran tajemství. V tomto stavu se člověk od sebe odlučuje, v tomto stavu člověk opouští všechny vnější objekty, v této subjektivní náladě se noří do oceánu duchovního života a může odhalit tajemství věcí v nich samotných. Abyste si to objasnili, přemýšlejte o člověku obdařeném dvěma druhy zraku, užívá-li se síla vnitřního zraku, vnější síla vidění nepracuje.

Tato schopnost meditace osvobozuje člověka od zvířecí přirozenosti, rozeznává skutečnost věcí, přivádí člověka do kontaktu s Bohem.

Touto schopností se z neviditelné úrovně rodí vědy a umění. Schopnost hloubání umožňuje vznik vynálezů, vykonání ohromných činů, skrze ni mohou vlády klidně vládnout. Skrze tuto schopnost vstupuje člověk do Království Božího.

Některé myšlenky jsou však pro člověka neužitečné. Podobají se vlnám, které se vzdouvají v moři bez jakéhokoli prospěchu. Smáčí-li se ale schopnost meditace ve vnitřním světle a vyznačuje-li se božími přívlastky, pak výsledky dojdou utvrzení.

Schopnost meditace je podobná zrcadlu, pokud před něj položíte pozemské předměty, bude je odrážet. Proto pokud duch člověka rozjímá nad pozemskými tématy, bude o nich poučen.

Ale pokud obrátíte zrcadlo svého ducha směrem k nebi, nebeská souhvězdí a paprsky Slunce Skutečnosti se budou ve vašich srdcích odrážet a získáte ctnosti Království.

Udržujme tudíž tuto schopnost ve správném směru – obračejme ji k nebeskému Slunci a nikoli k pozemským cílům – abychom tak mohli objevit tajemství Království a pochopit jinotaje Bible a záhady ducha.

Kéž se vskutku staneme zrcadly, která odrážejí nebeské skutečnosti a kéž se staneme tak čistými, abychom odráželi nebeské hvězdy.

55. MODLITBA

Cadogan Gardens 97, Londýn

26. prosince 1912

„Měla by modlitba nabýt podoby činu?“

‘Abdu’l-Bahá: „Ano, v Bahá’í Věci se umění, vědy a všechna řemesla pokládají za uctívání. Člověk, který velmi pečlivě vytváří list dopisního papíru dle svých nejlepších schopností a soustřeďuje své veškeré síly na jeho zdokonalení, vzdává chválu Bohu. Stručně řečeno, veškeré úsilí a námaha vynaložená člověkem z plnosti jeho srdce je uctíváním, pokud ji podněcují ty nejvznešenější motivy a vůle sloužit

lidstvu. Toto je uctívání: sloužit lidstvu a prospívat potřebám lidí. Služba je modlitba. Lékař, který vlídně, něžně pomáhá nemocným, je oproštěn od předsudků a věří ve vzájemnost lidského rodu, vzdává chválu.“

„Jaký je smysl našeho života?“

‘Abdu’l-Bahá: „Osvojovat si ctnosti. Pocházíme ze země; proč jsme byli proměněni z nerostu do rostlinné říše – z rostliny do živočišné říše? To, abychom mohli dospět k dokonalosti v každé z těchto říší, abychom měli nejlepší vlastnosti nerostu, abychom získali schopnost růstu, tak jako ji má rostlina, abychom nás zdobily instinkty živočicha a dostalo se nám schopnosti zraku, sluchu, čichu, hmatu a chuti, dokud ze živočišné říše nevkročíme do světa lidstva a nebudeme obdařeni rozumem, schopností vynalézat a silami ducha.“

56. ZLO

„Co je to zlo?“

‘Abdu’l-Bahá: „Zlo je nedokonalost. Hřích je stavem člověka ve světě nižší přirozenosti, jelikož v přírodě existují nedostatky jako je nespravedlnost, tyranie, nenávisť, nepřátelství, nesváry – to jsou charakteristiky nižší úrovně přirozenosti. Jsou to hříchy světa, plody stromu, z něhož pojedl Adam. Od těchto nedokonalostí se musíme osvobodit vzděláním. Proroci Boží byli posíláni, Svaté Knihy se napsaly proto, aby se člověk mohl osvobodit. Právě tak jako se do tohoto světa nedokonalostí narodí z lůna své pozemské matky, stejně tak se narodí do světa ducha pomocí božího vzdělávání. Když se člověk narodí do světa jevů, nalézá vesmír; když se z tohoto světa narodí do světa ducha, nalézá Království.“

57. POKROK DUŠE

„Rozvíjí se duše na tomto světě více skrze zármutek, nebo skrze radost?“

‘Abdu’l-Bahá: „Zakouší-li člověk utrpení, jeho mysl a duch se rozvíjejí. Čím více se země oře, tím lepší semeno vydává, tím lepší úroda bude. Stejně jako pluh zoře zemi do hloubky a očišťuje ji přitom od plevelu a bodláků, tak i utrpení a soužení osvobozují člověka od malicherných záležitostí tohoto světa, dokud nedosáhne stavu naprostého odpoutání. Člověk je tak říkajíc nevyzrálý, teplo ze žáru utrpení jej přivede ke zralosti. Pohlédněte zpět do minulosti a zjistíte, že největší lidé nejvíce trpěli.“

„Měl by se ten, kdo utrpením dosáhl určitého rozvoje, obávat štěstí?“

‘Abdu’l-Bahá: „Člověk utrpením dospívá k věčnému štěstí, o které ho nic nepřipraví. Kristovi apoštolové trpěli – dosáhli věčného štěstí.“

„Je tedy nemožné bez utrpení dospět ke štěstí?“

‘Abdu’l-Bahá: „K tomu, aby člověk dospěl ke štěstí, musí trpět. Ten, kdo dospěl do stavu sebeobětování, dosáhl pravého štěstí. Dočasné štěstí zmizí.“

„Může zesnulá duše rozmlouvat s někým, kdo je dosud na Zemi?“

‘Abdu’l-Bahá: „Rozmluvu lze uskutečnit, ale není to jako naše rozmluva. Není pochyb o tom, že síly vyšších světů vzájemně působí na síly této úrovně. Lidské srdce je otevřeno inspiraci; jde o duchovní komunikaci. Tak jako ve snu člověk s někým hovoří, a jeho ústa přitom mlčí, tak je tomu i v rozhovoru ducha. Člověk může rozmlouvat se svým vnitřním já a říkat: ‚Smím to udělat? Bylo by pro mě vhodné, abych dělal tuto práci?‘ Asi takto vypadá rozhovor s vyšším já.“

97 Cadogan Gardens, Londýn

Neděle, 4. ledna 1913

Jakou silou je láska! Je to ta nejúžasnější, ta největší ze všech živoucích sil.

Láska dává život mrtvému. Láska zapaluje plamen v srdci, jež je chladné. Láska dává naději zoufalcům a přináší radost srdcím truchlících.

Ve světě bytí vsutku není větší síly, než je síly lásky. Zažehne-li se srdce člověka plamenem lásky, je takový člověk připraven obětovat všechno – dokonce i svůj život. V Evangelii se říká, že Bůh je láska.

Existují čtyři druhy lásky. První je láska, která proudí od Boha k člověku; ta se skládá z nevyčerpatelné milosti, Boží záře a nebeského osvětlení. Prostřednictvím této lásky se světu bytí dostává života. Prostřednictvím této lásky je člověk obdařen tělesnou existencí, dokud prostřednictvím dechu Svatého Ducha – téže samé lásky – nezíská věčný život a nestane se obrazem Živoucího Boha. Tato láska je původcem veškeré lásky ve světě stvoření.

Druhou láskou je láska, která proudí od člověka k Bohu. Je to víra, přitažlivost k Božimu světu, roznícení, pokrok, vstup do Království Božího, získávání Darů Božích, osvětlení světly Království. Tato láska je původce veškeré filantropie, tato láska způsobuje, že lidská srdce odrážejí paprsky Slunce Skutečnosti.

Třetí láskou je láska Samotného Boha k Sobě Samému či Identitě Boha. Je to transfigurace Jeho Krásy, odraz Jeho samotného v zrcadle Jeho Stvoření. Jde o skutečnost lásky, Odvěkou Lásku, Věčnou Lásku. Prostřednictvím jediného paprsku této Lásky existuje veškerá ostatní láska.

Čtvrtou láskou je láska člověka k člověku. Láska, která existuje mezi srdci věřících, podněcuje ideál jednoty ducha. Této lásky se dosahuje prostřednictvím poznání Boha, takže lidé uvidí Boží Lásku, jak se odráží v srdci. Každý vidí v tom druhém Krásu Boha, jak se odráží v duši a dospějí-li k tomuto bodu podobnosti, jsou k sobě navzájem přitahováni láskou. Tato láska učiní ze všech lidí vlny jednoho moře, tato láska z nich všech učiní hvězdy jednoho nebe a plody jednoho stromu. Tato láska přivedí uskutečnění pravého souladu, základu opravdové jednoty.

Avšak láska, která občas existuje mezi přáteli není (pravou) láskou, poněvadž podléhá proměnám; jde o pouhé okouzlení. Když vánek zavane, slabý stromek se

sehne. Duje-li vítr z východu, naklání se stromek na západ, a obrátí-li se vítr k západu, naklání se strom k východu. Tento druh lásky má původ v nahodilých poměrech života. To není láska, to je pouhá známost; a podléhá proměnám.

Dnes třeba vidíte, že dvě duše jsou zdánlivě blízkými přáteli; a zítra se to všechno může změnit. Včera byli připraveni jeden pro druhého zemřít, dnes se společnosti toho druhého straní! To není láska, jde o podlehnutí srdcí nahodilostem života. A když to, co vyvolalo tuto „lásku“, pomine, láska rovněž pomíjí; není to ve skutečnosti láska.

Láska se skládá pouze ze čtyř druhů, které jsem vysvětlil. (a) Láska Boha k identitě Boha. Kristus pravil, že Bůh je Láska. (b) Láska Boha k Jeho dětem – k Jeho služebníkům. (c) Láska člověka k Bohu a (d) láska člověka k člověku. Tyto čtyři druhy lásky mají původ od Boha. Jsou paprsky ze Slunce Skutečnosti; jsou Dechem Svatého Ducha; jsou Znameními Skutečnosti.

59. DESKA, KTEROU ZJEVIL ‘ABDU’L-BAHÁ

28. srpna 1913

Ó ty má milovaná dcero!

Tvůj výřečný a půvabný dopis byl přečten v zahradě pod chladivým stínem stromu za dutí mírného vánku. Před očima se prostíraly prostředky tělesného potěšení a tvůj dopis vyvolal duchovní potěšení. Vpravdě pravím, nebyl to dopis, ale růžová zahrada ozdobená hyacinty a květinami.

Obsahoval sladkou vůni ráje a zefír Boží Lásky vanul z jeho růžovitých slov.

Jelikož nemám k dispozici dostatek času, podám zde stručnou, přesvědčivou a vyčerpávající odpověď. Zní následovně:

V tomto Bahá’u’lláhově Zjevení krácejí ženy bok po boku s muži. V žádné činnosti nezůstanou pozadu. Jejich práva s muži jsou rovnocenná ve stejné míře. Vstoupí do všech správních odvětví politiky. Ve všech dosáhnou takové úrovně, že se to bude považovat za zcela nejvyšší postavení ve světě lidstva a budou se účastnit všech záležitostí. Zůstávejte ujištěni. Nepohlížejte na současné poměry; v nepřilíš vzdálené budoucnosti se svět žen stane nadevše zářivým a přeslavným, *neboť si to Jeho Svatost Bahá’u’lláh takto přála!* Právo volit je v době voleb nezczitelným

právem žen a vstup žen do všech oborů je nevyvratitelnou a nezvratitelnou záležitostí. Žádná duše to nemůže zadržet ani tomu zabránit.

Existují však určité záležitosti, kterých by se ženy účastnit neměly, jelikož jich to není důstojno. Například v době, kdy společenství podniká rázná obranná opatření proti útoku nepřátel, jsou ženy zproštěny vojenských povinností. Může se stát, že v určité době nějakou obec zuřivě napadnou divoké kmeny se záměrem masového vyvražďování jejich členů; za takových okolností je obrana nutná, ale je povinností mužů, aby tato obranná opatření organizovali a vykonávali, a nikoli žen – poněvadž jejich srdce jsou jemná a nemohou vydržet pohled na hrůzu krveprolívání, byť by tomu bylo za účelem obrany. Těchto a podobných činností jsou ženy zproštěny.

Co se ustavení Domu spravedlnosti týče, tak Bahá'u'lláh oslovuje muže. Práví: „Ó vy mužové Domu spravedlnosti!“

Ale mají-li být jeho členové zvoleni, pak je právo, jež přísluší ženám, co se jejich hlasování a jejich hlasu týče, nesporné. Až ženy dospějí k nejvyššímu stupni pokroku, pak podle nezbytných potřeb času a místa a jejich velikých schopností, získají mimořádné výsady. V tomto ohledu si buďte jisti. Jeho Svatost Bahá'u'lláh velice posílil věc žen a práva a výsady žen jsou jednou z největších zásad 'Abdu'l-Baháa. Buďte ujištěni! Zakrátko nastanou dny, kdy muži budou oslovovat ženy takto: *„Požehnané jste! Požehnané jste! Vpravdě jste hodny každého daru. Vpravdě si zasloužíte, abyste své hlavy ozdobily korunou věčné slávy, protože ve vědách a uměních, ve ctnostech a dokonalostech se vyrovnáte mužům a pokud jde o vlídnost srdce a hojnost milosrdenství a soucítění, jste dokonalejší než oni.“*